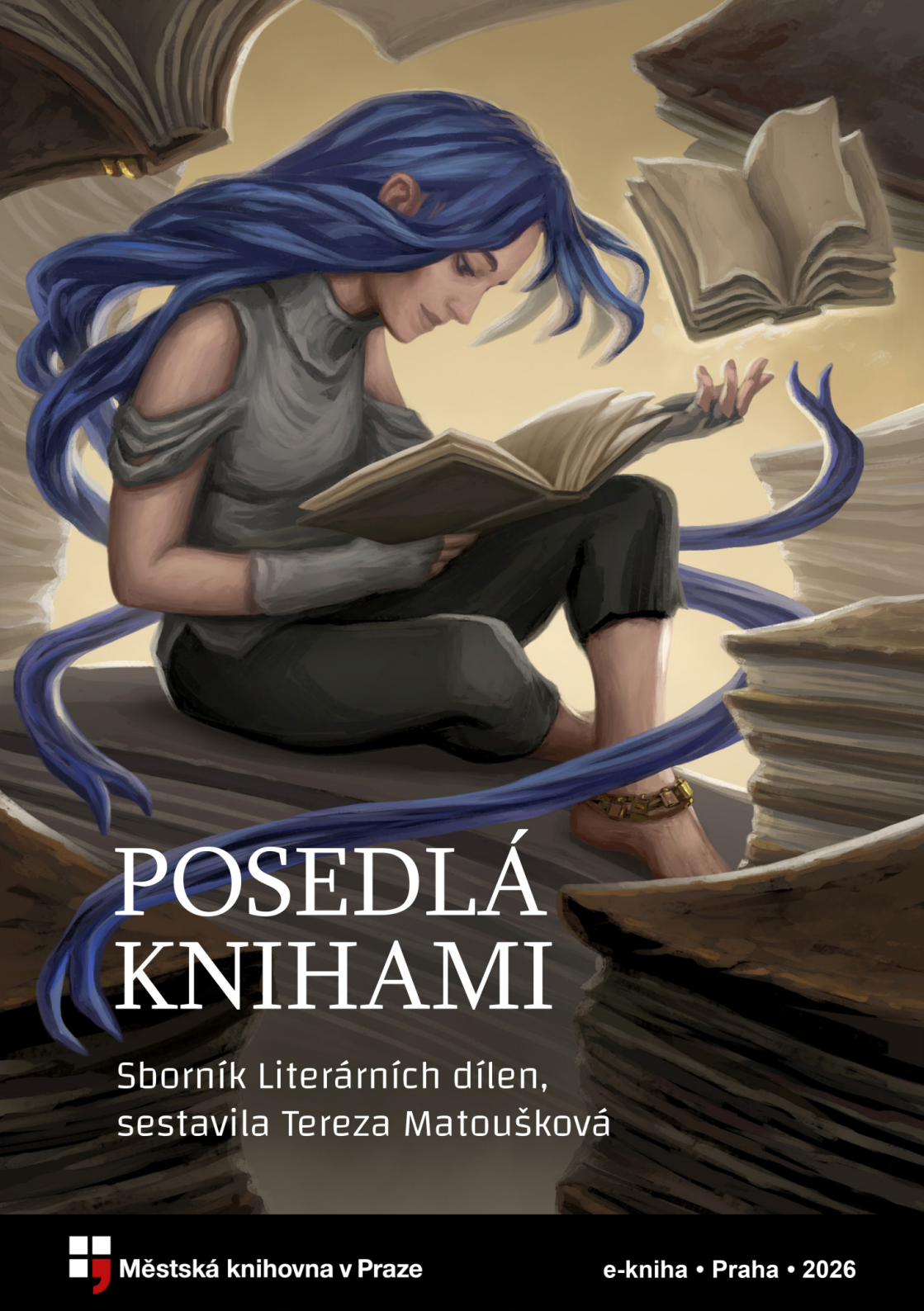

POSEDLÁ KNIHAMÍ

Sborník Literárních dílen,
sestavila Tereza Matoušková

Městská knihovna v Praze

e-kniha • Praha • 2026

Posedlá knihami

Sborník Literárních dílen

Sestavila Tereza Matoušková

§

Text díla (Tereza Matoušková [ed.]: Posedlá knihami), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Autoři jednotlivých povídek:

David Návara, Ondřej Václavík, Simona Šustrová, Nela Marie Kučerová,
Markéta Argenis, Tomáš Jukin, Nikky Dammerung, Jan Harnušek,
Vendula Kreplová, Helena Drdlová

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte původ-Nevyužívejte komerčně-Zachovejte licenci 4.0 Mezinárodní](#).

Verze 1.0 z 9. 10. 2026.

OBSAH

Předmluva: Posedlá knihami, posedlá psaním příběhů	5
Čarodějnice z Carson Hall (David Návara)	8
Zavíječ (Ondřej Václavík)	55
Posedlá knihami (Simona Šustrová)	58
Vepřové řízky (Nela Marie Kučerová)	82
Temnotepci (Markéta Argenis)	86
Hradba (Tomáš Jukin)	99
Knihožroutka a lunární králičice (Nikky Dammerung)	103
Pssst! (Jan Harnušek)	127
Smrt hned v první kapitole (Vendula Kreplová)	131
Nový věk (Markéta Argenis)	139
Překvapivá studijní seance (Helena Drdlová)	162
Medailonky autorů	180

Předmluva

Posedlá knihami, posedlá psaním příběhů

„Hele, chceš u nás v knihovně udělat workshop pro začínající spisovatele?“

Zachvátila mě panika. Psal se rok 2011. Bylo mi dvacet, studovala jsem vysokou v Brně a na podzim mi měla vyjít první knížka v malém nakladatelství. Neměla jsem nejmenší tušení, co takový workshop pro začínající spisovatele obnáší. Nejsem na takové věci příliš mladá a nezkušená? Budou mít lidé o moje lekce vůbec zájem?

Po šesti vydaných románech a patnácti letech vyučování tvůrčího psaní si troufám říct, že už mám celkem představu, co takový workshop obnáší. Panikařím jenom tehdy, když nemám s dostatečným předstihem připravený úkol na další Literární dílny. Pod rukama mi za tu dobu prošly desítky, možná dokonce už stovky autorů. Někteří napsali pár povídek a mají dnes odlišné zájmy, jiní dneska sami píšou a vydávají knížky.

Občas se mě lidé (trochu podezřívavě) ptají, co se na takovém workshopu dělá. Odpovídám, že každý lektor má trochu jiný styl učení. Někdo chce v první řadě předat své spisovatelské zkušenosti. Oblíbené jsou ale i kurzy, kam si účastníci přinesou hotové povídky, aby si je navzájem zhodnotili. Já spoléhám na kreativní úkoly, které mají mladé autory přimět vykročit z komfortní zóny. Na mých lekcích si třeba mohou vyzkoušet psát povídky z žánrů, které by je jinak nikdy nenapadlo si vybrat. Mohou pracovat

s hrdiny, prostředními nebo zápletkami, které jim dosud byly cizí. Co asi během dne prožívá šnek schovaný v trávě? Jak to vypadá v továrně na doutníky? Proč policie zatkla hlavního hrdinu?

V tomto sborníku najdete velmi různorodou skupinu autorů. Někteří z nich jsou autory několika románů jako David Návara (historická série *Wavesbury*) nebo Helena Drdlová (*Uteč, než doroste měsíc, Když se mnou půjdeš tajgou*). Další se věnují publicistice a píšou hlavně povídky, jako Vendula Kreplová, s jejímiž články se pravidelně můžete setkat v časopise *Pevnost*. Své povídky zde ale mají také začínající autoři a lidé, kteří píšou jenom pro radost.

Většina příběhů se točí okolo knih. Každý z autorů k tématu přistoupil jinak. Paní hradu Carson Hall má velmi podivuhodnou knihovnu. Stejně tak v Tolerazské observatoři se nachází spousta zajímavých svazků. Vendula Kreplová přivedla v povídce *Smrt hned v první kapitole* na svět robotickou knihovnici. Hlavní hrdinka *Knihožroutky a lunární králičice* zase pracuje v knihkupectví. V povídce Simony Šustrové jsou knihy přeměňovány na tajemnou kapalinu, kterou lidé pijí. A vypravěčem povídky *Pssst* je povídka sama.

Kromě příběhů z knihoven a knihkupectví zde najdete povídky, které autoři napsali přímo na dílnách jako cvičení. Obě fantasy povídky Markéty Argenis vznikly jako domácí úkol na Literární dílny online. V *Temnotepcích* se potkáme s dvojicí kultistů, *Nový svět* nám představí originální vesmír, ve kterém panuje věčná noc. Dále tu máme romantickou mikropovídku s mŕkami *Zavíječ*, humoristické *Vepřové řízky* (s velmi nezvyklou příměsí) a *Hradbu*, která... musí stát!

Pevně věřím, že si ve sborníku každý čtenář najde to své. Snad vás čtení příběhů bude bavit tak, jak nás bavilo je psát. Budeme

moc rádi, když nám dáte vědět, jak se vám příběhy líbily. A třeba můžete přijít někdy mezi nás na Literární dílny a něco si s námi napsat.

Tereza Matoušková

Čarodějnice z Carson Hall

David Návara

Poznámka pro případné čtenáře Wavesburyho: Následující drobná epizoda se odehrává krátce po svatbě Davida z Wavesbury s Elizabeth MacDermott. Během jejich cesty z Edinburghu na jih do Anglie byli přepadeni, čímž také začíná povídka *Líbánky pod palbou* z knihy *Slečna podporučík*. Její znalost není pro čtení následujícího příběhu nijak podstatná a ten naopak neobsahuje žádné prozrazení děje. Ale třeba v někom probudí zájem o další dobrodružství Wavesburyových.

Prolog

15. 12. 1752, hrad Carson Hall,
4 míle severně od skotsko-anglické hranice, Skotsko

Patrick Higgins se obrátil, aby pomohl své společnosti. Blair Adamsonová už po několikáté klopýtla na namrzlé zasněžené louce. Tentokrát upadla na kolena, Patrick ji musel vzít za paži a znovu postavit na nohy. Když se otočil, zablesklo se a blesk ozářil temnou siluetu Carson Hall hrozivě se tyčící za nimi. Hradu, kde oba mladí lidé sloužili a od kterého nyní prchali, co jim jen ubývající síly stačily.

„Pospěš si, Blair. Už brzo budem v bezpečí. Do vesnice se za námi neodvážej. Rychtář nám...“

„Můj bože, Patricku! Našli nás!“

Blairin výkřik přerušil Higginsova slova, kterým stejně sám nevěřil. Nikde na světě nebudou opravdu v bezpečí. Ne před někým takovým.

Patrick by přísahal, že než se sklonil k Blair, nikdo před nimi nebyl. Teď viděl dvě temné postavy, v bezměsíčné noci sotva zřetelné. Ale byly tu! Hrůzou se nedokázal ani pohnout, když se k nim zvolna blížily. Blair na tom nebyla lépe. Bolestivě mu tiskla ruku a trásla se strachem.

To, co k nim přicházelo, totiž nebylo z tohoto světa. Temný rozostřený přízrak byl celý černý, kde měl mít obličej, nebylo zhora nic, jen když se znovu zablesklo, jako by se mu oči rozzářily pekelným světlem, aby vzápětí opět pohasly. Když Patrick spatřil rohy, byl by se rozkřičel na celé kolo, ale nedostávalo se mu dechu.

Druhá postava nebyla o nic méně děsivá, i když poznal bledý obličej rámovaný bílými vlasy vlajícími ve větru. Také byla celá v černém, opírala se o hůl jako na procházce a na prsou měla stříbrný amulet. Patrick už pochopil, že v něm je její kouzelná moc. Kdyby to věděl dřív, nikdy by se ho nepokusil ukrást.

„Dost. Už toho bylo dost. Přinutili jste mě čekat venku, tady, v takové studené noci. Nechala bych vás jít, ale takhle...“

Hlas Patrickovi připomínal šepot meluzíny, tichý a hrozivý.

„Prosím, madam, já vám přísahám...“

Nestačil prosbu dokončit. Rohatý přízrak se pohnul, něco se mihlo vzduchem. Higgins se dotkl hrdla, na prokřehlých prstech ucítil teplo a vlhko. Padl na kolena, ústa se mu plnila krví. Nedokázal už promluvit, ale Blairin křik slyšel jasně. Konečně se vzpamatovala a klopýtavě se rozběhla pryč do noci.

„Zabíjí ji. Viděla moc,“ řekl zastřeným hlasem přízrak.

„Nic neví,“ opáčila jeho paní. „Ať si běží.“

„Bude mluvit.“

„To bude. Ale kdo ji bude brát vážně? Jen pověřiví blázni. Ať to děvče vidí všechno! Ať má o čem vyprávět!“

Patrick vnímal rozhovor, ale slova přicházela z dálky. Dálky, která se zvětšovala, jak z něho s každou kapkou krve vyprchával život. Pak už neslyšel nic.

Blair Adamsonová strachem bez sebe doběhla na kraj malého lesa. Tam jí došel dech, chtě nechtě se musela zastavit. Opřená o strom prudce oddychovala a mimoděk se ohlédla, kde stál hrad Carson Hall. Patrick jí nejdřív nevěřil a teď byl mrtvý.

Neubránila se, aby nezůstala zírat, když se z louky u hradu zvedl temný stín. Fascinovaně sledovala, jak postava dolétla k jednomu ze svítících oken, kde opět zmizela. Dívka si sotva vydechla, ale ten pohled stačil, aby zapomněla na bolavé nohy i tlak na prsou. Rozběhla se. Dál, jen aby byla co nejdál!

Věděla to! Tohle byl další důkaz. Od samého začátku služby věděla, co je ona zač.

* * *

*26. 5. 1753, nedaleko Edgerstonu,
4 míle severně od skotsko-anglické hranice, Skotsko*

„Čarodějnice neexistují, drahá.“

Elizabeth se na mě v sedle koně otočila, ale pohled jejích zelených očí neříkal, že bych ji právě přesvědčil.

„Zákon z roku 1735...“ pokusil jsem se pokračovat v racionálním duchu.

„Vím, co říká Zákon o čarodějnictví,“ nenechala mě domluvit. „Anglické právo rozhodlo, že čarodějnice neexistují. A proto neexistují!“

Nechtěl jsem se se svou mladičkou skotskou manželkou hádat o takové hlouposti. Už vůbec ne po tom, co dnes prožila.

„Až nějakou uvidíme letět kolem, zeptáme se, ano?“ navrhl jsem smířlivě žertem. „Ale nebylo by zdvořilé mluvit před paní McCarson o čarodějnicích. Zvláště jestli se k ní donesly všechny ty klepy.“

K přepadení došlo pozdě dopoledne. Muž, který chtěl Elizabeth oběsit, zemřel mojí rukou, jeho banda byla s těžkými ztrátami rozprášena. Nebál jsem se, že by se nás snažili pronásledovat, alespoň ne v blízké době. Já však ztratil dobrého vojáka, zůstali jsme bez kočího, s poškozeným kočárem a Jane byla raněná. Také bylo třeba nahlásit celou událost místním úřadům, ale to mohl udělat můj vojenský sluha. Bez ohledu na spěch jsme si potřebovali někde alespoň den nebo dva odpočinout. Jane se musela šetřit a nemohli jsme jen tak vyhledat nějakého místního doktora. V takových chvílích před cizími lidmi bylo příliš velké riziko, že by se jisté tajemství jednoho z mých nejlepších mladých důstojníků mohlo rozkřiknout.

Jane Ferrelové ještě nebylo šestnáct, když si oblékla mužské šaty a za peníze na dívčí internát si koupila hodnost podporučíka. Neznal jsem dopodrobna její příhody během tažení v Indii, co musela podstoupit během tragického pádu Madrásu, ale když se shodou okolností dostala do mého regimentu, byla již tím nejlepším šermířem, jakého jsem měl tu čest v životě poznat. Zesnulý excentrický otec ji naučil základy zacházení s mečem, ale byl to indický mistr Benjawan, kdo její nesporný talent vybrousil k dokonalosti. Při našem prvním setkání zabila lidožravého tygra pouhým vrhacím nožem a zachránila mi život. Osud tomu chtěl, že její strýc sloužil v mém regimentu také, proto její převlek neobstál dlouho. Ale já už si nepřál přijít o schopného vojáka, bez ohledu

na jeho pohlaví. Nemluvě o tom, kolik jsem jí dlužil. Proto od té doby, kdykoliv se mě někdo ptal, ten obratný mladý podporučík – a později poručík – se od narození jmenoval John Ferrel a hotovo. Plukovníka a hraběte se vesměs nikdo podruhé už neptal.

Bohužel Edgerston byl za námi a v malé bezejmenné vísce, kde jsme nakonec skončili, nebyl ani pořádný zájezdní hostinec. Seržant McAutie se vyptal místních sedláků a ti mu řekli o panském sídle jen necelé půl míle daleko. Ale nádavkem přidali o hradu Carson Hall nejednu nevyžádanou zkazku a Elizabeth jich většinu vyslechla také. O tajemných létajících stínech, záhadných světlech a zvucích, které svědci v okolí Carson Hall za temných nocí spatřili a slyšeli. O podivných knihách a ďábelské svatyni nacházejících se v tamější knihovně. Ty prý na vlastní oči viděli sluhové a služky, než se nad nimi slehla zem. Prý doslova. A všechny ty úkazy měly mít jediného původce. Většina skotských sídel měla nějaké to své strašidlo, jen se zdálo, že to z Carson Hall bylo stále naživu.

Nyní jsme se na koních – kočár jsme zanechali u koláře – pozvolna blížili ke zmíněnému sídlu, jehož jméno mi bylo povědomé již z dřívější doby.

„Ty znáš paní McCarson?“ zeptala se Elizabeth raději.

„Z doslechu. Znal jsem jejího muže, možná se jí o mně zmínil.“

Nebylo vhodné jen tak překvapit urozenou dámu a žádat ji o nocleh, proto jsem nejprve vypravil posla s dopisem, kde jsem ji informoval, že lord a lady z Wavesbury se nečekaně ocitli bez dopravy a nemají kde složit hlavu. Jako plukovník královského vojska s vojenským doprovodem jsem mohl být daleko důraznější, ale k tomu jsem se snižovat nechtěl. Naštěstí paní domu poslala odpověď, že nás ráda přivítá, na jak dlouho budeme potřebovat. O penězích nepadlo ani slovo – to by nebylo ani vhodné –, ale byl jsem srozuměn, že zadarmo nás hostit nebude.

„Znal jsem jejího muže, ale mluvil jsem s ním jen párkrát, když byl za obchodem v Anglii,“ pokračoval jsem. „Neměl však štěstí. V obchodě, ani v životě. V obojím byl možná až příliš vypočítavý. Když se princ Karel v pětačtyřicátém vylodil, rozhodl se poslat svého staršího syna k jakobitům, mladší byl poručíkem v Murrayově 46. regimentu.“

„Hrál to na obě strany,“ přikývla Elizabeth vědoucně.

„Ale prohrál, Beth. Jednoho syna mu zabili jakobité u Prestonpans, syn jakobita padl o rok později u Cullodenu. Starý pan McCarson zemřel krátce na to. Možná už neměl vůli dál žít. Další děti neměli, paní Mirren McCarson zůstala sama.“

„Možná... možná chce své drahé zpět. Nebo s nimi alespoň mluvit. Přivolat je.“

„Nezačínej zase, Beth. Prosím.“

„Ale...“

Naklonil jsem se, přitáhl ji před sebe do sedla a umlčel polibkem. Opětovala ho, a to bylo o moc příjemnější než diskuze o čarodějnictví. Pět vojáků z našeho doprovodu diskrétně odvracelo zrak – dokonce i Jane s rukou v pásce –, ale to už se cíl naší cesty zjevil za zatáčkou.

Hrad Carson Hall byl typické panské sídlo, jakých se nejen v okolí, ale v celém Skotsku nacházelo bezpočet. Ze čtyřpatrové čtverhranné hlavní budovy z šedivého kamene vycházela vysoká zeď – spíše hradba –, za níž byly vidět střechy hospodářských stavení. Vše důležité bylo uvnitř, brána jediná, okna malá. Carson Hall byl nepřívětivý, číselo z něho, že v první řadě měl zajistit bezpečí svých obyvatel, teprve potom pohodlí. V neklidném pohraničí, kde ještě před pár lety nebyly nájezdy ničím neobvyklým, na tom nebylo nic nezvyklého. Kolem hradu se rozkládaly zvlněné louky s ostrůvky malých remízků. Nikde nebylo ani živáčka, ne-

pásla se tu jediná ovce nebo kráva. Když jsem se nad tím zamyslel, vlastně celou cestu z vesničky jsme nepotkali vůbec nikoho.

Brána byla dokořán, tak jsme mohli vjet na malé nádvoří. Byl tu jediný člověk, věkovitý štolba se opíral o vidle a mlčky nás pozoroval. Zdálo se, že nejvíce ho zaujal můj červený důstojnický kabát se žlutým vyložením. Páchla tu koňská mrva, ale ohrada i otevřená stáj byly prázdné. To mně připadlo podivnější než všechny ty řeči o kouzlech a čarách. Než jsem štolbu stačil oslovit, otevřely se dveře do hlavní budovy.

Elizabeth – která se před naším příjezdem neochotně přesunula zpět na svého koně – se ovládla, ale i tak jsem nepřeslechl její důrazné vydechnutí.

Jestli někdo splňoval lidovou představu o čarodějnici, pak to byla paní Mirren McCarson. V černých šatech až ke krku, štíhlá až vychrtlá, s dlouhými rozpuštěnými vlasy lemujícími vrásčité obličej s výrazným nosem jako by vystoupila z nějakého dřevorytu španělské inkvizice. Dokonce neměla na krku na řetízek křížek, jak by odpovídalo jejímu věku a oděvu, ale pouze nějaký stříbrný přívěsek, jehož motiv jsem nedokázal z dálky rozeznat. Jen nasednout na koště, napadlo mě. Usmál jsem se nad tou představou, ale Elizabetin výraz pobavený nevypadal.

„Mylorde, mylady, vítám vás v Carson Hall. Doufám, že se tu budete cítit jako doma.“

Hlas měla paní McCarson jasný a zvukný, příliš nepasoval k jejímu zjevu. Představení proběhlo v krátkých dopisech, etiketa již nevyžadovala, abychom jej opakovali. Jak se ale ukázalo, nevyjádřil jsem se asi dost jasně.

„Vaši muži se mohou ubytovat v čeledníku. Thomson jim ukáže kde,“ pokračovala paní domu, zatímco k nám důstojně scházela ze schodů. „Žijeme tu skromně, místa budou mít dostatek.“ Poky-

nula k Jane v jejím mužském převleku. „Poručíku Ferrelovi jsem ovšem nechala připravit světnici v domě. Pro vás a vaši dceru jsou přichystány pokoje pro hosty.“

Právě jsem pomáhal Elizabeth z koně, takže dobře viděla, jak jsem se zatvářil. Pro tebe zapomněla na všechny čarodějnice světa a stálo ji všechno přemáhání, aby nevyprskla smíchy. Postavil jsem tedy svoji osmnáctiletou manželku na zem a otočil se na naši hostitelku. V mých pětatřiceti nás sice dělilo sedmnáct let, ale na to být jejím otcem jsem se rozhodně necítil. To v žádném ohledu.

„Paní McCarson, dovoluji vám představit lady Elizabeth, 21. hraběnku z Wavesbury, která se již téměř před měsícem stala mojí paní.“

* * *

Večeře se podávala v osm hodin a probíhala málem v hrobovém tichu. Seržant McAutie mi před jídlem ohlásil, že ubytování zbylých vojáků je v pořádku, a pak se vzdálil. Paní McCarson se ubezpečila, že také my jsme se svými ložnicemi spokojeni. O čemž jsme ji oba ujistili. Byla to pravda, ale vyžádalo si to jisté úsilí. Oba jsme trvali na společné ložnici, což se mohlo zdát v našem postavení neobvyklé. Paní domu s tím asi nesouhlasila, možná stejně jako s celým naším svazkem. Nebyla by první, kdo by více než jen pozvedl obočí kvůli svatbě anglického hraběte s o tolik mladší dcerou zchudlého skotského zemana. K tomu muži, který byl jakobita, rebel a jen tak tak unikl šibenici. Z výrazu naší hostitelky plného neustálého důstojného smutku však nešlo vyčíst, co si o nás myslí ona. Pokud jí náš svazek nebyl po chuti, ona na nás kvůli němu alespoň nestřílela. Byl jsem za mlčení paní McCarson vlastně rád, ale překvapilo mě. Od dámy, která žila takto v ústraní, a tolik se jí

dotklo nedávné povstání, jsem očekával spoustu otázek na politiku i edinburskou společnost.

Dojedli jsme slepičí vývar a postarší služka odnesla talíře. Už jsem si stačil všimnout, že v Carson Hall je jen málo služebnictva. Viděl jsem vlastně jen štolbu venku a služku, která nás odvedla do pokojů. Stejná nás nyní obsluhovala. Předpokládal jsem, že jídlo uvařil někdo další, ale i tak bylo služebnictva málo. Také všem už bylo jistě notně přes padesát. Chtě nechtě jsem si vzpomněl na zkazky o zmizelých mladých služkách a temných rituálech.

Dalším chodem byla pečená slípka – jak se dalo očekávat – a ticho rušilo jen cinkání cínových příborů. Tu Elizabeth náhle vzhledla tak prudce, že jí vypadl jídelní nůž z ruky.

„Beth?“ zeptal jsem se s obavou.

„Omlouvám se, lekla jsem se. Zdálo se mi, jako bych něco viděla. Tam!“

Jedli jsme ve velké jídelně, možná největším sále v Carson Hall. Místnost to byla pro mě, Elizabeth, Jane a paní McCarson až příliš rozlehlá, s masivním stolem, kde by se pohodlně najedl desetinásobek strážníků, a stěnami zdobenými rozsáhlou sbírkou zbraní – od středověkých mečů, kopí, po muškety a pistole – nejspíše shromážděnou přímo na bojištích za celou neklidnou historii hradu. Také strop byl vysoko, sál zabíral na výšku celá dvě patra a okna byla až nad námi. Právě k jednomu z nich Elizabeth ukazovala.

„Něco velkého černého přelétlo přes okno.“

„Asi havran, mylady,“ odpověděla paní McCarson. „Někdy na oknech hřadují.“

Když jsme přijížděli, neviděl jsem jediného takového ptáka, ale mohli být na opačné straně domu nebo přiletět.

„Myslím, že jsem viděl něco většího,“ poznamenala Jane, aniž by zvedla oči od jídla.

„Většího, poručíku?“ zeptala se paní McCarson.

Jane pokrčila zdravým ramenem, což bylo gesto v jejím příliš velkém vojenském kabátci sotva postřehnutelné. „Nevím, možná jen stín mraku. Odsud to není dobře vidět.“

„Mrak to jistě nebyl!“ trvala Elizabeth rezolutně na svém.

Neznala Jane dobře, vlastně teprve dnes zjistila, že poručík John Ferrel je ve skutečnosti dívka v mužských šatech. Nevěřila jí a možná měla podezření, jaký je náš vztah doopravdy. Nepoznala, že se jí Jane svým osobitým způsobem zastává. Budu si muset s Elizabeth o Jane večer v soukromí promluvit, aby pochopila, že jsme přátelé – jak jen mohou být přátelé plukovník a jeho poručík –, ale nic víc. Já bohužel neviděl nic, ke zmíněnému oknu jsem seděl zády.

„Ať už to bylo, co to bylo, je to určitě pryč, že madam?“ oslovila Jane naši hostitelku.

„Aye, poručíku. Máte naprostou pravdu. Nemá smysl se takovými věcmi již dále zabývat.“

Elizabeth snad chtěla říct něco dalšího, ale pak si to rozmyslela, protože předpokládala, že ostatní mají záležitost za uzavřenou. Ale opět jen proto, že neznala Jane Ferrelovou, a musel jsem si připustit, že v některých ohledech ani mě. Dál jsme pokračovali v jídle potichu, nakonec před námi zbyly jen kosti.

Trvalo další dobrou čtvrt hodinu, než někdo promluvil a znovu to byla Elizabeth.

„Madam, mohla bych vás po večeři požádat o nějakou knihu? Navykla jsem si večer číst.“

„Myslíš, že budeš mít večer čas na čtení?“ neodpustil jsem si šeptem pronesenou otázku, ale obě mě ignorovaly.

I když podle toho, jak roztomile jí zahořely tváře, pro Elizabeth to nebylo tak jednoduché.

„Ovšem, mylady,“ přitakala paní McCarson. „Knihovna v Carson Hall je vám celá k dispozici. Pokud si to přejete, řeknu Bridget, ať vás tam zavede.“

„Ano, to bych byla moc ráda. Děkuji.“

„Pouze se obávám, že pro dámu vašeho věku – ještě dívku – tam příliš vhodného čtiva nenajdete. Jen spousta filozofie, podezřelé poezie, dávných válek a knih o hospodaření. A záznamy z panství. Spoustu záznamů. Vše, co nashromáždily generace manželových předků a nyní připadne bůhví komu. Možná bude muset zasáhnout král.“

Chápal jsem, co se asi Elizabeth honí hlavou, ale zatím to nepůsobilo, že by se před námi paní McCarson pokoušela ukrýt nějaké okultní svazky. V jejím hlase zněla pouze trpkost nad budoucností rodu, ze kterého už zbývala jen ona jediná.

Krátce po večeři se s námi naše hostitelka rozloučila se slovy, že v jejím věku je zvyklá chodit spát brzy. Ale abychom se neostýchali využít nejen knihovnu, ale i další místnosti, které nám při krátké obchůzce před večeří ukázala. Pak nám popřála dobrou noc a my jí také.

* * *

„Takže něco viděl nebo neviděl? Poručíku? Seržante? Říkal jsem, že máte postavit hlídky.“

Stáli jsme u prázdné stáje, kde jsme měli dostatečné soukromí. Jane Ferrelová i seržant Alan McAutie se tvářili provinile, jak jen to uměli. To znamenalo, že ona téměř nezměnila svůj chladný výraz, zatímco rozložitý horal vypadal jako hubované štěně. Tedy spíše obrovský hubovaný mastif.

„Hlídal vojín Jenkins a něco viděl,“ připustila Jane.

„Něco, poručíku?“

„Prý viděl přízrak, pane. Černý démon z pekla, který letěl vzduchem, jako by měl křídla. Tak to přesně říkal. Prý zahlédl i rudé oči a něco jako ocas.“

„Asi se nešel podívat, kde ta věc přistála, že?“

Jane jen zakroutila hlavou.

„Promluvím si s ním,“ rozhodl jsem se.

„Moc z něj teď nedostanete, pane,“ ozval se McAutie. „Ten kluk je vyděšenější k smrti. Vopravdu asi něco viděl. Ale já u všech svatejch neumím říct co. Bylo už šero, ale tma ještě ne a slepej von taky není.“

Vojín Jenkins byl v mém regimentu od jeho založení. Byl to muž, který se dokázal doslova smát smrti do tváře. Na vlastní oči jsem ho viděl, jak se, aby pomohl raněnému kamarádovi, postavil třem indickým válečníkům ozbrojený jen zlomenou šavlí. Ale také jsem byl svědkem, jak obešel půlku Madrásu, protože před ním proběhla černá kočka. Dokázal být až bláznivě odvážný, když čelil věcem, kterým rozuměl. Ale tváří v tvář tomu, co podle něho nepocházelo z tohoto světa, se z něho stávalo ustrašené děcko.

„Nechte držet hlídky po dvou, seržante.“

„Je nás málo a chlapi sou unavený, pane. Moc si nevodpočinou.“

U jiného velitele by si McAutie mohl podobnou nekázní vysloužit i bičování. Ale jako jiní veteráni dobře věděl, že bych ho nikdy nepotrestal, když mi na rovinu sdělí fakta.

„Stejně to udělejte. Holt se tu zdržíme o den déle. Poručík také potřebuje klid, nebo by se to zranění mohlo znovu otevřít. A třeba se ten Jenkinsův démon zjeví znovu. Moc rád bych takového tvora viděl na vlastní oči.“

Zvednutým prstem jsem zarazil Janeiny protesty. Elizabeth na mě čekala v ložnici a ani všichni démoni z pekla nebo celý sabat čarodějnic by mě nedokázali zdržet už ani jedinou další minutu.

* * *

Bohužel svoji mladou krásnou novomanželku jsem nezastihl v ložnici v posteli oblečenou nanejvýš ve spodní košili, ale ve stejných šatech jako u večeře. Nakonec jsem ji našel ve ztemnělé knihovně sedící v křesle s otevřenou knihou na kolenou. Další svazky ležely na čtecím stolku a vedle nich stál trojramenný svícen – jediný zdroj světla v rozlehlé místnosti.

„Budou tě bolet oči, drahá,“ pronesl jsem tiše, abych ji nepolekal, protože se mi zdálo, že o mně neví.

„Davide, jsi tu dlouho? Neslyšela jsem tě. Viděli vojáci něco?“

Nechtěl jsem mluvit o démonovi, zvláště když jsem sám nedokázal říct, co Jenkins opravdu viděl. Nebo jestli vůbec něco a celý přízrak nestvořila jen pověřivá mysl.

„Něco viděl, nemýlila ses,“ přiznal jsem vyhýbavě. „Ale nejspíše to byl opravdu jen nějaký velký pták.“

Přistoupil jsem k ní a políbil ji na černé vlasy.

„Vidím, že jsi tu našla něco na čtení. Ale měli bychom už jít. Nemusíš spěchat, zůstaneme tu alespoň ještě jednu noc. Paní McCarson to zítra řeknu, nebude proti.“

Skrčil jsem se vedle ní a chtěl ji políbit na ústa, ale uhnula hlavou. „Davide, podívej se na tohle.“

Přece jen jsem stočil oči ke knize, která pro ni zjevně byla zajímavější než já. Jako by vycítila mé zklamání, políbila mě, ale jen letmo. Pak znovu ukázala na otevřené stránky. Pochopil jsem, co ji tolik zaujalo. Dokonce jsem posunul svícen blíže, abych v miho-

tavém světle na knihu lépe viděl. Otevřené dvojstraně dominoval velký kruh protkaný čarami, které tak tvořily mnohacípou hvězdu. U každého vrcholu byl nějaký znak, další pak byly uvnitř i okolo. Zbytek stránek byl pokrytý nejen textem, ale také tu byl obrázek. Postavy byly načrtnuté jen jednoduše, ale nahé ženy tančící v kruhu kolem něčeho, co nejvíce připomínalo dvounohého kozla, byly rozpoznatelné snad až příliš snadno.

„Mohu, Beth?“

Přikývla, já si knihu vzal a zběžně ji prolistoval. Někde byl jen text stejným podivným písmem, na dalších listech jsem uviděl podobná schémata a symboly a na některých další ilustrace. Často byly více než jen trochu názorné.

„Davide!“

Elizabeth hledící do knihy se mnou spěšně otočila stránku s rytinou vyobrazující to, co asi následovalo po tanci kolem kozlovité postavy, snad samotného Ďábla. Bezpochyby se jednalo o tvora mužského pohlaví v kruhu žen, autor ponechal fantazii jen málo.

„To jsi našla tady, jen tak v knihovně, drahá?“

„Ano, mezi knihami.“

Ukázala na police kolem nás. Knihovna byla na sídlo velikosti Carson Hall více než úctyhodná. Svazky tu muselo hromadit několik generací majitelů. Byly jich jistě tisíce, i když mnoho z nich tvořily záznamy o chodu panství.

„Ano, hledala jsem něco na čtení,“ dodala Elizabeth. „Tahle kniha byla povytažená, celá černá se zlatým písmem, které jsem nikdy neviděla.“

„Já také ne,“ přiznal jsem.

„Co myslíš, že to všechno znamená? Je paní McCarson opravdu čarodějnice?“

Váhal jsem s odpovědí. Bylo ale už nemožné jen tak nad vším mávnout rukou.

„Rozhodně velmi riskuje a očividně se svou... zálibou příliš netají. Jinak by tě do knihovny vůbec nepustila.“

„Mohli by ji upálit. Víím, co jsi říkal, ale...“

„Legálně nikoliv, to už se u nás nesmí. Ale jistě by mohla mít problém s úřady i církví, kdyby se tohle,“ významně jsem poklepal na nyní zavřenou černou knihu, „dostalo do ruky někomu povolanému. Nebo nepovolanému. S těmi řečmi, co kolem kolují, by někdo mohl zburcovat lidi. Dav už zákony nezajímají.“

„Že by ublížili hradní paní?“

„Máš pravdu, Beth. Nejspíš by to jen vedlo k dalším řečem a lidi by se drželi od Carson Hall ještě dál. Jestli je to vůbec možné.“

Nakrčila nos a naklonila hlavu, jak přemýšlela o mých slovech. Ale já se při pohledu na její krásný obličej jen těžko dokázal soustředit na nějaké čarodějnice.

„Vrať tu knihu, drahá, zítra se můžeme paní McCarson zeptat.“

Vstala, váhala, ale nakonec mě poslechla a po chvíli hledání vrátila tajemný svazek na původní místo.

„Myslíš, že nám jen tak odpoví?“

„Třeba ji jen zajímá okultismus. Nebo sama neví, co v knihovně má a tohle si prohlížel někdo z personálu. Všechno je možné.“

„Ale...“

Přerušil jsem ji tím, že jsem ji jednoduše vzal do náručí a nesl ke schodišti. Pobaveně se usmála, dala mi ruku kolem krku a políbila na tvář. Schody do prvního patra jsem málem vyběhl. Dveře od naší ložnice jsem ale zamknout nezapomněl.

* * *

„Davide! Davide, spíš?“

Místo odpovědi na poněkud nesmyslnou otázku jsem s úšklebkem zakroutil hlavou. Těžko jsem mohl spát, když mnou Elizabeth na posteli trásla.

„Něco se děje, drahá?“

„Zaslechla jsem podivné zvuky, Davide. Vrzání a dole někdo chodí.“

Probouzel jsem se ze snu jen obtížně. Zvláště když to, o čem se mi zdálo, na mě zblízka hledělo svýma velkýma očima jako smaragdy. I v pouhém světle svíčky byla ale ještě krásnější a já se přistihl, že ji neposlouchám.

„Davide!“

Neochotně jsem se posadil.

„Asi jen někdo ze služebnictva. Chystají snídani,“ navrhl jsem.

„V půl třetí ráno?“ zamávala mými kapesními hodinkami.

Ano, bylo to podezřelé, ale při pohybu se jí svezla přikrývka z ramen a já znovu zapomněl, o čem mluvím.

„Myslím, že bychom se měli jít podívat. Teď se to ozvalo znovu!“

„My? Takhle, Beth?“ ukázal jsem na ni.

Poznal jsem, že je opravdu nervózní, už jen proto, že se nepokusila zakrýt. Asi byla vzhůru dlouho a lekal ji každý zvuk. Snad ji naše milování neunavilo jako mě, napadlo mě trochu zklamaně. Ale bylo to spíš tím, že já byl zvyklý využít k odpočinku každou příležitost bez ohledu na okolí. U armády to tak muselo být. Nebylo výjimkou, že jsem dokázal spát, když kolem duněla děla a vybuchovaly granáty. Musel jsem si znovu připomenout, o kolik je proti mně Elizabeth mladší a nezkušenější. Navíc měla pravdu, bouchnutí dveřmi jsem zaslechl také. Vstal jsem a rychle si oblékl

to nejnnutnější. Také jsem si připjal opasek s mečem a pověsil na něj pistole.

„Podívám se, Beth.“

„Půjdu s tebou.“

„Raději ne. Prosím...“

„Sama tady nezůstanu!“ skočila mi do řeči.

Podle tónu měla opravdu strach. Tajemné nálezy, temný starý dům, bezměsíčná noc a záhadné zvuky po všech těch řečech o čarodějnicích a démonech byly pro osmnáctiletou dívku už moc.

„Dobrá, ale něco si obleč.“

Až nyní si uvědomila, že na sobě nic nemá. Rychle si přetáhla přes hlavu spodní košili a zahalila se do županu. To už jsem stačil opatrně odemknout a pootevřít dveře.

„Knihovna,“ zašeptal jsem, jakmile jsem ucítil, že je Elizabeth za mnou. „Jsou v knihovně. Budeme se muset obejít bez světla.“

Naštěstí někde dole hořela lampa, na chodbě nebyla úplná tma. Zvolna jsme sestupovali dolů. Schodiště bylo v Carson Hall jako v mnoha starých stavebách kamenné, nehrozilo, že by zavržalo. Nejspíš ale nakonec budeme stejně přistiženi jako nějakí milenci plížící se na tajné dostaveníčko. Ta myšlenka mě pobavila.

„Sem, Beth, rychle,“ špitl jsem a strhl ji do výklenku v chodbě.

Někdo se blížil. Potmě, proto jsem si ho všiml až na poslední chvíli. Dotyčný, tedy spíše dotyčná, nás minul. Když otevřela dveře do knihovny a ven se rozlilo světlo, poznal jsem onu starší služku – Bridget. Využili jsme toho, že za sebou nezavřela, a opatrně nahlédli dovnitř. Paní McCarson seděla u stejného čtecího stolku a svítila si stejným svícnem jako Elizabeth večer. Snad jen nemohla spát, tak si krátila noc s knihou.

„Viděl tě někdo?“ zeptala se paní McCarson.

„Mě ne, jeho jo,“ odpověděla Bridget stručně.

„Rozumím,“ přitakala naše hostitelka.

Totéž se o mně tedy říct nedalo. Paní McCarson zaklapla knihu – nebyla to ona černá, kterou našla Elizabeth –, zvedla se z křesla a dlaní si uhladila sukni. Bridget k ní přistoupila blíž, musel jsem napínat uši, abych slyšel, co říká.

„Nemyslim, že bylo dobrý sem zvát ty lidi, paní. Je to nebezpečný.“

„Kdo se tě ptá?“ odsekla paní McCarson. „Co jsem měla dělat? Nemohla jsem anglického hraběte jen tak poslat k šípku. Musela jsem ho pozvat. Vždyť znal Caluma. Nemohla jsem vědět, že si s sebou přivede další rudokabátníky. Psal jen o tom děvčeti.“

„Vomlouvám se, paní. Von už vám řekne, co s nima.“

„Aye, to on jistě řekne. Jen aby to bylo brzy. Udělala jsi všechno, jak jsi měla?“

„Aye, paní. Nebylo to přece poprvý, co sem ho za nim posílala.“

Ucítil jsem, jak mě Elizabeth tahá za rukáv. Vzápětí jsem uslyšel těžké kroky také já i obě ženy v místnosti.

„To bude někdo z Wavesburyho lidí,“ poznamenala paní McCarson. „Viděli posla. Půjdeme. Ať nás tady nepotkají.“

Vzal jsem Elizabeth za ruku a rychle ji vedl nazpět k naší ložnici. Oba jsme se snažili jít co nejtišeji, naštěstí nám to nově příchozí značně ulehčoval. Když o to seržant McAutie stál, dokázal být na muže své velikosti překvapivě tichý. Když ne, jeho příchody připomínaly valící se balvany.

Seržanta jsme zastihli právě, jak bušil – v jeho představách lehce klepal – na dveře našich komnat. Trochu zmateně na nás hleděl, když jsme se kolem něho protáhli dovnitř. Ukázal jsem mu, aby také vstoupil.

„Co vás přivádí uprostřed noci, seržante?“

„Chlapi prej...“

„Viděli přízrak,“ skočil jsem mu do řeči. „Letěl z domu ven, že?“
„Jak to u všech svatejch víte, pane?“ vytřeštil na mě McAutie oči.
„Intuice,“ ušklíbl jsem se. „Chci se podívat na to místo. Půjdeme hned.“

Byl jsem oblečený, stačilo přes sebe přehodit červený kabát a nasadit si černý třírohý klobouk.

„Počkej, Davide, prosím,“ zarazila mě Elizabeth.

Ona se tak rychle připravit nedokázala a zůstat tu sama nechtěla.

„Ovšem, Beth. Seržante, počkejte na mě na dvoře. A sežeňte zatím nějakou pochodeň.“

* * *

Obléci si ženské šaty zabere mnohem více času než mužské, k tomu šaty pro dámu. Také to vyžaduje pomoc alespoň jednoho dalšího člověka. Nevadilo mi pomáhat Elizabeth s oblékáním – a hlavně svlékáním –, byla to pro nás zábava, ale připomněl jsem si, že musím najmout komornou. Mladá hraběnka nějakou mít musí, nejen kvůli převlékání. I když jsme pospíchali, trvalo nám dobrou čtvrt hodinu, než jsme se oba ocitli na nádvoří. Nepřekvapilo mě, že tam na nás kromě seržanta a vojáků čekala i Jane Ferrelová, precizně ustrojená v uniformě. Více mě udivilo, že se neobjevil nikdo z obyvatel Carson Hall. Vojáci se nechovali právě tiše a dva drželi zapálené pochodně. Možná se paní McCarson a její sluhové rozhodli si nás jednoduše nevšímat.

„Ukážete mi, kde jste viděli ten přízrak,“ přikázal jsem.

„Vojíne Lindsayi,“ oslovila Jane červenokabátníka, který držel hlídku.

„Aye, pane!“

Asi všichni muži z její čety znali její skutečné pohlaví, ale navenek předstírali, že nic neví. Z loajality ke své mladé velitelce, ale někteří možná částečně i ze strachu. Byli svědky, co Jane v boji dokáže. Vojín Lindsay nebyl tolik pověřčivý jako Jenkins, ale stejně jeho hlas nezněl tak pevně, jak by si možná mladík přál.

Elizabeth mě vzala za ruku, ucítil jsem, jak se chvěje.

„Můžeš tu počkat drahá,“ navrhl jsem polohlasem. „Někoho tu s tebou nechám.“

Zaváhala a pak zakroutila hlavou. Jen mi stiskla dlaň o něco silněji. Společně jsme opustili ohrazené nádvoří a vojín Lindsay nás vedl na louku západně od hradu.

„Támdle sme to viděli, pane,“ ukazoval mladý voják. „Támdle vodsad' to vylítlo a někde támdle dál to přistálo. Ve tmě nebylo moc vidět.“

Sledoval jsem směr jeho ruky někam k oknům v třetím patře obytné budovy.

„To, vojíne?“

„Černej stín velkej jako dospělej chlap, pane. Letěl jako pták. Dybych to neviděl na vlastní voči, pane...“

„Půjdeme dál,“ rozhodl jsem.

„Pane?“

„Ukážeš mi, kde to... stvoření přistálo.“

Vypadalo to, že se Lindsayovi příliš nechce, ale neodvážil se protestovat. Mezi zbylými vojáky jsem také zaslechl nervózní šepot. Nejraději by se vrátili, ale nikdo nechtěl být za zbabělce. Vojín Lindsay pozvedl pochodeň a my se vydali za ním. Elizabeth se ke mně tiskla a nebylo to jen tím, že se jí v dlouhých sukních vysokou trávou kráčelo hůř než nám.

„Myslím, že to bylo někde tady, pane,“ zastavil Lindsay asi sto yardů od zdi Carson Hall. „Nemám pravdu, Jacku?“

„Aye, asi tady, Kennethe,“ přisvědčil červenokabátník, který hlídkoval s ním.

Zamával pochodní, ale kolem byla jen tráva. Nebyla velká naděje, že bychom tu našli nějaké stopy, i kdyby takový přízrak nějaké zanechával.

„Podíváme se kolem, půjčte mi to, seržante. Zapalte další. Rozdělíme se, prohledáme větší plochu.“

Vzal jsem si volnou rukou od McAutieho pochodeň.

„Je to dobrej nápad, pane?“ zeptal se velký horal.

„I vy seržante?“

McAutie už neřekl nic. Utvořili jsme rojnici, já se s Elizabeth stále se mě pevně držící ocitl nejvíce vlevo.

„Davide, podívej!“ upozornila mě po chvíli.

Sám jsem si nebyl jistý, ale zdálo se, jako by tráva před námi byla zvalená. Jako by tu někdo prošel. Někdo hmotný, žádné strašidlo. Přiblížil jsem louči blíže zemi, světlo plamene se odrazilo od čehosi lesklého.

„Dovolíš, Beth?“

Neochotně mě pustila a já si klekl na jedno koleno. Předmět pohozený v trávě byla šipka s ocelovým hrotem, jaká se kdysi nabíjela do kuší. Alespoň tak vypadala, nestačil jsem si ji však prohlížet dlouho, protože náhle se mi zdálo, jako bych ve tmě asi dvacet yardů daleko zahlédl pohyb. Nejasný stín se zvedl z trávy a vyrazil pryč.

„Davide!“ zvolala Elizabeth poděšeně, protože jsem se také rozběhl.

„Počkej tu, Beth. Poručíku, vy také,“ houkl jsem za sebe.

Nebyl jsem si jistý, co to vlastně pronásleduji, nebo jestli je to dobrý nápad, ale neměl jsem čas o tom přemýšlet. Jistý jsem si však byl tím, že černé stvoření se pohybuje pomaleji než já.

„Stůj,“ zakřičel jsem, ale bez účinku.

Měl jsem u sebe nabitě pistole, ale zatím jsem je nechtěl použít. Po pár vteřinách jsem se ocitl tak blízko, že jsem mohl hmátnout po vlajícím černém plášti. Pronásledovaný se ale v tu chvíli otočil a oba jsme skončili na zemi. Pochodeň mi při tom upadla do trávy. Nezhasla, stíny kolem se divoce roztančily.

Podářilo se mi protivníka popadnout a dostat se nad něj. Pokusil jsem se nahmátnout jeho krk, když jsem na okamžik ztuhl. Zjistil jsem, že kde by pod kápí měla být lidská tvář, nebylo nic, jen temnota. Dokonce se mi zdálo, že rozeznávám rohy a pod prsty jsem necítil lidské maso, ale něco tvrdého a nepoddajného. Vzhled toho tvora mě zaskočil natolik, že mě stačil jako obyčejný smrtelník kopnout do břicha a odstrčit ze sebe. Vyskočil na nohy a já se také spěšně zvedl. Ve stresu jsem bolest necítil, zato typické zasyčení kovu o kov jsem zaslechl jasně.

Ukročil jsem stranou, lesklé ostrí mě minulo sotva o palec, a tasil vlastní meč. Ocel zazvonila o ocel, jak jsem odrazil další výpad. Ať už byl můj protivník čímkoliv, jeho zbraň byla zcela reálná. Stejně jako úmysl mě zabít. Přešel jsem do protiútoků, a když se naše čepele navázaly, oplatil jsem mu pěstí úder do břicha. Vydal tlumené heknutí, které se zdálo docela lidské, a odvrávoral ode mě.

Uslyšel jsem hlasy, vojáci se k nám blížili.

„Vzdej se!“

Okamžik se zdálo, že mě poslechne. Pak ale sáhl pod své vlající roucho. Uskočil jsem stranou, protože jsem se domníval, že po mně chce vystřelit. Při tom jsem si přehodil meč do levé ruky a vytáhl vlastní pistoli. Ale nepadl výstřel. Zablesklo se, to ano, vyvalil se kouř, ale to všechno u nohou přízraku. Ostré světlo mě oslnilo, a než jsem se stačil vzpamatovat, zahlédl jsem jen stín

mizící ve tmě. Zamířil jsem tím směrem a stiskl spoušť. Moc jsem si od toho ale nesliboval. Padly také rány od červenokabátníků, ale stříleli naslepo. Další pronásledování nemělo smysl, už jsem nic neviděl.

„Co to u všech svatejch bylo, pane?“ vychrlil na mě seržant McAutie.

„Dábel!“ pověřčivě zašeptal některý z vojáků.

Nevšímal jsem si jich a obejmul chvějící se Elizabeth. Zčásti, abych ji uklidnil, zčásti abych ji ujistil, že jsem v pořádku. Jane splnila můj rozkaz a nevzdálila se od ní ani na krok, proto ke mně dorazila jako poslední. V pravé ruce držela tasený rapír, za levou ji svírala má žena, která si zřejmě neuvědomila, že by jí tím mohla způsobit bolest. A taky očividně zapomněla, že na ni trochu žárlí.

Ukázal jsem hlavní pistole vedle upuštěné hasnoucí pochodně. „Dábel? Možná. Něco nám tu ale nechal.“

* * *

„Byl to nějaký zloděj, mylord. Možná zahlédl vaše koně a nevšiml si vojáků. V okolí se takové věci dějí od nepaměti. V dnešních těžkých časech více než dříve.“

„Ovšem, madam. Jistě máte pravdu.“

S paní McCarson jsme se sešli u snídaně. Tvářila se chladně nečitelně, na židli seděla rovně, jako by spolkla nabíják. Snažila se předstírat, že o nočním zmatku ví jen tolik, kolik jsem jí řekl.

„Doufám, že krom té nešťastné epizody jste se v mém domě vyspali dobře a nic vám nechybí,“ pokračovala. „Mylady?“

Elizabeth překvapeně zamrkala a sklopila oči. Neuvědomila si totiž, že na naši hostitelku nepřestává zírat. Tedy nepřestává zírat

na její přívěsek. Ten totiž úzce souvisel s naším rozhovorem, který proběhl krátce po našem návratu do ložnice.

Oba jsme si přáli získat alespoň hodinu nebo dvě spánku. Za oknem se zvolna rozjasňovalo, ona odkládala šaty a chystala se do postele. Náhle se na mě otočila.

„Mohla bych znovu vidět ten... tu věc?“

Podal jsem jí malou knížku v kožených deskách. Našel jsem ji v místech, kde jsem se pral s tajemným přízrakem. Musela mu vypadnout z kapsy, tedy pokud taková věc kapsy měla. Elizabeth ji prolistovala už po několikáté podobně jako já. Knížka byla zaplněná asi do třetiny, zbytek tvořily prázdné listy. Na prvních dvou byly obscénní kresby zobrazující démonickou rohatou postavu a nahé ženy. Obrázky byly podobné těm z knihy, kterou Elizabeth objevila v knihovně, jen mnohem víc neumělé, a ne tak detailní. Také tu byl nakreslen podobný rituální kruh nebo mnohocípá hvězda, jaký jsme už viděli. Zbytek využitých stránek byl popsán oním podivným písmem. Odstavec za odstavcem znaků, které se nepodobaly ničemu, co jsem kdy viděl. Něco bylo psané inkoustem, ale většina jen olůvkem.

Elizabeth se stále neuklidnila, poznal jsem to z toho, jak rychle obrací listy. Objal jsem ji kolem ramen.

„Pojď spát, drahá. Ráno moudřejší večera.“

„Nerozumím... Nechápu, jak můžeš být tak klidný!“ otočila se na mě. „Vždyť tě ten tvor mohl zabít!“

„Jistě se o to snažil,“ přisvědčil jsem. „Nebyl ale první a obávám se, že ani poslední. Stále jsem ale tady, Beth. A nehodlám to měnit, přízrak nepřízrak.“

„Ty v něj stále nevěříš? Ani po tom, co jsi ho viděl? Dotkl se ho?“ ptala se vyčítavě.

„Sám nevím, co jsem viděl a čeho jsem se dotýkal, ale...“

„Ale?“

Smutně jsem se usmál na osmnáctiletou dívku v mém náručí. Dívku, která měla jen málo příležitostí poznat svět. Jeho světlé i temné stránky.

„Už jsem viděl spoustu věcí, jaké ty jsi nemohla, Beth. Už jsem čaroděje potkal. Uctívače Kálí a kněze voodoo. Šamany a indické fakíry. Ti všichni prý měli nadpřirozené schopnosti, ale na všechny nakonec stačilo jen toto.“ Ukázal jsem na stolek, kde ležela pochva s mým mečem a pistole. „Jejich moc do jednoho spočívala jen v tom, že se jich ostatní báli. Když byl strach překonán, zůstal pouhý člověk.“

„Tedy nevěříš, že by to byl nějaký démon? I když dokáže létat?“

„Nevím, jak dokáže létat. Ani jak s tím souvisí ta střela. Nebo co byl zač. Ale šermovat moc neuměl, a nakonec utekl jako zajíc. Tak sis představovala mocnou bytost z pekla, Beth? Jako tvora, kterého tvůj manžel nahání v noci po loukách?“

Přeci jen se pousmála. Mimoděk při tom nepřestávala listovat nalezenou knihou. Náhle pevně sevřela rty a ukazováčkem se zastavila na poslední zpola popsané stránce.

„Podívej, Davide.“

Nejprve jsem neměl ponětí, na co ukazuje, písmena – jednalo-li se o písmena – byly stále stejné klikyháky. Pak jsem pochopil, že ji zaujalo jedno slovo, které se několikrát opakovalo. Tvořilo ho devět znaků, na začátku byla vlnovka podobná značce pro vodu v některých mapách. Podobný, jen kratší se nacházel ještě na třetím místě. Zbytek byl stále stejně nesrozumitelný, ale stačilo to, abych pochopil.

„Wavesbury.“

„Ano, Davide. Píše se tu o tobě.“

„Nebo o nás, drahá,“ připomněl jsem jí, že už není MacDermott.

„Ale... ale proč?“ ptala se nejistě. „Někdo nás proklel? Sesílá na nás kouzlo? Upsal naše duše Dáblu?“

Na to jsem odpovědět neuměl. Znovu jsem ji objal, ale musel jsem si připustit, že otázky přibývají až moc rychle.

V domě byl jediný člověk, který by nám dokázal dát alespoň nějaké odpovědi. Raději jsem se myšlenkami vrátil do přítomnosti. Elizabeth nepřestávala hledět na přívěsek paní McCarson. Všiml jsem si, že Jane také zaujal, i když ona dokázala dávat svůj zájem najevo nenápadněji. Neměl jsem však v úmyslu svoji ženu napomínat, když nakonec promluvila přímo.

„Máte moc pěkný přívěsek,“ řekla konverzačním tónem. „Takový jsem nikdy neviděla.“

Pokud paní McCarson překvapila, ta to na sobě nedala nijak najevo. Položila vidličku a vzala dotyčný předmět mezi prsty.

„Aye, děkuji, mylady. Manžel mi jej přivezl z cest. Nemá velkou hodnotu, jen sentimentální. Není to ani pravé stříbro.“

„Mohla bych se podívat? Moc prosím.“

„Ovšem, mylady,“ přisvědčila paní McCarson, aniž by pohnula svailem ve vráscité tváři.

Když si rozepla řetízek a podala přívěsek Elizabeth, všiml jsem si, že je to spíše moje žena, kdo se musí překonávat, aby ho vzala do ruky. Předstíral jsem nezájem, ale Elizabeth seděla vedle mě, mohl jsem se tedy dobře podívat. Na stříbrném disku byly bez nejmenší pochyby vyryty stejné znaky a podobný obrazec, jaké jsme už dvakrát viděli. Ale zdálo se mi, že je na něm víc.

„Někdo by si takovou věc mohl špatně vyložit, madam,“ poznamenal jsem jakoby mimochodem. „Znáte to, lidé vedou řeči.“

Paní McCarson si opovržlivě odfrkla. „Máme osmnácté století, nežijeme ve středověku. Čarodějnice se už u nás neupalují. Král to přece zakázal.“

Ale ještě před pár lety se to dělo, chtělo se mi říct. Pak jsem si uvědomil její formulaci. Jako by nám říkala, že čarodějnictví je teď vlastně legální.

„Zákon o čarodějnictví říká, že čarodějnice nejsou a kdo by tvrdil opak, je podvodník,“ odvětil jsem. „V tom je rozdíl.“

„Když to říká zákon...“ pokrčila kostnatými rameny. „Ale jak jsem zmínila, ta věc má jen osobní hodnotu. Mohu ji poprosit nazpět?“

Natáhla dlaň k Elizabeth, která držela přívěsek štítivě mezi dvěma prsty. Má manželka jí ho chtěla vrátit, ale vzal jsem ho první.

„Když dovolíte, rád bych si přívěsek ještě prohlédl.“

„Prosím, mylord?“ ohradila se paní McCarson.

„Obávám se, že na tom musím trvat.“

Naše hostitelka pevně sevřela bezkrevné rty, ale to byla jediná známka nějaké emoce.

„Takto mi oplácíte mou pohostinnost, mylord? Tím, že okradete starou vdovu, která vám v dobré víře nabídla střechu nad hlavou? Domnívala jsem se, že jste šlechtic a gentleman.“

„Jsem však také královský důstojník, a jak jste správně podotkla, jsou tu zákony, které musím dodržovat. Nikoho nechci okrást. Vrátil vám ten přívěsek, ale teprve až přijde čas.“

„Mohl byste litovat, mylord.“ Její hlas se změnil v nepříjemný šepot. „Vy nebo vaše mladá paní. Mezi nebem a zemí existují síly, které pomohou těm věrným. Věrným, co vědí, jak o pomoc požádat.“

Opřela lokty o stůl a sepjala prsty. Lžička ve zpola vypitém šálku s čajem se lehce pohnula, aniž by se jí dotkla. Bylo to sotva postřehnutelné, ale dost na to, aby se ozvalo tiché cinknutí. Chlácholivě jsem se dotkl Elizabetiny ruky, když poděšeně vydechla.

„Obávám se, že musím na své žádosti trvat, madam.“

„Pane, já...“ ozvala se Jane z ničeho nic.

„Dost, poručíku,“ zastavil jsem ji. „Raději půjdeme. Máme práci.“

* * *

Nemluvil jsem zcela pravdu, jen jsem si přál soukromí. Soukromí nejen s Elizabeth, Jane, ale také s tím prokletým přívěskem.

„Pane, já vím, jak to udělala,“ prohlásila Jane, jakmile za námi zaklaply dveře předpokoje naší ložnice.

„Ovšem, já také,“ přitakal jsem.

„Ale já ne.“ Elizabeth na nás z křesla hleděla vyčítavě, jako dítě na dva dospělé, kteří před ním mají tajemství. „Umí kouzlit? Je to čarodějnice? Vždyť to sama přiznala!“

„Ten její prsten, že?“ ujišťovala se Jane. „Neměla ho. Nasadila si ho, až když jste se začali hádat.“

„Má kouzelný prsten?“ zeptala se Elizabeth lehce zmateně.

Políbil jsem ji na vlasy. „Nepochybně, drahá. A jistě tu někde ukrývá také svatý grál.“

Roztomile nakrčila nos, což byl jeden z důvodů mé poznámky. „Nemusíš si ze mě hned tropit žerty, jen proto, že jsem ochotná si připustit...“

„Ehm, bude v tom magnet, mylady,“ přerušila ji Jane. „Jako je ve střelce kompasu. Když se přiblíží k železu, pohne se.“

„Už jsem takové triky viděl,“ přikývl jsem. „Chce to cvik, ale zažil jsem šarlatána, který baval vojáky. Baval a okrádal.“

Elizabeth mohla být mladá a nezkušená, ale o její inteligenci jsem nikdy nepochyboval. „To by ale znamenalo, že si paní McCarson přeje, abychom si o ní mysleli, že je čarodějnice. Nepopřela to a ta pohybující se lžička byla vrchol. Ale proč by to dělala? Vždyť riskuje.“

„Co, Beth? Že ji obviním z čarodějnictví? Anglický hrabě skotskou dámu? Vždyť bych se zesměšnil, což ona moc dobře ví. A možná právě na to spoléhá.“

Elizabetiny smaragdové oči se rozšířily poznáním. „To by ale znamenalo...“

„... že něco skrývá,“ dokončil jsem za ni. „Něco nebezpečnějšího, než je temná magie.“

* * *

Dopoledne jsem poslal vojáky propátrat okolí Carson Hall. Příliš jsem si od toho nesliboval. Noční přízrak byl již dávno pryč a předpokládal jsem, že odpověď na většinu tajemství bude přímo v hradu. Zatím jsem se však zdráhal dát rozkaz k jeho prohledání. Nechtěl jsem být za lotra obtěžujícího starou vdovu, jejímiž hosty jsme byli, a současně jsem si byl jistý, že cokoliv inkriminujícího bylo stejně dobře ukryto. Možná bychom jen našli další rádoby důkazy čarodějných praktik. Tím spíše, že sama paní McCarson ostentativně oznámila, že se necítí dobře a bude ve svých komnatách, ale abychom se chovali jako doma.

Dopolední obhlídka však překvapivě přinesla své ovoce. Už kolem desáté mě vyhledal seržant McAutie a vítězoslavně mi ukazoval nějaké věci – vyhořelou svíčku, olůvko na psaní a špinavý hedvábný kapesník.

„Todle sme našli v boudě v jednom lesíku někde tam,“ prohlásil potěšeně a ukázal k západu. Zhruba směrem, kde jsem se v noci měl poprat se skutečným démonem. „Za tmy sme si toho nevšimli, ale je to čtvrt majle, ne víc. Knot byl ještě teplej, svíčka dohořela teprva po ránu. A ten hadr..., koukněte se sám, pane.“

„Krev,“ připustil jsem.

McAutie přikývl. „Bylo jí tam víc. Někdo tam dost krvácel.“

„Že by nakonec náš přízrak?“

Velký horal se zatvářil pochybovačně. To, čeho byl v noci svědkem, ho zasáhlo, nebyl ochotný tak rychle připustit, že by ho postrašilo něco z tohoto světa.

„Pokračujte v hlídce, seržante,“ řekl jsem raději. „Řekněte poručíkovi, ať rozšíří okruh pátrání.“

McAutie zasalutoval a opustil knihovnu, kde jsem ho přijal. Kromě mě tu už byla pouze Elizabeth. Požádala mě, abychom se sem odebrali, ale zatím mi neřekla proč. Už předtím jsem si všiml, že něco kutí s knihami a přívěskem paní McCarson.

„Davide,“ oslovila mě, než jsem se sám stačil zeptat. „Přemýšlela jsem, co jsi říkal. Že jsem jen hloupá holka, co věří na strašidla.“

„To jsem přeci nikdy neříkal, drahá.“ Přisedl jsem si na pohovku k ní. „Moc se omlouvám, jestli to tak mohlo znít.“

Když se na mě otočila, využil jsem toho, abych ji políbil. „Odpuštíš mi? Mně, hlupákovi?“

Opětovala polibek a dlouhé vteřiny – možná spíše minuty – trvalo, než jsme mohli pokračovat v rozhovoru. Ne, že bych si stěžoval.

„Ten přívěsek, Davide. Myslela jsem, že je to nějaký magický amulet, ale po tom, co jsi říkal, jsem se na něj podívala jinak. Myslím, že jsem na něco přišla. Je to klíč!“

„Klíč?“

„Ano, ty znaky na něm a tady na tom obrázku,“ ukazovala mi přívěsek i černou knihu, kterou si znovu přinesla z police. „Vidíš? Je v tom logika. Když dám přívěsek doprostřed, ukáže mi to pořadí. Čísla ke znakům! Zkusila jsem to. Opravdu napsali Wavesbury, jak jsme si mysleli. Každý z těch znaků má číslo, a to ukáže na písmeno abecedy. Jen některá neznají, tak si pomáhají náznaky.“

„Například dvojité a jednoduché V,“ pochopil jsem. „To bude ono. Jsi geniální, drahá!“

„Ale, Davide...“

„Myslím to vážně, každé slovo, a já se choval jako hlupák. To znamená, že ten přízrak měl u sebe zprávu. Žádná magie, ale zpráva!“

„Ano,“ přikývla s úsměvem. „Když znám kód, mohu to přepsat.“

„Prosím, udělej to, drahá. Alespoň ten konec. To, co přízrak nestačil dopsat.“

„Ty myslíš...?“

„Ano. Skrýval se v té boudě. Při svíčce tam psal. Pak se tam zase vrátil, když jsem ho já nebo některý z vojáků postřelil.“

Zatvářila se pochybovačně, jako bych dělal ukvapené závěry, ale když jsem prisunul psací stolek, ochotně namočila pero do inkoustu. Mlčel jsem a nechal ji pracovat, ale že jsem jí nepřestával hledět přes rameno, jí psaní jistě nezjednodušilo. Jednou mě musela napomenout, když jsem překážel příliš. Ale výsledek se dal vyložit jen jedním způsobem.

„Chtějí nám ublížit. Zabít nás,“ konstatovala Elizabeth, když odložila brk.

„Mě, drahá. Mě chtějí zabít,“ ukázal jsem na řádek s rozsudkem smrti.

Plukovník Wavesbury musí zemřít, živý nesmí odjet. To byla slova, která se jen stěží dala vyložit jinak.

„Ale zpráva končí uprostřed věty,“ pokračoval jsem. „Ať už ji psal kdokoliv, nedokončil ji.“

„Vypadá to, jako by na něco odpovídal,“ přikývla Elizabeth. „Podívej. Nejdříve je tu otázka a tohle je nedokončená odpověď.“

Tazatel psal o našem příjezdu do Carson Hall, jeho důvodech, a ptal se, jak se má zachovat. Odpověď byla očividná, jen jsem si

nebyl jistý, jestli ji adresát předal nazpět. Leccos začínalo dávat smysl, leccos však také ne. Stále jsem nerozuměl podstatě přízraku, se kterým jsem se v noci střetl a který zjevně dokázal létat.

„Podívám se za svými muži,“ oznámil jsem po chvíli.

„Mohu jít s tebou?“

„Ovšem, ale raději bych tě poprosil, jestli bys nepřepsala ještě kousek. Možná bychom zjistili, co se tu dělo, než jsme se tu objevili. Podle tohoto,“ palcem jsem prolistoval ukořistěnou knihu, „to už nějakou dobu trvá.“

Povzdechla si, ale přikývla.

„Nemusíš se bát, nenechám tě tu samotnou. Pošlu ti sem třeba Jane. Myslím, že byste si měly s ehm... poručíkem Johnem Ferrellem promluvit o samotě. Také by měla šetřit poraněnou ruku, což bez rozkazu nikdy neudělá.“

* * *

Z oběda se paní McCarson ústy služebné Bridget omluvila také. Prý ji stále trápí lehká nevolnost a přeje nám dobrou chuť. Chápal jsem, že si nepřeje konverzaci, která by nepochybně vedla k nepříjemným otázkám. Ale tím, že se přede mnou ukryje ve svých komnatách, se jim nevyhne, jen je odloží. Vojáci venku již nenašli nic zajímavého, zato Elizabetina práce výsledky přinesla.

Alespoň jsme si mezi tím, kdy Bridget přinášela jídlo nebo sklízela ze stolu, mohli v klidu promluvit. Jídelna byla rozlehlá a ve třech, pokud jsme mluvili tiše, jsem měl jistotu, že nás nikdo nezaslechne.

„Jsou to špióni, pane,“ zhodnotila Jane.

Elizabeth přikývla, jako by ji vlastní zjištění zklamala. „Žádná kouzla. Jen seznamy a soupisy. Posádka v Edinburghu, Yorku,

Carlisle... Jejich výzbroj, počty a podobně. Odkud jsou vysílány hlídky, síla, časy, cíle... Opakuje se to.“

„Rozumím, drahá.“

„Komu slouží, tu ale nevyčtu,“ podotkla Elizabeth.

„Po minulé válce s Francií zbylo mnoho nevyřešeného,“ poznamenal jsem. „Oba naši králové mír považují jen za dočasné příměří. Za pár let válka vypukne nanovo, tím jsem si jistý. Nemluvě o tom, že některé horké hlavy přes všechnu tu krev nepovažují jakobitskou věc za uzavřenou. Paní McCarson ztratila kvůli povstání celou rodinu. Pochybuji, že by v ní zůstala nějaká věrnost k jedné nebo druhé straně.“

Elizabeth chápavě přikývla. Bylo mnoho lidí, kteří by o takové informace stáli. Ať již z patriotismu nebo kvůli zisku.

„Paní McCarson nám ale vlastně přiznala, že je čarodějnice. Proč to dělá? A ten přízrak. Nemůže být obojí – špiónka i čarodějnice?“

Usmál jsem se. Nechtěla se jen tak vzdát. „To se musíme zeptat jí. Ale domnívám se, že je to jen trik, jak odvést pozornost. Přiživuje ty řeči o čarodějnicích, nechává svědky najít tajemné knihy, aby odvedla pozornost od skutečného zločinu.“

„Co podnikneme, pane?“ zeptala se Jane prakticky.

* * *

„To neudělám, mylord. Můžete si říkat, co chcete, ale neposlechnu vás.“

Paní Mirren McCarson se ani nesnažila zapírat, pouze rezolutně kroutila hlavou a odmítala jakoukoliv spolupráci.

„Měla byste,“ opáčil jsem. „Pro své vlastní dobro.“

Vyzývavě se mi podívala do očí. „A co mi uděláte, mylord? Co mi ještě můžete vzít? Už jste mi vzali všechno! Hannoverané,

jakobiti. Všichni jste stejní. Vezmete matkám syny, a co z toho? Proč by mi mělo ještě na něčem záležet? Proč bych z toho na stará kolena neměla taky něco mít? Budete mě mučit? Do toho! Zatknete mě? Starou čarodějnici? V Londýně vás budou mít za blázna. Ale já nejsem jen tak někdo. Zaklínám vás...

„Nezaklínejte, madam,“ přerušil jsem její tirádu. „Nikdo vám nevěří. To vy budete za blázna. Vezmu vás do Londýna a učeným pánům ukážu vaše knihy a amulety. Nezatknou vás, ale pošlou do Bedlamu.“ Neblaze proslulý londýnský ústav pro choromyslné se oficiálně jmenoval Betlémská královská nemocnice, ale nelichotivá přezdívka byla více zažitá. „Zavřou vás tam do konce života. Lidé z ulice se budou na vás chodit dívat. Budou platit, aby viděli šílenou čarodějnici z Carson Hall v řetězech. Tam dožijete, madam, aniž byste ještě uviděla slunce.

Ticho, Beth! Nechci nic slyšet,“ křikl jsem.

Elizabeth sebou trhla a sklopila hlavu. Později se jí budu muset omluvit za příkrost, ale už se nadechovala k protestu. Staré trpící ženy jí bylo líto, a to navzdory tomu, čeho se dopustila, ale po jejích námitkách by mé výhružky nezněly věrohodně. Zvláště když jsem sám z větší míry blafoval.

Paní McCarson mi několik dlouhých vteřin hleděla do očí. „Dobrá, mylorde. Ustoupím vašim výhružkám. Předám vzkaz, který po mně chcete.“

V duchu jsem si oddechl, posunul před ni připravený dopis a vrátil jí přívěsek. „Napište to vlastní rukou. Ale vězte, že si to přečtu. Vaši šifru již známe dobře.“

Bohužel mi v tu chvíli ani nepřišlo na mysl, jak stará stavba Carson Hall je. Byla protkána úkryty a průchody, které během bezpočtu nájezdů skýtalý bezpečí jejím obyvatelům. Po přestavbách

byly některé skryše odstraněny, ale některé zůstaly. Z jednoho takového nás právě poslouchaly další uši, kterým neuniklo jediné slovo.

* * *

Lady Elizabeth v křesle nervózně poposedla. Všichni měli něco důležitého na práci kromě ní. Její manžel ji požádal, aby se zamkla v ložnici, zatímco on a vojáci chystali past. Past na přízrak, jak David žertoval, aby ji povzbudil. Sám se měl stát návnadou a Elizabeth dokázala pochopit, že si přál, aby ona sama byla v bezpečí.

Všichni vojáci čekali na určených pozicích kolem Carson Hall pod velením Jane Ferrelové, tedy lépe řečeno poručíka Johana Ferrela. Elizabeth zalitovala, že alespoň ona tu nemůže být s ní. Rozhovor se ženou, která většinu dospělého života strávila v mužských šatech vykonávající to možná nejmužnější z řemesel, ji pobavil. A musela si přiznat, že i když na Jane nejprve trochu žárlila, také potěšil. S Davidem se Jane znala dlouho, bylo to už několik let, od chvíle, kdy se dozvěděl její tajemství. Respektoval ji, uznával jako vojáka a kryl před nadřízenými, za což mu byla vděčná. Byli přátelé, možná lepší přátelé, než bylo kvůli rozdílu v hodnostech obvyklé – druhové ve zbrani, kteří si několikrát navzájem zachránili život –, ale Elizabeth jí věřila, že nebyli nic víc. Z jejího vyprávění vytušila, že Jane cosi hlubšího cítila spíše k Elizabethinu nedávno zesnulému bratrovi.

Elizabeth se přistihla, že na chvíli se nechala unášet myšlenkami a ustala v práci. Z nedostatku lepšího zaměstnání se jala rozšifrovat a přepsat také zbytek nalezených zápisků. Byly to vesměs opakující se vojenské záležitosti, ale David by z nich třeba mohl něco vyčíst.

„Ani se nehni, děvče.“

Elizabeth se lekla, že málem rozlila inkoust. Seděla tak, že měla dveře na očích, nikdo jimi projít nemohl. Maně otevřela ústa k výkřiku.

„Buď ticho, nebo...“

Mírně pootočila hlavou a znovu se musela přemáhat, aby nezačala křičet. V rohu pokoje vedle mohutné almary – daleko od jediné svíčky – stál přízrak. Alespoň tak to v prvním okamžiku viděla. Černá postava bez tváře, s rohy, ve splývavém hábitu, který jako by plynule přecházel v temnotu. Elizabeth ztuhla hrůzou, skrz sevřené hrdlo sotva dokázala dýchat. V mysli jí mimoděk vytanula Davidova ironická slova. Takže ona měla pravdu! Anebo nakonec ne?

Děsivá postava promluvila potřetí: „Pomalů se postav. Pudem. Brzo bude čas.“

Ten hlas! Ten hlas už přece slyšela.

Také až nyní si všimla, že přízrak je ozbrojený. A to velkým samostřílem, jaké se běžně používaly před nějakými třemi sty lety. Jistě to byl relikt pocházející ze sbírky zbraní v Carson Hall. Kuše byla natažená, šipka na svém místě, ale dávná zbraň se chvěla, jako by byla na přízrak příliš těžká.

„Bridget?“ zeptala se Elizabeth opatrně.

Byla si téměř jistá, že tam někde uvnitř je postarší služka, která je ještě před dvěma hodinami obsluhovala u večeře.

„Postav se, zatraceně,“ prohlásil přízrak už netrpělivě. „Postav se a pod.“

Kuše se znovu zachvěla. Elizabeth se více než kouzel začínala obávat, že by samostříl mohl neúmyslně spustit. Zvolna a důstojně se postavila, dlaněmi si urovnala široké sukně.

„Tak hybaj. Támdle.“

Přízrak ukázal kuší za sebe. Mladá hraběnka v něco takového doufala, rychle popadla kalamář s inkoustem a chrstla jej, kde tušila skrytý obličej.

„Zatraceně!“

Ozvalo se lupnutí, šipka se neškodně zaryla hluboko do dubového deštěně bezpečně daleko od Elizabeth. Hraběnka sama nečekala v ložnici úplně nepřipravená. Nyní sebrala ze stolku malou pistoli, kterou tam měla nejen jako těžítka. Byl to dar od Davida, ještě pro jeho snoubenku, mistrovský kousek od nejlepšího edinburského puškaře. Tehdy pro ně bylo zábavou, když ji učil střílet. Namířila přímo na přízrak, na takovou vzdálenost nemohla chybit.

„Nehýbej se!“ zopakovala Elizabeth slova přízraku. „Pust' tu kuší.“

Na okamžik v ní byla malá dušička. Co když je to opravdu strašidlo, obyčejnými kulkami nezranitelné?

Upuštěná kuše dopadla na podlahu, přízrak ztěžka dosedl do křesla.

„Masku! Masku dolů!“ přikazovala hraběnka s větší jistotou, než cítila.

Přízrak vztáhl ruce k obličejí a vzápětí se objevila rezignovaná tvář služky Bridget.

„Říkala sem to! Říkala sem, že to nechci dělat! Já sem to říkala.“

To nebylo, co by Elizabeth zajímalo. Pokusila se napodobit Davidův tón, když mluvil se svými vojáky.

„Teď mi řekneš, jak si se sem dostala. A co se tady děje.“

* * *

Zvolna jsem otočil další stránku objemného svazku. Past byla nastražena, mí muži – a samozřejmě Jane – na svých místech. Nezbývalo než čekat, jestli příslovečná ryba zabere na návnadu. Na

návnadu, kterou jsem představoval já. Paní McCarson ve vzkazu, který jsme jí připravili, popsala, jak se vyhnout hlídkám, bezpečně proniknout do domu a kde mě zastihnout. Doufal jsem, že mé výhružky zabraly a vzkaz byl předán, ale nakonec jsem riskoval v nejhorším případě jen další bezesnou noc.

Za oknem se zablesklo a já v duchu zaklel. Přicházející bouřka s deštěm znamenaly, že pro vojáky bude obtížnější zhlédnout blížícího se protivníka. Ale věřil jsem svým lidem. Do jednoho to byli zkušené veteráni, kteří zvládli hlídky i v horším terénu. Více jsem se obával, že by špatné počasí mohlo odradit naše protivníky. Pokud tedy trocha deště přízrakům a čarodějnicím vadí, pomyslel jsem si.

Přelistoval jsem dál. K mému údivu mě kniha, kterou jsem nahodile vybral, vlastně zaujala. Bylo to nějaké agronomické pojednání ne až tak dávného data obsahující také podrobné ilustrace. Věci týkající se obdělávání půdy na mém panství v Somersetu jsem nechával na svém správci, ale mohl bych se ho alespoň zeptat, jestli o některém z postupů už slyšel. Napadlo mě, že za nedlouho to bude poprvé, kdy své mladé novomanželce představím její nový domov. Znovu se zablesklo a hrom následoval téměř vzápětí. Na Carson Hall dopadly první kapky prudké jarní přeháňky. Bouřka byla už téměř nad námi a já možná nechával své myšlenky bloudit až příliš.

Náhle mě ovanul chlad, všechny tři svíčky ve svícnu na stole do jedné zhasly. Další blesk ozářil temnou postavu, která jako by se v knihovně doslova zhmotnila. Mohl jsem si říkat, co jsem chtěl, ale v ten okamžik můj skepticismus dostal pořádnou ránu. Jestli jsem byl někdy nakloněn uvěřit v kouzla a čarodějnice, bylo to právě teď. Stálo mě veškerou sílu vůle, abych se nepokřižoval a místo toho raději vzal ze stolu připravenou pistoli. Protože, když

si mé oči částečně přivykly tmě, poznal jsem podle rozpuštěných bílých vlasů, koho mám před sebou.

„Madam McCarson, žádal jsem vás, abyste zůstala ve svých komnatách.“

Kde jsem ji také osobně zamkl a dveře zaklínil židlí, na což jsem si moc dobře vzpomínal.

„Já jsem tu paní, Wavesbury!“ odpověděla syčivě. „Stíny jsou mou cestou a jdu tam, kam mě má vůle vede. Zaklínám vás! Zaklínám vás, Wavesbury, ve jménu Satana! Asmodee, povolávám tě!“

Fascinovaně jsem ji sledoval, ale zatím jsem se nedokázal přesvědčit, abych na ni vystřelil. Nějaká malá část mé mysli byla nesmírně zvědavá, kam to celé povede, a příliš jsem v šeru nelsledoval, co vlastně ve skutečnosti dělá. Nevšímal jsem si, že zcela světsky zamyká dveře do knihovny.

Bylo to nějaké zašramocení nebo možná jen šestý smysl, co mě přinutilo se pootočit. A byl tam! Černý a rohatý, stál mezi policemi s knihami a další blesk se odrazil od třpytivých očí v obličeji bez tváře. Pekelný princ poslechl volání své paní!

Temnému přízraku však okamžik trvalo, než si uvědomil, že o něm vím. Nestačil jsem na něho obrátit zbraň, ale naštěstí jsem v levé ruce stále držel knihu, a tu jsem bez přemýšlení nastavil mezi nás. Agronomické pojednání bylo obsáhlé, svazek měl dobře přes čtyři sta stran těžkého papíru. Výpad byl ale vedený takovou silou, že hrot ostří štíhlé dýky pronikl knihou a zbraň v něm uvázla. Prudce jsem odhodil knihu a tím vytrhl přízraku dýku z ruky.

„Merde!“ ozvalo se tlumeně.

Démon z pekla by přece nepoužíval obyčejnou ocel a určitě neklel francouzsky! Konečně se mi podařilo zamířit. Knihovnou

zahřměl výstřel, ale kulka se neškodně ztratila mezi knihami. Někdo na poslední chvíli udeřil do hlavně mé pistole a strhl ji stranou. Nejprve jsem si myslel, že to byla paní McCarson, ale vzápětí jsem si uvědomil, že v knihovně jsou se mnou přízraky v černých hábitech hned dva. Ne dva, ale dokonce tři!

Pustil jsem prázdnou pistoli a tasil meč. V poslední chvíli jsem stačil nastavit čepel dopadajícímu ostří. Ocitl jsem se náhodou u druhých dveří z knihovny, ale ty jsem předtím zamkl sám. Jen klíč v zámku chyběl. V pasti, kterou jsem nastražil, jsem se najednou ocitl sám. Sekl jsem po dvojici přízraků, abych si kolem sebe udělal místo. Využil jsem příležitosti a hmátl levičkou na jednu z polic.

„Merde!“ zaklel znovu první přízrak, když se na něj snesla sprška knih.

Místnost ozářil další blesk a já bohužel uviděl, že se jednalo jen o útlé svazky poezie od Jamese Thomsona, kterým scházela pádnost agronomického pojednání. K něčemu však veršíky stačily. Místo rohatého přízraku jsem nyní spatřil hladce oholenou tvář asi třicetiletého muže. Stačil jsem ještě vytáhnout druhou pistoli, ale to už jsem se musel bránit zbývajícím přízrakům. Drželi v rukou těžké námořnické šavle a vlastně jimi ani nešermovali. Jen střídavě sekali plnou silou. Já se musel krýt, k nějakému protiútoku jsem neměl příležitost.

„Davide, pozor! Má pistoli!“

Elizabeth se v knihovně zjevila stejně záhadně jako nepřítel, ale na rozdíl od nich nesla zapálenou svíčku. Po místnosti se rozlilo tlumené mihotavé světlo. Díky tomu, jsem uviděl, před čím mě varuje. Přízrak, kterému jsem strhl masku, na mě mířil jezdeckou pistolí, zatím ale váhal, aby nezasáhl své druhy. Já takové dilema neměl, vystřelil jsem levou rukou jeho směrem a odměnou mi byl

bolestivý výkřik. Zlomek vteřiny, který mě to stálo, způsobil, že mě zuřivé seky přinutily klesnout na jedno koleno. Kdyby moji protivníci uměli pořádně šermovat, nejspíš bych byl už mrtvý. I tak jsem cítil, jak mi krev z poraněného předloktí stéká po ruce.

Zaslechl jsem lomcování zamčenými dveřmi a pak duté údery. Moji vojáci slyšeli střelbu, věděli, že něco není v pořádku a pokoušeli se přijít mi na pomoc. Stačilo vydržet ještě chvíli.

„Ta holka! Zastavte tu holku,“ zakřičela paní McCarson.

Elizabeth pochopila, odkud přichází pomoc a chtěla odeknout dveře. Postřelený muž se ji pokusil popadnout za sukni. Měla v pravé ruce nataženou pistoli, ale očividně se zdráhala ji použít.

„Střílej, Beth!“

Práskla další rána, odmaskovaný přízrak se zachytil police s knihami, ale neměl sílu, aby se udržel. Dopadnul na podlahu a už se nepohnul. Zdobený křiklavě červený výtisk Richardsonovy Pamelý mu dopadl za hlavu, pootevřený tam zůstal stát, jako podivná parodie na náhrobek.

Musel jsem se ale soustředit na své dva oponenty. Ten vlevo se na vteřinu ohlédl po zvuku výstřelu. Využil jsem toho, rychle se narovnal, a místo abych šavli jeho druha nastavil meč, jsem zuřivému hornímu seku uhnul. Zakřivené ostří zasáhlo parkety, má čepel se jeho strašidelnému majiteli zabodla do břicha. Hekl a zemřel jako každý obyčejný smrtelník.

V stejnou chvíli se dveře do knihovny rozlétly dokořán, McAutieho síle dlouho neodolal ani staletý dub. Neviděl jsem mu do tváře, ale zdálo se, že poslední přízrak se rozhlíží, kudy by unikl. Až nyní jsem si všiml, jak se maskovaní muži i Elizabeth dostali do knihovny. Na dvou místech byly police s knihami odsunuté stranou a za nimi se černala ústí tajných chodeb.

Poslední přízrak vyrazil k té bližší. Příliš jsem se necítil na to, abych ho pronásledoval, navíc můj skotský meč uvázl v útrobách mrtvého protivníka. Jane Ferrellová s rapírem v ruce se ale včas protáhla kolem seržanta a zastoupila přízraku cestu. Sekl po ní šavlí, ale stejně tak se mohl snažit zasáhnout vítr. Neměl jsem ale čas sledovat souboj amatéra s mistrem, který byl stejně předem rozhodnutý.

„Dejte mi to, prosím,“ požádal jsem paní McCarson. „Víte, že to nemá smysl.“

Stačila během zmatku sebrat spadlou pistoli jednoho z mrtvých. Nyní se ji na mě snažila namířit, ale zbraň byla na starou ženu těžká a ruce se jí trásly. Podařilo se mi již uvolnit meč, asi bych ji zvládl zabít, ale nedokázal jsem se k tomu přesvědčit.

Na pomoc mi znovu přišla Elizabeth. Odložila svícen i prázdnou pistoli a popadla první předmět, který jí přišel vhodný jako zbraň. Což byl shodou okolností velký mosazný kříž visící nad jednou z nižších polic. Vzala ho do obou rukou a vyrazila jím paní McCarson pistoli z dlaní. Pak jej zvedla vysoko nad hlavu, ale k dalšímu úderu se nemohla odhodlat podobně jako já.

Knihovnu prozářil poslední blesk ustupující bouřky. Elizabeth měla okno za zády a pro starou ženu, která si tak dlouho hrála na čarodějnici, to musel být působivý pohled. Dívka napřahující se zářícím křížem, s aureolou světla kolem hlavy, bledá, krásná, s očima rozšířenýma odhodláním dokořán. Jako trestající anděl sestupující z nebes.

Paní McCarson si sepjatýma rukama zakryla oči, jako by se chtěla modlit. Snad proto přehlédla nebezpečí, které ale nepocházelo od mé manželky. Poslední maskovaný muž vrávoral, držel se za prsa, kam ho zasáhl Janein rapír, a černé rukavice mu špinila jasně červená krev. Umíral, ale předtím, než upadl, ramenem

vrazil do paní McCarson. Smýkl jí proti odsunuté polici, která předtím skrývala tajnou chodbu. Už tak uvolněné knihy začaly jedna po druhé z výšky dopadat staré ženě na ramena a nechráněnou hlavu. V letech 1726, 1727, 1728 a 1729 muselo panství Carson Hall prosperovat, protože svazky účtů byly tak silné, že je bylo nutné svázat do kožených desek s kovanými rohy. Většina jich zasáhla jen sepnuté paže, ale jeden dopadl ostrým okrajem staré ženě přímo na temeno. Ozvalo se odporné prasknutí, bílé vlasy ztmavly lepkavou tekutinou. Poslední z nešťastné rodiny zůstala bez života ležet pod hromadou knih sepsaných generacemi jejích předků.

* * *

Prohlížel jsem si tváře tří mrtvých mužů ležících vedle sebe ve stáji, kam je vojáci odnesli. Byl jsem přesvědčený, že je dnes vidím poprvé. Ten zastřelený měl tmavé kudrnaté vlasy a tuctový obličej, ale ti další dva podle snědé pleti vypadali, jako by většinu života prožili pod tropickým sluncem. Podle několika nalezených papírů ve francouzštině to však asi opravdu byli francouzští špióni, jak jsem se domníval.

Nyní už nevypadali tak děsivě. Černé hábity byly zplihlé, děsivé masky ležely stranou. Byly těžké, z tvrdé kůže a z čela jim trčely volské rohy. Zakrývaly celou tvář a upevňovaly se pomocí koženého obojku kolem krku, proto jsem měl potíže jejího majitele škrtit. Nad otvory pro oči byla našitá barevná sklíčka, která se i ve slabém světle leskla. To způsobovalo onen démonický pohled.

Uslyšel jsem vedle sebe tiché kroky.

„Omlouvám se, pane.“

„Za co se omlouváte, poručíku?“

Ohlédl jsem se na Jane Ferrelovou. Postavila se vedle mě, opět bezchybně ustrojená ve stejnokroji, s napudrovanou parukou a černým třírohým kloboukem. Věděl jsem, že je dívka, proto jsem v její tváři viděl ženské rysy, ale kdokoliv jiný by ji považoval jen za hezkého mladého důstojníka s jemným obličejem. A také považoval.

„Zabila jsem ho,“ odpověděla.

„Zasloužil si to,“ opáčil jsem. „Napadl mě.“

„Ano, ale mohli jsme ho vyslechnout. Dozvědět se, co byli zač. Jestli jich tu nebylo víc.“

Pokrčil jsem rameny. „Lepší, než kdyby utekl. Pochybuji, že by takových v okolí bylo víc. Zaútočili by všichni. Viděla jste, prosím, Elizabeth?“

Jane přikývla. „Je... ehm... s paní McCarson.“

„Děkuji.“

Znovu jsem pokýval hlavou a vydal se za manželkou. Věděl jsem, kde ji najdu. Nejprve jsem však sebral černý balík ležící vedle těl. Prošel jsem nyní objeveným tajným průchodem. Opřel se do mě průvan, jak tu otevřenými dveřmi zvenku táhlo. Ten také včera v noci sfoukl svíce v knihovně, žádná magie.

Paní McCarson ležela na lůžku ve své ložnici a služka Bridget jí mokrým kapesníkem otírala tvář. Také své paní nasadila čepec, aby zakryla místo, kde měla proraženou lebku. Vypadalo to, že stará žena jen spí, ve tváři měla poklidný, téměř spokojený výraz. Konečně, napadlo mě.

Elizabeth stála vedle postele a smutně to pozorovala. Nic neřekla, když jsem ji objal kolem pasu.

Bridget jsem stačil vyslechnout. Pomáhala své paní, věděla o jejích praktikách, kterými děsila lidi a méně loajální služebnictvo, ale kdo byli maskovaní muži, kterým předávali zprávy, nám říct

neuměla. Celá záležitost s čarodějnictvím a přízraky sloužila jen k zakrytí mezičlánku francouzské výzvědné sítě. Alespoň jsem tak usuzoval.

„Beth, chci ti něco ukázat,“ oslovil jsem svou ženu. „Měla bys vidět létající přízrak.“

Bridget neřekla nic a pokračovala v činnosti, i když to byla ona, kdo mi vše vysvětlil. Rozhalil jsem černé hedvábí. Nejvíce ze všeho to připomínalo pytel na obilí, ale z té nejjemnější lehoučké látky. Elizabeth si jej se zájmem prohlížela, také začínala rozumět. Sundala si rukavičku a dotkla se prsty hedvábí.

„Ale jak, Davide?“

„Nechávali tohle klouzat po provaze z okna, nebo to zase přitahovali nazpět. Tou kuší vystřelili provaz. Vypadalo to, že to létá. Tak to dělali. Tak také předávali zprávy. Schované... v tomhle. Každý náhodný vesničan, co něco takového uviděl, prchal na sto honů a už vůbec by se neodvážil se k tomu přiblížit.“

Kývnutím naznačila, že rozumí.

„Co se stane teď, Davide?“

„Pojedeme dál, drahá,“ pousmál jsem se. „Kočár již bude opravený. Zdá se, že poručíka už ruka také příliš netrápí.“

„Ale co se stane tady? Co bude s Carson Hall?“

„To nevím,“ připustil jsem. „Poslal jsem vojína Jenkinse se všemi nalezenými dokumenty do Edinburghu. Napsal jsem v dopise generálu Blandovi, co se tady stalo.“

„A Bridget? Thompson? Kuchařka?“

Neměl jsem valný zájem staré sluhy, kteří jen vykonávali vůli své paní, zatýkat, tím méně se s nimi vláčet nebo ještě oslabovat svůj už tak prořídlý doprovod, aby je tu hlídal. Mluvil jsem na Elizabeth, ale byl jsem si jistý, že Bridget neunikne ani slovo a pak je předá ostatním.

„Bude trvat několik dní, než sem někdo přijede. Blandovi vojáci budou jistě vyslýchat každého, koho v Carson Hall zastihnou. Ale pokud najdou hrad prázdný, nebudou mít koho. Co se stane s hradem? Možná se najde nějaký vzdálený příbuzný, dostatečně loajální McCarson z třetího nebo čtvrtého kolena. Možná případně koruně. To ukáže jen čas.“

* * *

Slunce zářilo vysoko na obloze, jeho paprsky dopadaly na kvetoucí louky a odrážely se v průzračných bystrinách. Opouštěli jsme Carson Hall, nic nepřipomínalo temnotu, kterou už s hradem budu mít navždy podvědomě spojenou. Kočár byl opraven, ale kočíroval jeden z vojáků. Hledat zkušenějšího kočího jsem nehodlal, už jsme se zdrželi dost.

Místní rychtář přijal mou zprávu o smrti paní McCarson bez otázek. Byl jsem hrabě a královský důstojník, neodvážil se na nic vyptávat. Spokojil se s tím, že došlo k nehodě a že vše bylo součástí jakéhosi spiknutí. Tušil jsem, že další nepříjemný rozhovor s důstojníky generála Blanda ho ještě čeká, i když jsem si byl jistý, že guvernérovi edinburského hradu jsem napsal víc, než mohl nedůležitý hodnostář vědět. Nemohl jsem však již ovlivnit, co se šušovalo kolem.

Že čarodějnice z Carson Hall konečně odešla tam, kam patřila. Do pekla. Zdejší vikář jí vystrojil na mé náklady důstojný pohřeb, ale v noci se na hřbitov prý někdo vplížil, znovu hrob odkryl, nešťastné ženě oddělil hlavu od těla a do rakve vložil česnek s nějakými dalšími bylinami.

Ucítil jsem, jak se mi Elizabeth opřela hlavou o rameno.

„Přemýšlel jsi, proč tě vlastně chtěli zabít?“ zeptala se hloubavě. „Riskovali. Kdyby se ukryli a počkali, až odjedeme, v Carson Hall mohlo strašit ještě dlouho.“

Objal jsem ji kolem ramen a okamžik přemýšlel. „Možná usoudili, že jsem natolik důležitý, že by král Ludvík XV. Milovaný ocenil, kdybych zemřel.“

Ale už se tím netrap. Myslím, že máme starostí dost. Tohle byla jen náhoda, nikdo – tedy nikdo další krom Gordona MacKenzieho – nám ublížit nechce.“

Se svou krásnou mladou ženou po boku a prosluněnou krajinou pokojně ubíhající za oknem kočáru jsem cítil jen mír a klid. Opravdu jsem v tu chvíli svým slovům věřil. Víc už jsem se ani mýlit nemohl.

KONEC

Zavíječ

Ondřej Václavík

Vzrušení. Její zakrnělá bezúčelná kusadla naprázdno zakmitala ve večerním vzduchu. Neočekávala, že by je ještě někdy použila. Ne, teď už ne. Čas přijímání potravy pominul. Proměnila se. Cítila jen neznámou touhu.

Napravo, tam, kde voněly sladké, nektarem kypící květy ovocných stromů, občas zaslechla zavřeštění smrti. Neměla ponětí, jak si ji představit, přesto jakýmsi záhadným způsobem věděla, co ten zvuk znamená. Veliká tuhá křídla. Gigantická lačná kusadla a sliz, který mezi nimi protéká.

Na opačné straně, kde voněla pryskyřice z puklých kmenů a podivný čpavý odér jakoby z ohně, se ozýval zvuk podobně pronikavý jako vrískot smrti. Přicházel v kratších ozvách. Připomínal spíš lehounké *tik, tik, tik*. Vzrušoval ji.

Bála se odpovědět. Co když její volání zaslechne smrt a doletí si pro ni? Přesto se zlehka pustila větve a sklouzla po závanu jarního vánku. Vydala se za vzdáleným tikáním.

Zpovzdálí zaslechla hukot včel. Padlo již šero a ony za tmy nepouštěly úl, ruch uvnitř však neustával. Ucítla známou vůni včelích výměšků. Sladké kapaliny, kterou žraly masité včelí larvy. Aromatických a silně lepkavých pryskyřicových zbytků. A taky vůni jídla. Tuhé, pružné hmoty, která tvořila stěny a přepážky včelího obydlí. Včelí úl jí byl plný. Ona už neměla na jídlo pomýšlení, ale její mláďata se jím budou živit.

Tik.

Tohle již bylo blízko. Včelí obydlí svou vůní dávno překrylo ostatní pachy. Zamaněvrovala v plachtivém letu a na moment

usedla na podivný chladný výčnělek, který se vynořil ze tmy. Váhavě mávla křídly odpověď.

Vruum.

Hluboké těžké zatřepání křídel. Hutné a procítěné. Mnohem osudovější než bzukot včel. Její vzrušení vtělené do krátkého zvuku. Vypotila i malé množství lákové substance a poté znovu vzlétla směrem k úlu.

Káá-a-á.

Neodvratná hrozba smrti prořízla vzduch. Ne, pomyslela si! Jsem už blízko. Ne tady, ne teď! Přitáhla křídla těsně k tělu a jako semeno z prasklého plodu se ostře řítila k zemi. Nechtěla se země dotknout, byla vlhká rosou a zničila by její křehká křídla, pouze chtěla zmást smrt.

Káá-a-á.

Hrozivý závan větru. Kdesi nad ní nestvůrná křídla prořízla vzduch. Smrt prošla místem, kde ještě před okamžikem třepotala svými směšnými křídélky.

Tik.

Však vydrž. Už se blížím.

Tik, tik.

Přicházelo to zpod velkého kusu dřeva, který zesponu rámoval včelí příbytky.

Tik, tik.

Už cítila i jeho samčí vůni. Vůni bojovníka. Usedla na kus dřeva a zavířila křídly.

Vruum. Vruum.

Jeho rovněž žádostivé a vzrušené *tik* se náhle ozvalo těsně vedle ní. Jeho pach ji obklopil, objal, pohltit. Omamně ji lákal a zbavoval zábran.

A on sám? Byl okouzující. Veliký, statný, poznamenaný útoky včel, jedno křídlo částečně poničené, ale jeho vzrušené zachvívání membrán pod křídly bylo tím nejsladším zvukem, který si dovedla představit. Obklopil ji nohama, kladélko se dotklo jejího zadku.

Není čas otálet. Je čas lásky. Čas sexu, vzrušení. Čas pokračování rodu.

Než přijde smrt.

Posedlá knihami

Simona Šustrová

Kolem nich byl les, na obličejích cítila hru světla a občasné zavržení, jak se strom pohyboval ve větru. K jejím uším doléhal ptačí zpěv. Pokynula dětem, které se v tomto nádherném místě nacházely s ní. Nejprve zkontrolovala, že je zde celá skupina a nikdo se jí nikam nezatoulal. Upřela pohled ke knížce, kterou držela v ruce, a přešla po další stránce rukou v rukavici. Kousek od nich se roz-zurčel potok a mezi kmeny viděla procházet laň s jelenem, kteří se možná k potoku přišli napít. Celá scéna by byla naprosto ideální. Radka si užívala ten pocit, když se mohla nechat unášet vytvořenou iluzí a nechat na sebe působit klid, až do chvíle, kdy se ozval křik dětí. Zvířata na ně nijak nereagovala, a proto se k nim děti přihnaly a pokusily se jich dotknout. Když zjistily, že se zvířata nerozplynula, protože Radka měla iluzi pevně v rukou, začaly do nich šťouchat, tahat je za uši a všelijak na ně útočit, jelikož jim nic nehrozilo.

„Znáte pravidla, pokud toho nenecháte, tak iluzi ukončím,“ varovala je. Nedokázala však zvýšit hlas, protože se musela soustředit, aby iluzi udržela v mantinelech. Děti ji ale naprosto ignorovaly a dál Radku rozptylovaly, dokonce se někteří odváží jedinci odpojili od skupiny a vydali se na průzkum po svém.

Radka moc dobře věděla, že v tu chvíli měla iluzi ukončit, ale něco uvnitř ní chtělo těm spratkům udělit lekci. V knize otočila na patřičnou stránku a dotkla se jí rukou v rukavici. Obloha trochu potemněla, Radka zpozorovala tmavý stín, který se začal procházet mezi kmeny stromů. Děti si zatím ničeho nevšimly, bytost

začala nabírat obrovských rozměrů, a jelikož už byla docela blízko, ozval se ohlušující řev. Ten přehlušil křik dětí a upoutal jejich pozornost. Všichni se zmateně otočili za tím hřmotným zvukem. Na některých tvářích se objevil ustrašený výraz, ale pár chlapců a dívek se vydalo přímo k příšeře.

Radka tedy musela zasáhnout, sundala ruku ze stránky a doufala, že příšera zmizí. Nestalo se tak. Lehce znervózněla. Bylo to na její odpovědnost a nesmělo se to vymknout kontrole. Věděla, co má dělat, ale znamenalo to ponořit se do příběhu ještě daleko víc a načíst čtenářskou pojistku. Zvažovala, jestli se nepokusí příběh deaktivovat jinak než přes deaktivací kód. S jinou skupinou by to možná šlo, s touto to nepřicházelo v úvahu. Nesměla dopustit, aby se jí příběh úplně vymkl z rukou.

Musela se ponořit do příběhu natolik, až ji to na chvíli ochromilo – takovéhle situace přímo nesnášela. Přivřela tedy knížku a tím celou iluzi zpomalila, včetně účastníků. Důležité bylo, že nesměla knihu zavřít. Rukavicí se dotkla trávy a pak kůry nejbližšího stromu. Slova, z nichž byl stvořen, se jí vynořila v hlavě a ona pomaloučku tvořila text, který je měl dostat ven. Pokud odstavec sestavila správně, utvořil se kód, kterým je pak dostala ven. Na podlaze se otevřel otvor, kterým odtekla celá představa i se zvířaty, a v místnosti zůstala pouze Radka, děti a příšera, která na sebe upozornila svým řevem. Radka se nejprve lekla, ale pak se rozkřikla na děti, které nadšeně uhýbaly před jejími drápy a výpady.

„Kdo z vás to má na svědomí? Okamžitě to zrušte!“ řekla, ale jako by mluvila do větru. Pro ni to znamenalo, že se k příšeře bude muset přiblížit a kód deaktivovat. Neměla to ráda, muselo se s kódem pracovat opatrně, aby se nepoškodil a iluze se vrátila tam, kam má. Než stihla víc zasáhnout, jedno dítě k příšeře přišlo

a vypadalo to, že kód deaktivovalo. Příšera se rozplynula. Radka pohlédla do knihy, kterou měla stále otevřenou, a zjistila, že příšera se na jejích stránkách už nevyskytuje.

„Co jsem říkala o kódování? Jakube, kdo ti dovolil vytvořit kód té příšery? A můžeš mi vysvětlit, proč jsi ho rozmetal? Co se dělá s kódy, pokud je vytvoříme?“ řekla velmi ostře, protože s nimi začala ztrácet trpělivost. Tohle zavánělo průšvihem, který si Radka na triko nevezme.

„No, kód, pokud nějaký vytvoříme, tak ho musíme deaktivovat,“ odpověděla místo Jakuba Anička.

„Dobrá, Jakube, podívej, co jsi způsobil. Příšera už v příběhu není a nikdy už tam nebude. Zkus se nejdřív zamyslet, než budeš konat,“ snažila se je usměrnit Radka, ale když se podívala do jejich prázdných výrazů, měla pocit, že to nemá cenu.

„Pokud se nezačnete chovat způsobněji, po dohodě s rodiči nebudete moci kroužek navštěvovat. Pokud chcete zlepšovat svůj talent a jednou se stát Čtenářem, máte se ještě hodně co učit,“ houkla na děti ještě jednou, když alespoň na chvíli ztichly.

„Pro dnešek jsme skončili, zapřemýšlejte nad svým chováním, a ti z vás, kdo to myslí vážně, mi příště přinesou sepsaný Čtenářský kodex. Varuju vás, neukázněné začínající Čtenáře do iluzí už víckrát nevezmu,“ chtěla znít pevně a odhodlaně, ale při pohledu do dětských tváří měla pocit, že to na ně dojem moc neudělalo. Stejně už byl čas končit, a tak si sbalili věci a vyrazili k východu. Radka zatím v místnosti vytahovala rolety a pouštěla dovnitř trochu vzduchu. Pak se zamyšleně zadívala na knihu, která ležela na stole. Přemýšlela, jak si stojí její schopnosti, zda zvládne iluzi už udržet sama bez pomoci rukavice.

„Prosím tě, kolik jsi tady dneska měla těch malých učedníků? A jak to šlo?“ ozvala se z vedlejší místnosti knihovnice. Radka tedy

vzala knihu a odnesla ji do knihovnického výtahu, kde musely být skladovány všechny knihy, nezapomněla ani na rukavici. Tu odnesla knihovnici na pult.

„Měla jsem jich tu deset, ale i to stačilo, abych z nich málem vyletěla z kůže. Vždycky, když na mě vyjdou nějakí takoví spratkové, jenom trnu, aby se mi někdo neztratil v příběhu, a nenesl pak trvalé následky,“ povzdechla si Radka a u pultíku knihovnice odevzdala rukavici. Ta ji dala do speciálního sáčku a zamkla do skřínky za sebou.

Radka se nadechla a rozhodla se jít s pravdou ven.

„Taky se jim podařilo bez mého vědomí použít kódování. V Lesních příbězích je o jednu příšeru méně, asi by to mělo vedení vědět...“ řekla Radka, knihovnice však koukla do papíru a vypadala, že ji to nezajímá.

„To jim snad ani neříkej, víš, co by nám to způsobilo za problémy, ale naštěstí se nic nestalo. Myslíš, že mám apelovat na vedení, aby snížilo počet dětí ve skupině?“ reagovala knihovnice. Radku to zarazilo, ale umínila si, že nebude naléhat, protože by ji to mohlo stát nějaké cenné body v licenci. A tak raději řekla něco jiného, než měla původně v plánu.

„To je k ničemu, stejně neodmítnou žádného uchazeče, i když třeba není vhodný kandidát. Sice by se skupinky zmenšily, ale jejich počet by se zvýšil, což by pro mě znamenalo víc práce,“ řekla a šla si udělat kávu do malé kuchyňky, která byla v rohu místnosti.

„Uvař víc vody, dám si taky.“ Knihovnice se zadívala do počítače na svém stole. Tu se rozhučela tiskárna a s cvakáním začala zpracovávat zadaný požadavek.

Radka mezitím došla k pohovce, kde měla opřenou svoji tašku, a usadila se tam. To už k ní knihovnice přišla s papírem z tiskárny a s omluvným výrazem.

„Vím, že je to narychlo, ale na víkend se nám jedna firma ohlásila na projekt, no, spíš jakousi seanci, potřebují prostor na využití svých služeb a nemá to kdo vzít, myslíš, že bys mohla mít službu?“

„Záleží, co po mně budou chtít. Hlavně mi neříkej, že to bude zase práce s dětmi,“ zaprosila Radka.

„Tady to je, dneska mi to vedení poslalo. Bohužel to nevypadá, že by od tebe potřebovali nějak specializovanou práci Čtenářky, to, co chtějí, by zvládl i normální brigádník,“ povzdechla si knihovnice a podávala jí papíry. Radka chtěla odmítnout, těšila se na volný víkend a neměla náladu někde šaškovat. Jenže kdyby se jí podařilo dostat k zajímavému projektu, mohla by se konečně přestat trápit s dětmi a pracovat na něčem, kde by mohla více rozvíjet svoje schopnosti.

„Takže knihovna potřebuje dobrovolníka, který bude takovým koordinátorem, a dohlédne na to, že firma bude dodržovat kodex při zkoušení produktu na knihách?“ otázala se Radka.

„Něco takového. I když po tom, co jsem o nich četla, nevypadají na žádnou velkou firmu. Působí to na mě dojmem, že si k nám přišli udělat něco mezi seancí s novým produktem a firemním večírkem, a co si budeme, asi za to vedení dostalo docela velký sponzorský dar. Ale koukala jsem, že byli štědrí ohledně bodů, které za to můžeš získat. Kolik ti ještě zbývá, než budeš mít hoto-vou praxi?“ rozpovídala se knihovnice. Voda se uvařila, a tak šla zalít kávu sobě i Radce a přinesla je ke stolku.

„No, ze sto padesáti mám sto dvacet, takže každý bod, který získám, se mi může hodit,“ prohodila Radka. Opravdu cítila, že by jí ty body stály za pracovní víkend. Prolétla zběžně pokyny a stále trochu váhala, jestli se k tomu má upsat. Knihovnice viděla její nerozhodnost, a tak se ji pokusila trochu popíchnout.

„Hele, jestli se ti nechce podepisovat, nemusíš. Stejně to krom bodů žádný terno nebude, ale musím ty papíry odevzdat dneska vedení. Jdu na cigáro, pohlídáš to tady na chvíli za mě? Budeš mít chvilku času si to promyslet.“

Radka si tedy vlezla za knihovnický pult i s hrnkem kávy, aby vypadala profesionálně, i když nečekala, že by někdo mohl přijít. Probudila počítač a podívala se na noviny. Někdo ale opravdu přišel, zaslechla klapání podpatků a bouchnutí dveří, jak se zavřely. Do místnosti vešla vysoká blondýna s krátkými kudrnatými vlasy.

„Dobrý den, jsem tady správně v městské knihovně? Říkali mi, abych si zašla prohlédnout prostory, kde se bude realizovat projekt naší firmy, a ověřila, že je zde vše, co agentura garantovala,“ pronesla blondýna jemným hlasem a mile se usmála. Radka rychle zpracovávala sdělené informace a přemýšlela, jestli o schůzce byla v papírech zmínka. Aby získala trochu času, poprosila blondýnu o občanku. Musela totiž vést evidenci návštěvníků, co nemají návštěvnickou kartičku. Daniela Dallawayová bylo jméno, které Radka zadala do systému, a radši si rovnou pogooglila, o koho se přesně jedná, jméno firmy jí nic neříkalo. Našla její jméno v několika článcích o tekutých knihách.

Radce se nechtělo věřit, že před ní opravdu stojí zástupce firmy, která tu zítra má mít projekt. Žena vypadala spíš na dobře placenou asistentku. Ale tekuté knihy měly ve Čtenářských kruzích pochybnou pověst. Tak asi v tom může být odborník kde kdo. Má hezkou tvářičku na reprezentaci firmy a chytré věci za ni někdo může napsat. Mezitím se paní nebo spíš slečna Dallawayová bez vyzvání usadila na pohovku a něco si prohlížela v mobilu. Radka přemýšlela, co dělat. Nejspíš by měla počkat na knihovnici. Jenže jestli bude firma používat promítací místnost, stejně bude na Radce, aby jí to tam ukázala.

„Dobrá, tady máte občanku zpět. Předpokládám, že pro projekt budete využívat převážně promítací místnost. Kolik času máte na prohlídku?“ zeptala se.

„No, docela spěchám, potřebuji se do místnosti jen podívat. Byla byste tak laskavá a ukázala mi ji?“ řekla slečna, schovala mobil a energicky se zvedla z pohovky. Knihovnice se zatím z cigarety nevrátila, přitom musela vidět Dallawayovou přijít. Radka zavřela okna v promítací místnosti a pak pozvala slečnu dovnitř.

„Místnost je celkem prostorná, takže se sem naše vybavení nejspíše vejde. Šel by odstěhovat ten stůl a židle? A budou nám dodány požadované knihy ze skladu?“ ptala se slečna Dallawayová a rovnou pořídila fotky místnosti.

„Knihy se sem převáží ze skladu tímto výtahem. Vyskládané je budete mít na těchto policích. Až je nebudete potřebovat, stačí je do výtahu vrátit,“ řekla Radka a ukázala na výtah, který žena samozřejmě hned vyfotila. „O to se však mohu postarat já.“

„A vy jste?“ zazněla otázka, po které si Radka připadala jako u výsledku.

„No, jsem licencovaný Čtenář, dokud nedokončím praxi. Zatím vedu jenom kroužek začínajících Čtenářů a v knihovně se snažím pracovat s kódy jako novou metodou práce s příběhem...“ rozhodla se Radka, že se trochu předvede, aby si slečna Dallawayová nemyslela, že před ní stojí jenom nějaká průměrná knihovnice. A možná aby dokázala, že nemá sice tak pěknou tvářičku, ale zato jí to myslí.

„Kódování, takže vy se mu věnujete v praxi? To je báječné. Myslíte, že byste mi mohla něco ukázat?“ rozzářila se slečna Dallawayová a možná, kdyby jí to nepřišlo divné, by si rovnou vyfotila i Radku.

„No, víte, ještě není jisté, že tu zítra budu já. Máme zde i další šikovné knihovnice,“ začala Radka, protože honem přemýšlela,

jak ji co nejšetrněji odmítnout, aby si to u ní nerozházela. Jedna její část chtěla ženu ohromit a ukázat jí, že může hrát v projektu větší roli, a zároveň věděla, že kódování potřebuje řádnou přípravu. Ze situace ji ale vysvobodila knihovnice.

Slečna Dallawayová se usmála na nově příchozí a šla se jí představit. Když procházela kolem Radky, prohodila: „To nevadí, tak zítra, stejně mám naspěch. Bylo mi potěšením.“ Radka se rozloučila a šla si vedle dopít kávu, která už značně vystydlá. Znovu se zadívala na papíry, a nakonec se rozhodla je podepsat.

Následující den vše probíhalo bez obtíží. Zástupci firmy za sebou hned ráno zavřeli dveře projektové místnosti a nic nepožadovali. Radka se snažila být produktivní a pracovat na dlouho odkládaných restech, ale bolely ji od toho věčného zírání do počítače oči. Rozhodla se, že příprava obcerstvení by ji mohla rozptýlit, přesně tohle totiž zahrnoval ten „dohled“, který včera podepsala ve smlouvě. Snažila se moc nepokukovat po hodinách, jelikož doufala, že čas tak bude utíkat rychleji. Tušila, že si od účasti na projektu nemůže nic slibovat. Přesto občas zalétla očima k zavřeným dveřím a dusila v sobě pocit marnosti. Po včerejším rozhovoru se slečnou si v hlavě začala stavět vzdušné zámky, ale očividně předčasně.

Nechala vařit vodu a zrovna si prohlížela něco na mobilu, když se pootevřely dveře a z nich vyšlo pár pracovníků v družném hovoru a bez ptaní si uzmuli obcerstvení ze stolu. Bylo jasné, že jdou na cigaretu. Tento rituál byl jediný, který se od rána opakoval. Pak se ze dveří ozval nezaměnitelný hlas slečny.

„Radko, mohla byste mi tu kávu donést prosím sem? Budete tak laskavá?“ Radka byla v tu chvíli ráda, že se nachází v kuchyňce, protože se jí nedařilo udržet na tváři úplně profesionální výraz. Uchopila tác a vydala se do vedlejší místnosti.

Ve dveřích se zarazila. Na zemi byla rozložená vojenská lůžka a uprostřed trůnil velice zajímavý přístroj, který vypadal jako kávovar. Čouhaly z něj hadičky zakončené přísavkami. Skláněli se nad ním tři muži a něco nastavovali na displeji. Slečna stála u nich, na tváři měla zamyšlený výraz a přikyvovala tomu, co muži říkali. Radka upozorovala, že stůl byl odstěhován ke knihovnickému výtahu, a rozhodla se, že bude nejlepší naservírovat vše potřebné právě tam, aby se nikomu nepletla.

„Promiňte mi, že jsem se vám hned nevěnovala. Potřebovala jsem si zkontrolovat, jak jsou nastavené parametry přístroje, aby další test vyšel o něco lépe než ty předchozí, a tak jsem si vás nevšimla. Děkuji za kávu. Kde jsme to včera přestaly?“ řekla energicky slečna Dallawayová a vzala si do ruky šálek. Radka to považovala za řečnickou otázku a čekala, až to slečna víc rozvede. Zaráželo ji, že tato žena je jen o něco málo mladší než ona sama, a přesto měla v projektu důležitou roli, zatímco Radka jen roznášela kávu. Nechtěla si to moc připouštět, ale dotklo se jí to.

„Dobře, je pravda, že nemáme moc času na plané tlachání, kolegové se za chvíli vrátí z pauzy. Radši se vraťme k tomu kódování, kterému se věnujete,“ navázala slečna, jen co si usrkla kávy. Radka lehce znejistěla. Svým způsobem si připadala jako pokusný králík.

„Co přesně potřebujete vědět? Využíváte je ke svým testům?“ zeptala se Radka. Přišlo jí, že by to mohlo znít natolik profesionálně, aby ji slečna Dallawayová více zasvětila.

„Omlouvám se, jsem trošičku roztržitá. Ukážu vám nejdříve, čeho se týkají naše testy, a jak k tomu využíváme kódování. Z toho pramení celý můj zájem,“ reagovala slečna a přešla k přístroji. Muži se mezitím přesunuli k jakýmsi nákresům. Na jednom lehátku zůstala otevřená kniha. Radka si hned všimla, že text je po

celé dvoustránce zvláště rozpítý. Slečna knihu zavřela a odložila. Z hromádky vedle přístroje vzala novou.

„V každé knihovně se pracuje s kódy trochu jinak a mě by zajímal váš přístup. Třeba mi to pomůže dosáhnout lepších výsledků než doposud,“ prohlásila a podala jí knihu, kterou držela v ruce. Radka se rozhodla, že se bude soustředit na zadaný úkol. V tomhle přeci byla dobrá, protože to trénovala.

„Kódy obvykle mají jen udržovat čtenářskou iluzi, u nás ale preferujeme variantu přenosu. Každý pojem zafixujeme na jiný objekt a tím sílu celé iluze rozložíme. Čtenář pak zvládne stvořit i něco komplikovanějšího,“ vysvětlovala Radka. Slečna ji sice pozorně sledovala, ale očividně v tom začínala mít zmatek. Radka si povzdechla: „Asi bude jednodušší, když vám to rovnou ukážu.“

Vzala si od slečny nabízenou knihu a odešla do vedlejší místnosti, aby ze skříně vyzvedla rukavici. Kuřáci se mezitím vrátili z cigarety. Byli však plně zaměstnáni občerstvením a Radka doufala, že díky tomu získala ještě trochu času. Jenže nemohla najít klíče od skříně, kam se ukládaly rukavice. Což byla potíž, nebyla si jistá, jestli se jí bez ní kódování vůbec povede.

„Promiňte za zdržení,“ prohlásila, když se vrátila ke slečně. Ta se na ni opět jen mile usmála a pokynula jí, aby pokračovala. Kuřáci se mezitím začali trousit zpátky do projektové místnosti, a tak se bude muset smířit s tím, že bude mít publikum. Radka naštěstí ví přesně, co má dělat, a tak se na to začala soustředit a nenechala se rozptylovat.

Došla ke stolu, kde nalévala kávu pro slečnu. Otevřela knihu a položila ji na stůl. Z šuplíku vyjmula notes a nalistovala stránku s kódy. Opatrně se jich dotkla. Chvilí se nic nedělo. Radka se pokusila pracovat se svou silou, ale bez rukavice ji nebyla schopná tak snadno uchopit. Znervózněla, ale ještě nechtěla přiznat porážku.

Nepokusila se tedy vytvořit celou iluzi jako předtím s dětmi, ale vybrala pár slov, která propojila a přenesla na povrch stolu. Pak knihu opatrně zavřela, vzala tužku a pomalu ze slov, která viděla jen ona, vytvořila kód. Teď byl napsaný na desce stolu. Podle notýsku si překontrolovala, jestli to má správně. Zhluboka se nadechla a zkusmo na kód podržela dlaň. Cítila zachvění své moci, ale nebylo tak silné, aby kód aktivovalo. Rozpačitě se podívala na přihlížející, a když se dlouho nic nedělo, radši ticho prolomila sama.

„Omlouvám se, víc vám v tuhle chvíli asi neukážu. Ono totiž... je mi to trapné, ale nepovedlo se mi získat rukavice. Jak sami můžete vidět, moje schopnost stačila jen na vytvoření kódu, na jeho aktivizaci už ne. Snad vám to takto bude stačit,“ řekla a chtěla raději místnost opustit, aby skryla svůj stud a nemusela řešit, kolik lidí se jí směje za zády.

Slečna nezapřela vědeckou náтуру a zadržela ji. Došla ke stolu, kde si se zamyšlením kód prohlédla a přizvala své dva kolegy, se kterými předtím studovala displej, aby se na to taky podívali. Pak se o něčem tlumeně bavili.

„Radko, ten kód se nám zdá pozoruhodně funkční a byla by škoda nezkusit, jak by fungoval. Co byste řekla na to, že by vám náš tým zapůjčil rukavici?“ prohlásila pak zamyšleně slečna Dallawayová a Radka hned nemohla najít vhodnou odpověď, a tak jenom kývla. Mezitím další pracovníci z týmu namnožili její kód na cedulky a ty rozestavili na lůžka kolem přístroje.

Radka se chtěla zeptat, co přesně tímto pokusem sledují, ale to už jí nasadili rukavici, a tak nechtěla zbytečně zdržovat. Na tuto rukavici nebyla zvyklá a doufala, že s ní nebude těžké pořízení. Jakmile aktivovala první kód, výsledek se dostavil okamžitě. Lůžka okolo přístroje se změnila na stromy. Chvíli se kochala svým

triumfem. Lidé z týmu si jí ale přestali všímat a začali postupně připojovat ke každému stromu přístroj. Z kmenů do zkumavek začala stékat nazelenalá tekutina. Iluze stromů po zapojení nevymizela úplně, jejich obrysy se klenuly nad každým lehátkem. Radka se uklidila do rohu k výtahu a chvíli dění jen po očku sledovala.

„Vypadá to, že se nám povedlo dosáhnout ještě lepších hodnot než předtím!“ zajásala najednou slečna Dallawayová.

Radka si nesměle odkašlala, protože si jí nikdo nevšímal. „Chtěla jsem se zeptat, jestli to jako ukázka stačí? Mohu iluzi zrušit?“

„Ještě, prosím, počkejte, nevíme, co by se stalo se vzorky, které jsme právě získali,“ prohlásila slečna a pokračovala: „Udělejte si pohodlí, nějaký čas nám to zabere.“

Nejdřív Radce přišlo úplně úžasné, že nemusí být za zavřenými dveřmi, ale nachází se přímo u zdroje. Přesto měla pocit nadbytečnosti, stejně jako když seděla ve vedlejší místnosti. V ten okamžik jí došlo, že musí překontrolovat klíče. Jenže nechtěla opouštět iluzi a obávala se, jak by její chování mohla vyhodnotit slečna.

Vtom přiběhl jeden z pracovníků. „Viděl někdo Petra? Prý se chtěl nadýchat čerstvého vzduchu. Ale už je to více než půl hodiny a venku před budovou není.“ Způsobil docela rozruch. Všichni si šeptali a řešili mezi sebou, že kolegu vlastně už dlouho nikdo neviděl. Jediný, koho to nevyvedlo z míry, byla Dallawayová, která něco psala na tabletu a dál prohlížela vzorky, které se jim povedlo získat.

„On se za chvíli určitě objeví. Třeba si jen potřeboval provětrat hlavu,“ odvětila a vyjmula z přístroje zkumavku. „Kdo chce být další? Myslím, že tentokrát bude zážitek více intenzivní, bez nepříjemných podnětů.“

„To nemyslíte vážně, vždyť víte, že si stěžoval na bolest hlavy, musíme ho okamžitě najít, co když se mu něco stalo!“ zaprotestoval někdo ze spolupracovníků, neměl však dost odvahy, aby si

za svými názory stál. Slečna si ostatní jen přeměřila pohledem. Chtěla něco říci, asi by to nebylo nic hezkého, když tu se k ní naklonil jiný z jejích podřízených a něco jí pošeptal.

„Dobrá, nechceme přece, aby se mu něco stalo. Budete tak laskava a doprovodíte mě?“ prohlásila slečna klidně, a zamířila s úsměvem k Radce, kterou z jejích slov zamrazilo. Myslela si, že slečna Dallawayová má průběh akce pevně v rukou, a teď jí měla pomoci najít ztraceného kolegu.

„Ta iluze by neměla zůstat bez dozoru...“ pokusila se Radka argumentovat, ale její hlas ztrácel potřebnou sílu, protože si pod pohledem slečny uvědomovala, že by zase mohla skončit zpátky za dveřmi.

Radka by nechtěla být v kůži toho ztraceného pracovníka. Jenže muž potulující se po objektu, to zavánělo problémem spíš pro ni než pro slečnu Dallawayovou. Říkala si, že to bude jen na chvíli a iluze vypadala stabilně. Než odešli, všimla si pracovníků, kteří si brali z přístroje zkumavky a usedali na lehátka. Jednu z těch zkumavek předtím držela v ruce slečna.

Radka si cestou ven opět vzpomněla na klíče, ale nechtěla zdržovat, snad to zvládne, až se vrátí z obchůzky. Nejdříve by mohly dojít dolů do skladů. Ty byly odemčené. Vydaly se tedy po schodech dolů.

Automatické světlo jim posvítilo na cestu. Na chodbě, na kterou vstoupily, měly proti sobě dveře. Všechno se zdálo naprosto v pořádku. Slečna Dallawayová ani nesestoupila na poslední schod. Očividně pochybovala, že tu její kolega je, a chtěla se co nejrychleji vrátit zpátky. Radka s ní v duchu souhlasila. Jenže potřebovala jistotu. Došla až ke dveřím a zkusmo vzala za kliku.

„Chápu, že budovu chcete prohledat systematicky. Možná bychom se ale přece jen měly první podívat na pánské záchody,“ řekla

slečna a už byla na odchodu, když se Radce povedlo otevřít dveře. Ozvalo se tiché zavržení. Radka chvíli zírala do tmavé místnosti. Snažila se tmě prohlédnout, ale moc se jí to nedařilo.

„Nebylo by lepší rozsvítit?“ ozvalo se najednou za ní, až sebou trhla. Slečna Dallawayová se uměla pohybovat jako duch, Radka nechápala, jak to na těch vysokých podpatcích dělá.

Zašátrala po vypínači. Nemohla ho nahmatat. Když vstoupila do místnosti, okamžitě ji obstoupil chlad. Držela se stěny vedle dveří a doufala, že tam ten vypínač někde bude. Tma za jejími zády jí práci neusnadňovala, dokonce měla pocit, jako by se o ni v jednu chvíli někdo otřel. Rychle se otočila a oslnilo ji ostré světlo. Neudržela se a vykřikla.

„Říkala jsem si, že možná by bylo fajn vám posvítit. Ať se tu zbytečně nezdržujeme,“ ozvala se slečna, která na ni zamířila svítícím telefonem a Radka by si nejraději za svou reakci nafackovala. Konečně se jí podařilo najít vypínač. Světlo odhalilo prázdnou místnost. Na druhé straně byly další dveře, které působily nedobytně a vedle nich knihovnický výtah. Na podlaze něco leželo. Až po chvíli Radce došlo, že to není něco, ale někdo.

Radka netušila, jak zmizelý kolega vypadá, ale bylo nad slunce jasné, že jde o něj. Zkusila na něj promluvit, ale nereagoval. Pokusila se ho poplácat po tvářích. Jenže jakmile se ho dotkla, rychle ucukla. Stále měla nasazenou rukavici, a měla pocit, jako by se v něm pohnula síla, která se obvykle skrývala v knihách. Radka od něj radši rychle odstoupila.

„Je snad součástí projektu něco, o čem jste mi neřekla?“ vypravila ze sebe a ohlédla se na slečnu, která stále čekala u dveří.

„Myslím, že to bohužel brzy pocítíte na vlastní kůži,“ prohlásila docela chladně. Jakmile zazněl její hlas, muž na zemi se proměnil. Otevřel oči. V mžiku byl na nohou. Rozběhl se směrem ke dve-

řím, které se zabouchly. Radka strnula nejen proto, že tu zůstala sama s tvorem, o němž tušila, že má do lidské bytosti daleko, ale v zámku zarachotil klíč. Klíč, který pokládala za ztracený. Co se *tady sakra děje*, pomyslela si.

Muž se náhle otočil a vydal se směrem k ní. Radka cítila stoupající napětí, které jí prostupovalo tělem. Radši si sundala rukavici a pokusila se zachovat podle kodexu.

„Zdravím, my se asi neznáme. Jsem Čtenářka, přizvaná k tomuto projektu. Nejspíš se neznáme. S kým mám tu čest?“ vypravila ze sebe a snažila se působit klidně a potlačit touhu přimáčkout se ke stěně, aby mezi nimi vznikl nějaký prostor. Muž se zastavil a přeměřil si ji pohledem.

„Žádní Čtenáři k tomuto projektu nebyli přizváni,“ odpověděl docela normálním hlasem, pak zatřepal hlavou, zasvítily mu oči a i jeho tón hlasu se změnil.

„Na projekt si už jen matně vzpomínám. Teď je důležité tě ochránit před hrozbou a splatit službu, kterou jsi pro mě udělala, když jsi mě probudila.“

Poklekl na jedno koleno a vzhlédl k ní s takovou nadějí a oddaností, až to Radku zaskočilo. Natlačila se na zeď a přemýšlela, jaké možnosti jí zbývají. Musela udržovat rozhovor, i když věděla, že je posedlý, a zároveň se jí zmocňoval strach. Být s posedlým v jedné místnosti není bezpečné, jenže zde nebyla žádná okna a dveře byly zamčené. Ale třeba by se dal použít ten výtah. Pak jí došlo, co říkal.

„Počkat, jak jsi to myslel s tou záchranou? Vždyť tady nikomu o život nejde. Málem jsi zaútočil na někoho ze svého projektu. To mi nepříjde v pořádku. Bude nejlepší, když zavoláme o pomoc,“ odpověděla a chtěla sáhnout pro telefon. Jenže to už se k ní přihnul a přitlačil ji ke zdi, aby se nemohla hýbat.

„Ne, to nesmíš udělat. Zachránil jsem tě před ní, nemůžeš ji přivolat zpátky. Je to nebezpečné,“ vykřikl. Radky už se zmocnila absolutní panika. Bylo jasné, že se jedná o posedlého, někoho, kdo se ztratil v příběhu. Zapomněla, jak by se v takovém případě měla chovat. Všechny její zkušenosti vzaly za své, když ji teď ohrožoval.

„Pusť mě a vrať mi klíče! Tím, že nás tady zamkneš, nikomu nepomůžeš. Musíme první pomoci tobě, protože jsi úplně mimo,“ vykřikla a pokusila se ho odstrčit. Neměla šanci, proti ní stála hora svalů, ale stalo se něco jiného. Probudila se její schopnost. Bylo to naprosto intuitivní a spontánní. Jako by uvnitř něj byl text a ten na ni zareagoval. V rychlosti vybrala slova, ze kterých se pokusila sestavit kód a přenést ho na jeho kůži. Účinek se dostavil okamžitě. Kód se vryl přímo do kůže. Petr od ní odskočil a držel se za hrudník. Klesl na podlahu a jeho svalnatá postava začala splaskávat.

„Proč? Co jsi mi to udělala? Jaký klíč po mně chceš? Žádný nemám,“ sténal na podlaze. Radka na nic nečekala a vrhla se ke knihovnickému výtahu. Doufala, že ho nepřetíží. Nasoukala se dovnitř, ani netušila jak. Petr se pomalu sbíral z podlahy, a když zavírala dvířka, uslyšela, jak zarachotil zámek. Určitě jí jdou na pomoc. Chtěla na sebe upozornit, ale nechtěla přitáhnout pozornost posedlého. Chvilí tedy zůstala skrčená ve tmě. Venku panovalo ticho. Chtěla pootevřít dvířka a podívat se, co se děje. Výtah se s ní však zničehonic zhoupl a ona začala stoupat nahoru.

Skrčená ve výtahu čekala, až konečně dojede na místo. Připadalo jí to nekonečné, nikdy netrpěla klaustrofobií, ale teď se jí zmocňovala úzkost. Pomalu plíživě ji svíral pocit, že jestli se neotevřou dvířka, tak se nejspíš udusí. Pak se výtah zastavil. Dvířka se ale neotevřela, tak do nich prudce strčila, až si málem zlámala nehty. Vysoukala se ven. Šlo to pomalu, protože tělo měla celé zdřevěnělé.

Dopadla na podlahu. Pokrýval ji měkký zelený mech. Skoro se bála zvednout hlavu, protože tušila, co uvidí. Nad hlavou se jí klenuly bohaté koruny stromů. Nestihla se vzpamatovat ze svého prvního šoku a už se na ni řítíl další.

„Konečně jsi dorazila, myslím, že budu potřebovat tvoji pomoc,“ ozvalo se za ní. Otočila se. Stála tam slečna Dallawayová, a i když vypadala stejně, Radce se zdálo, jako by se něco změnilo.

„Moji pomoc?“ nechápala Radka. Pak si uvědomila, co se stalo ve sklepení. Jenže nenacházela slova, jak svoje selhání popsat. V sázce byla nejen její profesionální čest a její licence, ale také něčí život. Co je v tuto chvíli víc? Slečna na nic nečekala, otočila se na patě a vyrazila pryč.

„Počkejte! Váš kolega na tom není dobře... Musíme zavolat pomoc.“ Radka se rozběhla za slečnou. Záměrně vynechala, jak moc se na stavu kolegy podepsala ona. Možná doufala, že by to mohlo projít bez povšimnutí. Mýlila se.

„Ano, ve sklepení se odehrálo mnoho zajímavého a vy na tom máte svůj podíl, a tak mě bude velice zajímat, co přesně se stalo, než jsme pro vás přišli,“ řekla slečna. Promluvila až ve chvíli, kdy došly na mýtinu. Nápadně připomínala původní prostor v projektové místnosti, kde byl dříve přístroj a okolo něj rozestavěná lehátka. Teď zde účastníci projektu polehávali na zeleném mechu. Někteří byli přísavkami stále připojeni k přístroji. Slečna se zastavila, aby se jí pochlubila novým dílem.

„Petr jako jediný není ve spánkovém režimu. Dalo práci ho přesvědčit, aby se nebránil naší pomoci. Ten kód je skvostná práce, myslíte, že byste byla schopná to zopakovat?“ řekla Dallawayová a opět z ní sršelo nadšení a zápal pro Čtenářské schopnosti. Radku potěšilo, že jí věnuje plnou pozornost. Dosáhla toho, o co celou dobu usilovala.

„Bylo to, jako bych se dotkla knihy, ne živého člověka. Když jsem stvořila kód, chvíli to vypadalo, že se aktivoval samovolně a tělo na to zareagovalo. Na posedlého příběhem by Čtenářská schopnost takto fungovat neměla. Měli bychom o tom informovat vedení knihovny a poprosit o pomoc odborníky,“ vychrlila ze sebe, když její nadšení vystřídalo zděšení. Slečna jen zavrtěla hlavou a odvedla ji mimo mýtinu. Ocitly se v místnosti s knihovnickým pultem a kuchyňkou. Na židli seděl Petr a probodával je pohledem. Radku však nevyděsil jeho pohled, ale to, co spatřila na jeho hrudi. Hned jí vytanul na mysli kodex – nikdy nesměli své schopnosti aplikovat na živé bytosti.

„Ten les už vypadá větší než celá projektová místnost. Měli bychom to ukončit. Když najdu první strom, který jsem vytvořila, můžu to celé zastavit. A tady Petr by neměl zůstat bez dozoru, vzhledem k tomu, že na mě zaútočil.“ Z Radky to všechno vytrysklo a nešlo to zastavit. Možná ji to bude stát místo v projektu, ale co na tom, vždyť tady začínalo jít o život. Jenže proč se tady všichni tváří, že to ona má o kolečko navíc?

„Potřebuji, abyste mi řekla, co cítíte, když se ho dotknete,“ řekla slečna, jako by Radka nic neřekla.

„Co po mně chcete? Můžu mu ublížit, nevíme, co s ním ten kód udělal. Jestli se ten kód vážně poškodil, tak ho to může i zabít.“

„Jak se můžete přesvědčit sama, subjekt je naprosto stabilní, proto s ním budeme i nadále pracovat. Věřím vašim schopnostem, proto jsem vás do projektu přizvala.

Nemusím vám snad připomínat, jaké nepříjemnosti by pro vás plynuly z toho, kdybyste odstoupila od smlouvy. Mám známé všude, a pokud nesplníte svoji část dohody, už si jako Čtenářka nikde neškrtnete.“ Radka nevěděla co na to říci. Ze slečny šel strach, ale tohle celé zavánělo průšvihem.

„Ale není to nebezpečné?“ hlesla po chvíli.

„Nevrhnou se na vás, jestli myslíte tohle. Za své předchozí chování se moc omlouvám,“ zareagoval na ni Petr. Radka na něj upřela celou svoji pozornost. Vizuálně se změnil, už to nebyl takový svalovec. Ona sama se na něj koukala se směsicí provinilosti a strachu.

„Jak si můžete být jistý? Co všechno si z toho sklepení pamatujete?“ odpověděla mu Radka. Byla profesionálka, a to jí pomáhalo mírnit strach.

„Pamatuji si všechno a měla byste mi spíš poděkovat,“ řekl. Než se mohla Radka zeptat, před čím ji vlastně zachránil, všimla si, že slečna Dallawayová rozhovor bedlivě sleduje. Každé jejich slovo, každý jejich pohyb, jako by se i Radka stávala součástí výzkumu.

„Proč otálíte, víte, co máte udělat. Jak vidíte, nic vám nehrozí,“ pobídla ji slečna.

Radka znejistěla, raději by se k němu nepřibližovala. Na odhalené hrudi byl jasně vidět kód, který teď vypadal jako zahojená jizva. Připadala si zároveň provinile, protože mu sama ublížila, i když to bylo v sebeobraně. Nakonec k němu váhavými kroky přece jen zamířila.

Opravdu na její dotyk zareagoval jako text knihy. Ted' byl více ustálen, nereagoval tak naléhavě jako posledně. Kód, který vytvořila, usměrňoval tok textu. Pak tam bylo ještě něco, co nedokázala pojmenovat ani pořádně uchopit, možná s rukavicí, ale na to si netroufala. Uklidnilo ji vědomí, že kód pomohl tu neznámou sílu zapečetit. Nebyl tedy posedlý. Zřejmě se skutečně dokázal ovládat, jak tvrdil.

„Kód usměrňuje příběh v něm, vypadá to, že není zahlcen jako posledně. Jak se vám povedlo do něj ten příběh dostat? Ještě jsem

se s něčím takovým nesetkala,“ řekla Radka, mluvila na slečnu, protože pak bylo lehčí vnímat Petra jen jako knihu. Ale bedlivě sledovala každý jeho pohyb, aby se při náznaku nebezpečí stáhla z dosahu.

„Tekuté knihy,“ zašeptal on.

Slečna Dallawayová to zaslechla a nesouhlasně sykla.

„Pokud je příběh ustálen, musíme ho z něj vytáhnout.“

Radka neodporovala. Než se nadála, slečna už na Petra připevňovala přísavky a zapínala pseudokávovar. Chovala se úplně stejně, jako když zkoumala strom, který Radka aktivovala pomocí kódu. Petr se znenadání zkroutil v křeči a uniklo mu zasténání. Pak zůstal zplihle viset na židli. Do zkumavky natekla čirá tekutina. Slečna ji vzala, došla ke stolku, kde jich měla víc, ale různé barevné. Vzala tmavě modrou tekutinu a podala ji Petrovi. A on bez řečí, i když dost malátně, ji přijal. Nenapil se však.

„Napijte se, až se na to budete cítit. Po vás budu chtít, abyste mu opět vepsala do kůže kód. Tentokrát použijete rukavici,“ prohlásila slečna. Radka byla natolik konsternovaná z toho, co se jí děje před očima, že nejdřív nereagovala. Chtěla slečnu přesvědčit, aby si to rozmyslela, vždyť tu dělají experimenty na lidech. Jenže věděla, jak to dopadlo posledně. Jediný, kdo jí může pomoci, byl Petr. Musí nějak zajistit, aby byli na chvíli sami. A pak ji něco napadlo.

„Zřejmě mi někde vypadla rukavice, omlouvám se,“ vysoukala ze sebe Radka. Slečna jen kývla a k Radčinu překvapení vytáhla klíče ke skříni s rukavicemi, které vlastnila knihovna.

„Myslím, že budu potřebovat některou z těch silnějších,“ pípla Radka. Slečna se jen ušklíbla a vydala se zpátky do lesa.

Radka musela jednat rychle. Vykroutila Petrovi z ruky zkumavku. Zmateně k ní vzhledl, ale ona mu naznačila, aby byl zticha. Strčila zkumavku do kapsy, jako důkazní materiál se bude hodit,

a natáhla si rukavici. Podívala se mu do očí a ukázala na hrud', kde byly stále patrné linie původního kódu. Petr se zachvěl, ale kývl. Radka tedy už neváhala a dotkla se rukavicí jeho kódu. Rukavice její sílu opět zintenzivnila a ona se v ní teď dokázala lépe orientovat. Text jí připadal známý a stačilo kód jenom trochu poupravit. Vytáhla na povrch informace o postavě Gilgameše, který v něm zůstal zamčený, přestože všechno ostatní z eposu slečna odsála svým přístrojem. Zase před sebou měla horu svalů. Když tu slečna vešla do místnosti.

„Nevím, o co se snažíte, ale okamžitě přestaňte, spolupráce s vámi je pro nás výhodná, ale nejste nepostradatelná,“ prohlásila slečna, jako by ji nic nemohlo rozhodit. Radka by nejraději zvolila ústup, ale to nebyla Gilgamešova taktika. Ohnal se po slečně, která se překvapivě rychle vyhnula jeho ráně a vzápětí se na něj sama vrhla. Radka se jim raději klidila z cesty.

Opět se ocitla v lese.

Musela odsud rychle utéct. Rozhodla se, že se zkusí vrátit k výtahu. Prodírala se mezi stromy, až dorazila na mýtinu, kde leželi spolupracovníci slečny Dallawayové. Všude kolem se válely knihy, jejich stránky však byly prázdné. Účastníci projektu spali tak hluboce, až Radku napadlo, jestli jsou vůbec naživu. Každý z nich nejspíš požil tekutou knihu. Možná se nacházeli ve stavu, v jakém byl Gilgameš ve sklepních prostorách, než se ho dotkla.

Vrzly dveře, zaváhání ji stálo drahocenný čas. Přikrčila se za nejbližší strom. Když se dotkla kůry, bylo to, jako kdyby se dotkla textu. Kmen nakonec tvořil kód, který sama vytvořila, i když v tomto případě šlo pouze o kopii, kterou namnožili účastníci projektu. Netušila, jak to ví. Důležité bylo, že pokud by se dostala k originálu, mohla by zrušit iluzi a tím snad ukončit šílenství, které zde vzniklo.

Neodolala a vykroukla, aby zjistila, kdo stojí ve dveřích. Vzápětí se v nich objevila mohutná postava se zářícíma očima. Radka si už chtěla oddechnout. Z Gilgameše sice šel strach, ale neměla z něj takovou hrůzu jako ze slečny. Jenže pak se za obrem objevila další postava se zářícími očima. Radka se ještě víc vmáčkla mezi kořeny.

Musela si pospíšet. Otočila se a pokradmu se vydala hlouběji do lesa, dotýkala se stromů a snažila se mezi tolika kopiemi najít originál. Běželo se jí špatně, musela se vyhýbat vyčnívajícím kořenům. Možná... kdyby našla ten výtah, dovedlo by ji to ke správnému stromu. Stromů tu ale bylo opravdu hodně a Radce docházel čas, nepochybovala, že ji pronásledují. Pokud ji dostihnou, seberou jí rukavici a přijde o možnost se z toho dostat.

V jednu chvíli si nebyla jistá, jestli nenašla správný strom, když zpoza kmene vykroukly zářící oči. Musela se dát na útěk. Chtěla napnout všechny síly do běhu, zakopla však o vyčnívající kořen a skácela se na zem. Slyšela blížící se kroky. Někdo ji chytil za ruku a stáhl jí rukavici. Pak ji zaklekl a svázal jí ruce za zády. Radkou cloumalo zoufalství, ale snažila se potlačit slzy, které se jí draly do očí.

„Škoda, že nerozumíte naší věci. Doufala jsem, že nás spolupráce vzájemně obohatí. Teď je však jasné, že jste mi k ničemu. Taky vás tady nemohu nechat jen tak pobíhat,“ ozvalo se nad ní. Byla to slečna Dallawayová.

Vzápětí někdo Radku zvedl a položil na záda. V první chvíli nemohla uvěřit, že to, co vidí, je pravda. Slečně ve tváři zářily zelené oči, ve kterých se zračilo šílenství. Co se chystala udělat? Chtěla snad Radce vnutit tekutou knihu? Ale... To Radka v žádném případě nechtěla. Vždyť před sebou měla důkaz toho, co to s lidmi dělalo. Gilgameš se vzápětí posadil a chytil Radku za hlavu, aby se

nemohla vrtět. Slečna se k ní pomalu začala přibližovat s červenou zkumavkou v ruce.

„Máte jedinečnou možnost stát se součástí příběhu, jak se to ještě nikomu nepodařilo. Budete si užívat dobrodružství a získáte schopnosti, o kterých se vám nesnilo. Pro začátek jsem vám vybrala něco romantického, abyste na svět mohla zase chvíli nahlížet přes růžové brýle. Brzy neodoláte a sama budete škemrat o další dávku,“ řekla slečna a přiložila jí zkumavku ke rtům.

„Zvládnou to vypít sama, když mi uvolníte ruce,“ zkusila ji zadržet Radka.

„Ne, to nepůjde. Na vaše ruce si musíme dávat pozor. Vlastně jsem nikdy nezkoušela, jaké účinky může tekutá kniha mít, když se vbodne přímo do žíly. Jsem ale ráda, že jste konečně ochotná spolupracovat,“ zatvářila se slečna Dallawayová skoro šťastně. Odložila zkumavku a odešla za strom, kde se podle zvuků hrabala v tašce. Pak přinesla injekční stříkačku, natáhla do ní tekutinu a sklonila se k Radce. Ta se snažila bránit, ale proti Gilgamešovi neměla šanci; pouta jí sice sundali, ale ruce jí držel tak, aby slečna mohla aplikovat injekci do žíly. Radka byla vyděšená, ale také tušila, že je to možná její poslední šance uniknout před tím, aby se stala součástí příběhu.

Jednala spíše intuitivně. Vycítila tok příběhu. Tenhle jí připadal něčím známý. Působil jako příběh, se kterým pracovala s dětmi při cvičení iluze. Strom, který celou dobu hledala, se nacházel opodál. Neměla moc času, a tak napnula veškerou sílu a kód rozmetala na části, které už dohromady nedávaly žádný smysl. Slečna zalapala po dechu a záře v jejích očích pohasla. Gilgamešův stisk také povolil a Radka se rychle odkulila stranou. Držela se za paži v místě, kde jí píchli jehlu. Nestihli jí však do žíly vpravit moc tekutiny, zbytek vytekl z rozbité injekční stříkačky na podlahu. Pak

to Radce došlo – listí bylo pryč, před očima měla znovu obyčejnou podlahu.

Tráva pomalu ustupovala, stromy ještě nezmizely úplně, ale značně vybledly. Už dokázala rozeznat projektovou místnost s lidmi ležícími na lehátkách. Radce se zdálo, jako by v dáli zněly sirény aut, ale kdo by je přivolal? Cítila, jak se jí rozlévá text tělem a zahlcuje jí všechny smysly. Zavřela oči.

Když je znovu otevřela, necítila se úplně ve své kůži. Les kolem zmizel, ale stejně tak i všechno ostatní. Ležela sama uprostřed projektové místnosti. Na zemi zůstala prázdná kniha, kterou tam nechala slečna. Stránky však už nebyly čistě bílé jako předtím. To Radku zaujalo, a tak se k ní naklonila. To, co spatřila, ji ohromilo.

Zvuk sirén zesílil. Radka se sotva stihla zvednout ze země, když do místnosti vtrhli ozbrojení policisté.

„Co se tady stalo, slečno?“

Radka se však jen sladce usmála a pronesla: „Nevím, co se tady stalo. Nebyla jsem toho součástí.“ A zamířila pryč, aniž by ji kdokoli zastavil. Policisté vypadali, jako by vmžiku zapomněli, že s ní kdy mluvili. Jako by tam nikdy ani nebyla. Její oči zářily jasně růžovou barvou.

Vepřové řízky

Nela Marie Kučerová

Kapička krve. Malá, ale přece existující. Ukazováček jsem si umyla pod proudem vody a zranění přestalo pálit. Odložila jsem nůž na maso a poslední řízek nechala vcelku. Už jsem ani nevěděla, kde mi hlava stojí. Za chvíli mě čekal důležitý pracovní pohovor a já nestíhala absolutně nic. Nedovařený oběd, napůl hotové líčení i nevytištěný životopis. Dělalo se mi z toho stresu zle.

A do toho zazvonil domovní zvonek. *Cink, cink. Cink, cink.* Obrátila jsem oči v sloup a utřela si dlaně do hrubé zástěry. Otočila jsem se a doběhla ke dveřím.

Ciiink! Ten otravný zvuk mi působil explozi ve sluchovodech.

Otevřela jsem a pohlédla na nezvykle vysokého muže s krabicí v ruce. Oči mu zářily jako diamanty v rukou zloděje a působil dojmem, že ho nelze odmítnout. U příjezdové cesty stála dodávka s nápisem *Bylinkový ráj s. r. o. – rukodělné výrobky z biozahrádek.* O té firmě jsem nikdy neslyšela.

„Dobrý den, jsem Aleš Sedmíkráska a rád bych vám nabídl naše produkty.“ Dunivý baryton mi znovu rozdrnčel uši, jako před chvilkou zvonek. Cítila jsem se stále otrávenější a v mysli mi hodinky odtikávaly čas.

„Zdravím. Pardon, dnes to nejde,“ odsekla jsem, ale on mluvil dál.

„Nabízíme exkluzivní výrobky od kosmetiky přes parfémy až k potravinám. Například si můžete zakoupit levandulový polštářek, aromatické –“

„Podívejte, já vážně spěchám,“ vyhrkla jsem a doufala, že konečně odejde. Tyhle otravné maníky jsem nesnášela.

„Máme zrovna nabídku *tři plus jedna zdarma*, slečno!“

Strčil mi pod nos čtyři stejné sklenice s mazlavými substancemi.

„Měsíčkový krém na obličej, balzám na rty, včelí vosk s vůní růží a masážní olej v pevném skupenství.“

Sice mi nedávalo smysl, co si mám představit pod tím olejem v pevném skupenství, ale nechala jsem to být.

„Pane, podívejte...“

„Takže berete?“

Tak vtíravého podomního prodejce jsem ještě nezažila. Povzdychla jsem si a frustrovaně svésila ramena.

„Dobře, dobře. Kolik za to chcete?“

„Osm set devadesát devět,“ mrkl očkem, „extra sleva jedné koruny.“

Vběhla jsem do předsíně pro peněženku a podala jsem mu tisícovku.

„Vezměte si to a jděte s Pánem Bohem. Drobné si nechte.“

„Kdybyste nás chtěla sledovat, na Facebooku máme profil...“

Vytrhla jsem mu z dlaní zavřené skleničky a prudce zabouchla dveře. Postavila jsem všechno zboží na kuchyňskou linku a vrátila jsem se zapnout tiskárnu. Začalo se tisknout CV. Zvenku jsem zaslechla startování motoru.

Vrhla jsem se na řízky, obalila je jen tak, aby se neřeklo, rozehrála jsem pánev a sáhla po sklence sádla od řezníka. Nabrala jsem ho lžící a hodila na teflon, následovaly vepřové řízky.

Mezitím jsem si sedla k zrcátku. Hm, proč nezkusit ten nový krém z měsíčku? Sáhla jsem po sklenici a nanesla si na celou tvář mazlavou bělavou směs. U toho jsem přemýšlela, které boty si vezmu a kolik minut mi ještě zbývá, než budu muset jít. Zrovna jsem si malovala jednoduché oční stíny, když začalo maso prskat. A hodně zvláště smrdět.

„Tady snad chtěla celá slepičárna,“ zavrčela jsem a zvedla se ze židle. Prsty jsem si stiskla nos. Podívala jsem se na sporák. Řízky zčernaly a sádlo se podivně přichytilo, ale nerozteklo... a páchlo jako měsíček.

„Proboha!“ Všechny tři řízky byly zničené. A pánev dozajista taky. Pěstí jsem bouchla do zdi. To snad ani nebyla pravda!

Tudút. Tudút. Budík na mobilu. Za dvě minuty musím vyrazit. Vypnula jsem vařič, jídlo s oslizlou pánví letělo do koše. Přiskočila jsem k zrcadlu, že si ještě aspoň přepudruji nos. Ale když jsem na sebe pohlédla, místo hladké kůže jsem narazila na umaštěnou, kluzkou, hnusnou plochu.

„Aaa! Do prčic práce, u všech bylinkových zahrádek!“

Na tváři se mi lesklo sádlo.

Vzala jsem do ruky nejbližší papír a očistila se, jak to jen šlo. Bohužel mi bylo jasné, že to stejně nezachráním, umýt se by trvalo nejméně pár minut. Čas neúprosně běžel.

Obula jsem se. V ruce s kabelkou potřísněnou kapkami krve, která se mi zase spustila z prstu, jsem zamkla vchodové dveře. V hlavě mi zněl hlásek. *Něco sis zapomněla.* Co bych si tak mohla zapomenout?

Životopis!

Vrátila jsem se k domu, odemkla, šla k tiskárně, teď už celá udýchaná a dost zpocená. Ale dokument na ní neležel.

Zamračila jsem se. Jak je to možné? Pohled mi padl na kuchyňskou linku. Nic. Pak na toaletní stolec.

Ležel na něm zmuchlaný papír, do kterého jsem si otřela obličej od sádla.

Rozklepala jsem se, z očí mi tekly hrachy slz a hnaly se mastnými koridory dolů. Svezla jsem se po zdi. Usedavý pláč mi otřásal celým tělem, v hlavě prázdno.

A v tu chvíli zas ten zvuk – *cink, cink, ciiink*.

„Dobrý den, jsem Aneta Prasátková z Ekofarmy Jihlava, nemáte zájem o čerstvé vepřové?“

Temnotepci

Markéta Argenis

Byl chladný zářijový den. Severin kráčet lipovou alejí. Choulil se do hnědého vlněného pláště. Studený vítr od řeky mu čechral částečně prošedivělé vlasy a hustý plnovous. Nábřeží na kraji města bylo toho dne kolem poledního liduprázdné, jen opodál si v zátocině hrála skupina chlapců. Házeli do vody klacky a sázeli se, který z nich dříve propluje pod kamenným obloukem klenutého mostku.

„Severine, příteli!“ uslyšel za sebou náhle známý hlas.

Tomas! Tohle setkání mu nebylo zrovna po chuti. Nejprve předstíral, že ho neslyší, jeho přítel ho však pronásledoval s vytrvalostí věrného psíka, až ho konečně dostihl. Severin se otočil a ostražitě se rozhlédl kolem.

„Měl bys být opatrnější, Tomasi,“ pokáral vysokého, hubeného mladíka, když se ujistil, že okolo není nikdo, kdo by je sledoval. Potom se na pozdrav objali a střídavě se políbili na tvář.

„Nebyl jsi včera na obřadu,“ vyčetl mu Tomas. Z jeho slov bylo cítit zvláštní vzrušení a netrpělivost.

„Nebyl,“ přikývl Severin. Semkl rty a chvíli kráčet mlčky. Přemýšlel. Se skutečným důvodem, proč nepřišel, se totiž Tomasovi nehodlal svěřit. „Dva podezřelí chlápci se včera večer potloukali okolo mého domu,“ pronesl vážně a zasmušile. „Slídili poblíž až do rána. Sotva jsem se mohl vykrást ven, aby si toho nevšimli. V našich časech, Tomasi, je lepší mít se na pozoru a nic neriskovat.“

Tomas znepokojeně svraštil čelo. Dobře věděl, že jsou Temnotepci v ohrožení. Magický spolek, k němuž oba patřili, vděčil za

své jméno zakladateli, učiteli a mystikovi Domitiovi, který poté, co ztratil zrak a nemohl již číst a psát, vytepal třináct hlavních tezí své nauky o Temnotě na kovové destičky.

Ačkoliv bylo uctívání Temnoty nepochybně v rozporu s pravou vírou, její stoupenci neupadli ani tolik v nemilost pro samotné magické obřady a rituály pořádané pod rouškou tmy v městském podzemí. Skutečný důvod jejich pronásledování byl mnohem prozaičtější a méně dogmatický.

Když se králi Jindřichovi doneslo, že se vyznavači Temnoty na svých nočních rejích modlí za jeho pád a provolávají slávu oponentovi Filipovi pobývajícímu v exilu, s temnými bratry a sestrami mu došla trpělivost. Ještě víc ho zneklidňovaly zvěsti o tom, že Filip oslovil významné členy spolku, nechyběli mezi nimi bohatí měšťané a někteří šlechtici, a nabídl jim nemalé zisky a državy výměnou za podporu jeho nároku na trůn. Někteří Jindřichovi špiclové dokonce hovořili o tom, že prý sám Filip vstoupil do spolku a stal se jeho tajným předsedou a patronem.

Byly to sice nepotvrzené zprávy, ale samotný fakt, že Filip daleko lépe vyhovoval představě ideálního panovníka, jehož příchod předpověděl před svou smrtí mistr Domitius, nemohl nechat Jindřicha chladným a nečinným.

Zatímco papež se dříve zdráhal zahájit tažení proti bohatým a vlivným osobám, nyní, povzbuzen užším spojenectvím s Jindřichem, se konečně rozhodl k rozhodné akci proti Temnotepcům. Důraznou žádost, aby Svatý otec s heretiky skoncoval, Jindřich navíc podpořil štědrým příspěvkem na stavbu nové katedrály.

Tehdy začalo pronásledování, zatýkání, výslechy a mučení a pár skutečných i domnělých vyznavačů Temnoty si to nepěkně odneslo. Dříve tajná setkání byla nyní ještě pečlivěji utajována. Místo konání obřadu bylo vybíráno jen několik hodin předem, aby

se snížilo riziko, že bude vyzrazeno, a zprávy o něm byly předávány zašifrovaným jazykem.

Přesto přese všechno Tomas nikdy dříve necítil, že by nebezpečí bylo skutečně tak blízko jako teď, když se mu jeho přítel svěřil, že o něj zřejmě jeví zájem vyšetřovatelé. *To by tak ještě scházelo, aby ho zatkli!* Vždyť to byl přece on, kdo ho do spolku přivedl a roznítil jeho srdce pro myšlenku, že veškeré světlo na tomto i onom světě se rodí z Temnoty, a proto je ona nejvyšší hybnou silou všeho dění a jen k ní je třeba se obracet.

Tomas na okamžik pocítil vinu a stud nad tím, že se prvně nechal přemoci dychtivou nerozvážností a Severina tak přímo oslovil, aniž se ujistil, zda je nábřeží pro jejich setkání bezpečné.

„A ty myslíš, myslíš, že to byli...?“ zakoktal nervózně.

„To nevím,“ opáčil nevrle Severin. „Měl jsem ale podezření, a když máš takové podezření, jistě chápeš, že není radno ho podcenit.“

Ušli sotva pár metrů a zamířili k sukovité dřevěné lavici pod jednou z rozkošatělých lip. Byl odsud výhled na řeku a na město. Voda byla po nočním dešti hnědá a kalná a střechy domů na protilehlém břehu vypadaly v pošmourném počasí omšele a ušmudlaně. Severin smetl cípem pláště z lavičky popadané listí a oba se posadili.

Zatímco jemu, ač byl sporý a dobře stavěný, zalézal chlad nepříjemně do kostí, hubený Tomas přímo hořel. Rozepjal si tmavě zelený kabátec a rozvázal žlutý šátek, který měl okolo krku. S úlevou vydechl, jako by ho předtím nesnesitelně škrtil. Na vlhkou zem vedle lavice shodil z ramene objemnou koženou brašnu, opřel si hlavu o kmen stromu a zahleděl se nepřítomně do dálky.

„Mám pocit, Tomasi, že mi chceš něco říct,“ předjímal Severin hochovy úmysly. „Přihodilo se snad včera v noci na obřadu něco neobvyklého?“

„Violeta...“ vzdychl Tomas a v očích mu vzplanuly ohýnky šílenství zamilovaných.

Severin znervózněl. Jestli si o něčem nepřál mluvit, pak to byla právě Violeta. Violeta, která se u něho včera po šesté večer objevila v krámu, zrovna když zavíral, a trvala na tom, že si jen vybere novou pentli do šněrovačky a dlouho ho nezdrží. Tomas o ní básnil od doby, kdy byla více jak před půl rokem zasvěcena do mysteria spolku a stala se temnou sestrou. Jeho milostné vzplanutí k ní se ale v posledních dnech proměnilo téměř v posedlost. Mohl za to krátký rozhovor, který se mezi ním a Violetou odehrál.

Tomas Severinovi vyprávěl, jak ji onehdy v pátek dopoledne potkal na trhu. Byla tam se svojí služebnou. Obě ženy stály u stánku s ovocem a vybíraly z hojnosti podzimních plodů, rubínově červených jablek, medově žlutých hrušek, fialových a zelených hroznů. Tomas se jí uklonil, ona však jeho pozdrav neopětovala. Místo toho si vložila do úst jednu z hroznových bobulí, usmála se a spokojeně pronesla: „Sladké! Člověk to nikdy neví jistě, dokud neochutná.“

Upřela na něj přitom své chladné modré oči, tak jak to dělají zkušené dívky, když si chtějí dokázat svou moc nad nezralými, ještě nevinnými mladíky. Čím jasněji si Tomas uvědomoval, že k němu skrze jemné linie její andělsky bledé tváře lemované záplavou zrzavých kudrlin promlouvá z jejího nitra něco bezostyšného, zkaženého a nemorálního, tím silněji ho to k ní táhlo. Cítil se jako bezbranná mūra vtahován do ohně, který ho nakonec spálí.

„A co jako? Co je s Violetou?“ zeptal se Severin poněkud odtažitě a podezřavě.

„Myslím, že včera v noci sloužila obětní rituál ona. Ano, určitě to byla ona!“

„Psst! Ne tak nahlas,“ mírnil Severin Tomasovo nadšení. Znovu se rozhlédl kolem. Cesta mezi stromořadím stále zela prázdnotou. „Jak to můžeš vědět? Kněžka má přece tvář zakrytou maskou a vlasy zahalené kápí. Jistě chceš teď namítnout, že její bílé roucho je na rozdíl od černých plášťů kněží, lehké a tenké jako obyčejná košile a když na něj světlo svící dopadá pod správným úhlem, může našim očím leccos poodhalit. I tak ale nechápu, jak si můžeš být tak jistý!“

„Když jsme se shromáždili v kryptě,“ svěřoval se Tomas teď už polohlasem, „všiml jsem si, že je její místo prázdné.“

Severin na rozdíl od Tomase věděl, že žena pod maskou včera v noci nebyla Violeta. Nechtěl ale v hochovi vzbudit podezření. Ve skutečnosti se mu ulevilo a pocítil dokonce jakýsi druh potměšilého uspokojení nad tím, že Tomas přišel s touhle historkou a že jí tak bezmezně věří. Víc než cokoliv ho teď zajímalo, jaké indicie vedly jeho mladého přítele k mylnému úsudku, o jehož správnosti byl tak pevně přesvědčen.

„No tak sloužila včera obětní rituál ona. A co má být?“ nadhodil s předstíraným nezájmem. Byl si skoro jistý, že tím Tomase vyprovokuje k tomu, aby mu pověděl víc.

Hoch si vjel prsty do vlasů. Jeho rovné tmavé kadeře kontrastující s bledým neduživým obličejem zůstaly trčet do všech stran jako neupravené hnízdo.

„Kdybys ji viděl!“ zasténal. „Kdybys viděl, s jakou grácií a vznešeností vstoupila do místnosti společně s kněžími, pak bys jistě usoudil stejně jako já, že to musela být ona. Všiml sis někdy, jak ladně se Violeta pohybuje? Jak hrdě se vypíná její krk a šíje, jak se jí boky při chůzi jemně vlní jako by tančila? Žádná jiná není obdařena v pohybu takovou elegancí a šarmem. Kdepak, původ se nezapře! Víš, že má ze čtvrtiny ušlechtilou krev?“

Severinovi to bylo známo, mnoho to pro něj ale neznamenal. A pak Violeta má jiné skvělé přednosti, které na ní dovede ocenit. To že byl její dědeček baron, na něj nedělalo žádný zvláštní dojem. Pokud šlo o ženy, nerozlišoval mezi nimi podle urozenosti. Pro něho byly jen ty mladé a pohledné a pak ty méně mladé a méně pohledné. V jeho očích žádná hvězda ale nezářila natolik daleko, aby po ní nemohl natáhnout ruku, anebo se o to alespoň pokusit. Dost dobře tedy nechápal, proč Tomas tak dlouho okolo Violety zbožně krouží, jako by ji snad chránila aura nadpozemské nedotknutelnosti, a proč se už dávno o něco nepokusil.

„Stála tam s nimi před oltářem,“ pokračoval Tomas v barvitém líčení, „a zářila jako perla vsazená do náhrdelníku jejich tmavých plášťů, jako první světlo, které se na počátku stvoření zrodilo z lůna Temnoty. Odříkávali jsme sedmý Testament Zasvěcení a já ve světle dopadajícím na ni ze strany pozoroval, jak křivky jejího těla pod lehkým bílým rouchem v náznacích obkreslují dokonale osmičku. A když zazněly poslední verše – ‚My, tvoji zrozenci stojíme před Tebou, v posvátné bázni a úctě Tě vzýváme, neboť jsi ve své strašlivosti krásná a ve své kráse strašlivá, a proto jsi tak mocná!‘ –, jako by mnou projel blesk a já náhle pocítil smysl těch slov jinak a hlouběji než kdy předtím. Copak lidská duše netáhne ve své přirozenosti k tomu, co je temné a obestřené tajemstvím, k tomu, na co nedopadá světlo a co zůstává našim očím skryto? A není tomu tak právě proto, že v tom, co není zjevné, tušíme jedinečný a neotřelý druh krásy a příslib skutečného poznání? Jsem přesvědčený, že taková touha je společná všem lidem bez rozdílu. Je ale také normální, že setkání s odvrácenou stranou vzbuzuje v člověku hrůzu a obavy, když si uvědomíš, že to, co na nás v každé vteřině vrhá stín své moci, není nic menšího než nekonečně temný vesmír.“

„Hmm,“ zabručel Severin a pomyslel si, že s takovým uvažováním je Tomasova budoucnost ve spolku slibná. Až jednoho dne usedne na trůn pravý král Filip a Temnotepcům se dostane slíbené odměny a zadostiučinění, mohl by to Tomas s trochou štěstí dotáhnout třeba na jednoho z třinácti nejvyšších kněží anebo snad na samotného velekněze. Pokud ho ovšem do té doby pro jeho zbrklou neopatrnost nezatknou a nepopraví. Vášnivost a zápal měl zkrátka v krvi a netýkalo se to jen Violety. Se stejným zanícením se od začátku oddal učení Temnotepců, s nadšením se pouštěl do filozofických diskuzí s jinými temnými bratry a rád dlouze hloubal nad významem obtížných liturgických textů.

Praktický Severin si na rozdíl od něj v učeních rozpravách nijak neliboval. Ačkoliv byl členem spolku déle než Tomas, jeho mysl byla při výkladu dvojsmyslů a skrytých mystických významů pomalá a těžkopádná. Ve skutečnosti se nestal temným bratrem proto, aby našel odpověď na otázky bytí. Temnotepecké učení ale vyhovovalo skryté tělesně smyslové až přízemní stránce jeho povahy. Odříkavý a asketický způsob života, který kázala církev, mu nic neříkal. Bledé, unylé sochy světců pro něj nic neznamenal. Nudily ho svaté obrázky a ikony, na jejichž tvářích vídal tisíckrát ten stejný útrpný, neživotný výraz. Naproti tomu magie se svými zaklínadly a obětními rituály byla srozumitelnou a pochopitelnou formou náboženství pro člověka, který žil ve světě, kde krev je krev a maso je maso.

Tomasovu filozofickou úvahu proto rychle vypustil z hlavy, zato mu v ní uvízlo číslo osm. Přemýšlel, která z dívek ve spolku má tak skvostnou postavu, že si ji Tomas pomýlil s Violetou. Snad Beata, možná Leda, anebo Koryna? Ne, Koryna ne, ta je příliš hubená. Diana je naopak boubelatá, je ale třeba přiznat, že jí plné

tvary nijak na kráse neubírají. A potom tu byl zástup dalších temných sester, s jejichž tělesnými proporcemi nebyl tak důvěrně obeznámen, ale jeho mysl se ihned zaměstnala představou, jak asi některé z nich vypadají pod oblečením a dlouhými neforemnými plášti.

Domníval se, že si v tom vede docela dobře, než ho ze zamyšlení znovu vyrušil otázkou Tomas. „Copak oběť vykonaná rukou někoho tak nádherného jako je Violeta netěší Temnotu víc a nemá silnější magický účinek?“

„Patrně ano,“ poznamenal Severin suše. „Proto jsou dívky, které velekněz požádá, vždy mladé a půvabné. Víme však dobře, že samotná krása nestačí. Ostatně nedávno jsme se o tom mohli přesvědčit.“ Trochu škodolibě se vlastní poznámce uchechtl, jeho ironický vzdech se ale v sychravém počasí proměnil v nepříjemný suchý kašel.

Oběma se vybavil nemilý incident, který se odehrál před dvěma měsíci. Dívka, pověřená, aby té noci vykonala oběť, byla zřejmě nervózní a k tomu navíc nepřítulná zručná a když jí pak přinesli kuře, aby ho podřízla, na chvíli zaváhala. Vyděšený pták se jí vysmekl z rukou a ve snaze uniknout neblahému osudu vrhnul se s divokým kdákáním mezi přítomné. Zběsilý běh se střídal s marnými pokusy o let. Na své dramatické leč neúspěšné cestě za spásou srazil na zem několik svící. Horký vosk se rozstříknul kolem a potřísnil posvátný text Testamentu umístěný na oltáři i cíp pláště velekněze. Kuře bylo nakonec polapeno jedním z duchapřítomných temných služebníků a předáno kněžce. Ta z obavy, aby se stejné faux pas neopakovalo podruhé, teď až příliš důkladně přitlačila na nůž a místo toho, aby mu jen prořízla hrdlo, odsekla celou hlavu. Všichni to považovali za špatné znamení a jejich zlá předtucha se brzy naplnila.

O čtyři dny později bylo bezvládné, četnými ranami zohavěné tělo jednoho z vysoce postavených temných bratrů Konrada Sachse nalezeno v řece. Začaly se šířit fámy o tom, že si na něj došlápli vyšetřovatelé inkvizice, že prý ho mučili, aby od něj získali jména dalších členů spolku, on se jim ale nevzdal a podařilo se mu uprchnout. Zbitý a vysílený pak našel smrt v silném proudu řeky, když se snažil přeplavat na druhý břeh, aby unikl svým pronásledovatelům.

Jiní se zase domnívali, že se jednalo o loupežné přepadení. Konrad Sachs byl totiž předákem cechu zlatníků a klenotníků a mezi Temnotepci se mimo jiné šeptalo něco o tom, že skrze spřízněné šperkařské dílny proudí pod jeho rukama finanční příspěvky a cennosti určené pro významné členy spolku, které jim z ciziny údajně zasílá sám Filip. Možná se někdo doslechl o těchto skvostech nebo hotovosti, kterou měl Sachs u sebe v úschově a zatoužil se jich zmocnit. A pak, i kdyby to byla pouhá náhoda, jsou takoví lupiči, kterým stojí za to zabít, byť třeba pro jediný krejcar.

Když Severin konečně utišil svůj kašel, docela vážně a věcně dodal: „Aby byla oběť přijata, rituál musí být správně vykonán.“

Tomase ta poznámka popudila. Troufá si snad srovnávat Violetu s nějakou nešikovnou husou z venkova, která si plete svatý obřad se zabijačkou slepice na polévku? Chtěl se na něj obořit, v tu chvíli k nim ale dolehlo skřípění kol. Po cestě od pivovaru se blížil vůz tažený statným rezavým valachem. Vedl ho postarší, vyhublý, do špinavé zástěry oblečený závozník s drsnou neoholenou bradou. Kráčel zvolna vedle koně, zřejmě mu nechtěl přitěžovat. Oba muži ztichli a pozorovali, jak se k nim blíží. Sudy naložené na korbě co chvíli zarachotily, když vjelo některé z kol do výmolu a narušily tak monotónní konstantě sílící skřípění a vrzání blížícího se žebříňáku.

„Pozdrav pánbůh!“ zahalasil na ně vozka, když byl od nich sotva pár metrů a na pozdrav pozvedl pravici.

„Že je dneska ale frišno.“

„Pravda, frišno,“ přikývl Severin.

„Jen aby nepřišla tuhá zima,“ prohodil chlapík, kterému bylo celkem do řeči.

Severin mu už ale neodpověděl. Jen ještě jednou přikývnul a pak se obrátil zpět k řece. Všiml si, že vítr roztrhal mraky a nad městem vykoukl nesměle cár bleďého podzimního nebe. Chlapci, kteří si ještě před chvílí hráli na břehu, někam zmizeli a zátočina osiřela.

„Hyjé, malej, hyjé,“ vzdaloval se jim hlas závozníka a rachot jeho vozu.

Když jim už nebyl nablízku, Tomas stále v zajetí předchozího hovoru vyhrknul prudce: „Nebyl jsi tam včera! Kdybys tam byl, věděl bys, že Violeta v ničem nepochybila. Právě naopak! Vše provedla precizně a s neobyčejným citem pro věc. Stěží by se jí v tom kdo mohl vyrovnat. Člověk by řekl, že se pro to snad narodila. Pane jo, jak ta umí podříznout kuře!“ pokračoval v pění ódy na objekt své touhy. „To nebyl jen pouhý obřad, to byl chorál! Byla to symfonie té nejsofistikovanější magie!

Měl bys vidět, když jí přinesli klec, jak opatrně a jemně z ní ptáka vyňala. Uchopila ho, řekl bych, skoro něžně, ale pevně zároveň. Její dlouhé štíhlé prsty se zabořily do nadýchaného bílého peří a na chvíli si ho přivinula k hrudi. Vypadalo to, jako by ho svými doteky laskala a konejšila, snad proto, aby se mu smrt neprotivila.

Když ho pak položila na obětní kámen, kuře ani nepíplo. Tak bylo se svým osudem smířené. Třikrát jsme provolali: „Vzýváme tě, Temnoto, přijmi naši oběť,“ a při třetím zavolání, k mému úžasu zvedla nůž vysoko nad hlavu a jeho čepel se zaleskla ve světle

hořících svící. Někdo by mohl říct, že zvyklosti obřadu takové gesto nevyžadují a že je snad až příliš teatrální, já se ale naopak domnívám, že přirozeně zdůraznilo význam a posvátnost takového momentu.“

Severin si mlčky přejel rukou plnovous. Na okamžik se zdálo, že Tomas bude chtít znát jeho názor na to, jestli je možné obětní rituál obohacovat o dramatické detaily sloužící k umocnění prožitku, anebo je třeba se striktně držet zavedených zvyklostí a ani v nejmenším se od nich neodchýlit. Než se však stačil nadechnout, Tomas se opět rozohnil: „Rychlý, čistý řez,“ prohlásil pochvalně, „přesně tak to udělala. Krev stékala tenkým proužkem po kameni a ona na jeho hraně zachytila pár kapek do stříbrného poháru. Přísahám ti, vypadala při tom tak čistě, jako by to, co vytékalo zvířeti z rány na krku, snad ani nebyla krev, ale nejprůzračnější kapky rosy. Tajil se mi dech, když pohár s úklonou podala veleknězi, aby jeho obsah vлил do misky s ohněm, a potřísněný nůž odložila na oltář. Víš, byla všímavá a pečlivá do nejmenšího detailu. Ani na chvíli nezaváhala, že jeho hrot musí směřovat k nejtemnější světové straně, a s jistotou věděla, který ze čtyř černých kamenů na oltáři označuje sever. Říkám ti, udělala všechno přesně tak, jak to má být. A co víc, dala do toho srdce. Nakonec,“ pokýval Tomas uznale hlavou, „nakonec se vždycky pozná, který ze služebníků Temnoty je jí hluboce a skutečně oddán. Od včerejška vím, drahý příteli, že to, co mě k Violetě přitahuje, není jen její půvabná tvář a božsky tvarované tělo, ale je to i její upřímná láska k Temnotě, skrze kterou jsme já a ona spříznění.“

Severin pozoroval Tomasovy horečnatě planoucí oči a s objeveným úžasem si uvědomoval, že podobný výraz zahlédl ve tváři jakéhosi kazatele, který minulý týden na rohu ulic Zadní a Platnéřova náruživě a fanaticky vyzýval k zatýkání Temnotepců, jejich bití a upalování.

Nakonec si Severin protáhl zimou ztuhlá ramena a krk a pro- nesl uznale: „No, Tomasi, z tvého vypravování vidím, že včerejší obřad byl skutečně výjimečný a zcela jistě bude mít neobyčejný magický účinek, který ve svých životech bezpochyby brzy pocítíme.“

Tomas se chystal mu něco odpovědět, v tu chvíli ale zaznělo z věže na protilehlém břehu dvojí zacinkání.

„Zatraceně, už je půl jedné!“ vyskočil Tomas jako by ho bodnul. „Musím ještě pro mistra vyzvednout olověný prášek,“ zamumlal roztržitě.

Byl asistentem u apatykáře Hermannna. Starý pán byl nevrlý člověk a po čertech si potrpěl na dochvilnost. Tomas rychle popadl brašnu. Nato Severin vstal, podali si ruku a ještě jednou se objali.

„Opatruj se, bratře,“ pošeptal mu přitom Tomas. „Temnota je s námi. Budeme-li stát pevně a nezlomně, věřím, že nás ochrání a s její pomocí dosáhneme vítězství.“

„To jistě ano! Bud' opatrný, Tomasi,“ zabručel Severin a otcovsky ho poplácal po ramenou. Měl zvláštní nadání. I když uvnitř obvykle zůstával chladný a netečný, jeho slova dokázala působit vřele a budila dojem laskavé starostlivosti. Tomas se mu proto rád svěřoval.

Rozloučili se a Severin pozoroval, jak se mu Tomas vzdaluje po cestě. Jeho vysoká hubená postava se při kvapné chůzi klátila a velká kožená brašna se mu divoce houpala na rameni. V jejích útrobách něco chrastilo a vypadalo to, jako by ho měla každou chvíli převážít na stranu.

Obloha se znovu zakabonila, mračna potemněla a schylovalo se k dešti. Severin se rozmrzele zašklebil a přitáhl si plášť těsněji ke krku a přes ramena. Pak se jeho mysl ještě jednou vrátila k rozho-

voru s Tomasem. Stále v něm doutnal plamen zvědavosti a stejně jako mlsný kocour brousí za vůní smetany, přál si vědět, která z dívek ve spolku je obdařena tak mocným půvabem a nadáním, jaké mu hoch právě vylíčil.

Pak ale jeho myšlenky náhle sklouzly k otázce, co by Tomas udělal, kdyby se dozvěděl, proč se včera nezúčastnil obřadu. Zcela jistě by k němu cítil odpor a nenáviděl by ho. Jak prudký by byl jeho hněv? Jak silnou zášť by vůči němu pojal? Napadlo ho, že by se mu možná toužil pomstít do té míry, že by na něj poslal inkvizici anonymní udání.

Zpola si vyhrnul levý rukáv a pohlédl na tři tenké rudé šrámy na své paži. Vybavilo se mu, jak Violeta včera v noci vykřikla rozkoší a vášnivě mu zaryla nehty do předloktí, když labužnický zabořil ústa do jejích měkkých bílých nader.

Hradba

Tomáš Jukin

Puklina se za nesmírného lomozu začala šířit. Tíživý tlak pnutí, které drželo zdivo pohromadě, konečně vzdal svůj marný boj a podlehl váze kamenů nad ním. Celá horní část zdi se zřítila. Mocné části Hradby spadly na střechu velitelova stavení. Pobořený dům se zřítil a pohřbil toho politováníhodného šílence ve svých útrobách. Nemilosrdnou scénérii nakonec zakryla mračna prachu.

* * *

„Vy líní mezci!“ zařval velitel a práskl svým bičem.

„Vy povaleči!“ pokračoval a práskl znovu.

„Co stojí před vámi?“ zakřičel otázku.

„Naše Hradba, pane!“ odpověděli jsme sborem. Zasvištěl bič a bratr po mé levici se svezl za ryku v bolestech k zemi.

„Tomů říkáte pokřik? Nic neslyším!“ řval velitel. „Co stojí před vámi?“

„Naše Hradba, pane!“ křičeli jsme z plných plic, až se nám od Hradby vrátila ozvěna.

„A co jste zač, vy břídilové?“ pokračoval velitel, a aby dodal váhu svým slovům, práskl bičem znovu o zem.

„Strážní oddíl Hradby, pane!“ křičeli jsme opět z plných plic.

Velitel tentokrát nikoho nesešvihal. Bratr Ignác po mé levici se už začal sbírat ze země. Všichni jsme už mnohokrát okusili velitelův bič. Věděli jsme, že mít nějaké námitky je velmi špatný nápad.

„A proč existujete, vy chudáci?“

„Protože oddíl nesmí ve své misi přestat, pane!“ hulákali jsme, až kameny rezonovaly.

„A proč nemůžeme přestat, vy vydědenci?“ křičel velitel.

„Protože bratři ve službě u Hradby se nevzdávají!“ křičeli jsme jako jeden muž.

„A proč?“ tázal se velitel.

„Protože Hradba musí stále stát!“ křičeli jsme rudí v obličeji.

„Proč nemůžeme jít domů?“ zkoušel nás velitel.

„Protože Hradba musí stále stát!“ křičeli jsme fanaticky, hrdí na svůj úděl.

„Proč tu spolu pořád trpíme?“ halekal velitel fanatickým hlasem.

„Protože Hradba musí stále stát!“ křičeli jsme fanaticky, hrdí na své poslání.

„Proč jsme bratry ve svém boji?“ rozpřáhl velitel ruce.

„Protože Hradba musí stále stát!“ křičel velitel s námi.

Svého velitele jsme nenáviděli i milovali. Trestal nás každý den. Trpěl s námi každý den. Každý den třeskutá zima prověřovala naše odhodlání. Každý den byl náš velitel lékem na zoufalství, bezmoc i strach. Když nepomohla jeho slova, pomohl jeho bič. A ti, kterým nepomohl bič, přestali být našimi bratry. Jejich těla se houpala na oprátkách ve studeném větru za námi.

„Co je mezi námi a nepřitelem?“ tázal se nás velitel.

„Naše Hradba!“ odpověděli jsme sborově.

„Čím platíme za bezpečí Hradby?“

„Svémi životy!“ odpověděli jsme znovu sborově.

„A proč to děláme?“ pozvedl ruce velitel.

„Protože Hradba musí stále stát!“ křičeli jsme sborově.

* * *

Život u paty Hradby byl těžkým údělem. Ale pohled na Hradbu stál za to.

Každý den jsme z ochozu na Hradbě čelili nepříteli. Každý den jsme odráželi jeho stinné stvůry.

Hradba byla postavena dobře. Když jsme stáli odhodláni na jejím vrchu, nebylo v moci nepřítele ani jeho stvůr Hradbu ztéci. Ale jako nic na světě, ani Hradba nebyla dokonalá.

Ani Hradba nepočítala se zradou z týla. Ani Hradba nepočítala s obětí bratra Mermucha.

Ač jsme v to kdysi, ještě jako nováčci v oddíle, moc nevěřili, i velitel byl jenom člověk. A každý člověk má své chyby. A náš velitel měl jen jednu – byl nemilosrdný, často až příliš. Slabší bratři se pod jeho slovy a bičem hroutili anebo skončili na oprátce. Jenom silní, jako já, jsme vytrvali.

Ne tak bratr Mermucha. Nekňučel jako bratři, kteří se zhroutili a rezignovali, u kterých pak rezignaci nahradil fanatismus. Nebyl jako bratři, kteří se podříditi odmítli, a nejprve bič, pak železo, a nakonec oprátka umlčela jejich hlas. Bratr Mermucha byl jiný.

Bratr Mermucha se vždy zvedl, když byl sražen do závěje. Bratr Mermucha vždy povstal, když byl sešvihán do krve. Často bezdůvodně. Bratr Mermucha byl mlčenlivý a trpělivý.

Bratr Mermucha dva roky tajně sbíral střelný prach ze zápalných náloží katapultů na ochozu Hradby. A pak v jeden den přišlo zúčtování.

Bratr Mermucha se s námi rozloučil velkolepě. Ráno, hned po nástupu, když velitel z terasy svého domu u úpatí Hradby pozoroval, jak první rota vystupovala na Hradbu, šel bratr Mermucha jako první. A na druhé zastávce, kde jsme přecházeli mezi druhým a třetím žebříkem, téměř na ochozu hradby, se ve výklenku odpálil.

Účinek byl ohromující. Hradba, naše věčná souputnice a spása. Naše otázka, naše odpověď, náš účel, náš důvod, náš úděl i argument. Naše Hradba pukla.

* * *

Když se prach usadil, došel jsem na okraj toho, co bývalo velitelským domem. Z prachu jsem pozvedl jeho čepici a nasadil jsem si ji na hlavu. Oddíl nesmí ve své misi přestat. O pár kroků dál jsem z prachu vyhrabal velitelsův bič. Bratři ve službě u Hradby se nevzdávají. Kamenů nám tu zbylo dost. Když jsem rozkázal svým bratrům přinést vápno a vodu, myslel jsem na jediné:

„Hradba musí stále stát!“

Knihozroutka a lunární králíčky

Nikky Dammerung

„Poslední dobou máme problém s králíky.“ Tuhle odpověď asi Pyotr z ochranky nečekal na otázku: „Tak jak to jde?“

„To by v knihkupectví mohl být poměrně vážný problém... hádám?“ zaváhal na konci věty a přeměřil si mě pohledem, jako by se pokoušel odhadnout, kolik edibles jsem si dneska dala. Pak jsem ze skříňky u pokladny postupně vytáhla tři taxidermizované mini králíky a položila je před něj na pult.

„A to je problém jak přesně?“ zeptal se a zněl, jako že má vážné pochyby o mém duševním zdraví. Kromě králíků to mohlo být i tím, že jsem na ksichtíku pořád měla lamí tetovačku z lízátká.

„Nemám ponětí, odkud se vyklubali,“ odpověděla jsem upřímně. Všichni tři byli prostě položení na policičky. Nehnutě mě sledovali skleněnými očičkama a vysmívali se mi svojí samolibou aurou. Na podstavec každého z nich jsem nalepila číslo pořadí, v jakém jsem je našla.

Králík 1 byl mezi audioknihami nad info pultíkem, Králík 2 se schovával v sekci Mapy a průvodci, a poslední králík, Králík 3, na mě tiše cenil zoubky z vrchní policičky oddělení Sci-fi a fantasy.

„Nejsem žádný doktor králíkologie, ale řekl bych, že se vyklubali z dělohy své máti.“

Dneska jsem na Pyotrův sarkasmus absolutně neměla náladu. Na to jsem byla až nesnesitelně střízlivá. Už jsem se nadechovala, abych ho poslala do patřičného otvoru, ale v tom jsem si všimla, že Pyotra zaujalo něco za mnou. Pomalu jsem se otočila, vzala jsem to, sundala ze skleněné policičky, a vytiskla si další nálepku.

„Králík 4,“ řekla jsem si pro sebe. Tenhle vyhopkal mezi podepsané výtisky nové kuchačky od slavného italského sexy šéfkuchaře, Alberta Lucciana.

„Potřeboval jsi něco?“ zeptala jsem se stále okounějícího Pyotra.

Vlasy jako vždycky v úhledném culíku, hrdě ukazující zvětšující se kouty. Masivní knír ve tvaru banán dolů každým dnem nabýval na huňatosti. Bradka spletená do copánku se nepřestávala prodlužovat, jako by se jeho hlava pokoušela zapustit kořeny.

Pirátský kapitán jako vyšitý.

„Vlastně jo, málem bych zapomněl. Šéf je u sebe?“ zeptal se a ukázal směrem ke Zřídlu chaosu. Šéf nesnáší, když jeho kanceláři říkám Zřídlo chaosu.

„Před chvilkou si šel pro kafe. Mám něco vyřídit?“

„Do Voňavého ráje někdo donesl dopis, co je podle všeho pro vás,“ odpověděl a z kapsy vesty vytáhl napůl přehnutou obálku. Docela by mě zajímalo, kde bere ochranka obchodního domu peníze na neprůstřelné vesty. Na druhou stranu, místní ochranka dohromady čítá tři členy.

„Výborně, předám to šéfovi, hned jak si dá svou ranní dávku kofeinu,“ řekla jsem, když jsem obálku přebírala. K mému znechucení byla osliznutá nějakým zeleným soplem.

„Co prosím?“ vydechla jsem. Pod neonově zeleným blivajzem jsem našla něco ještě podezřelejšího. Stálo na ní moje jméno. Byla adresovaná přímo mně.

Otočila jsem obálku na Pyotra a prakticky mu ji nacpala pod nos, aby si všiml, co mi na tom nesedí.

„Koukni na jméno,“ napověděla jsem mu a pokusila se o dramatické zatukání prstem, které mi zmařila lepkavost slizu.

„Třeba dostaneš přidáno,“ hádal Pyotr.

„To ani náhodou. Dřív mě vyhodí,“ zavtipkovala jsem, ale pak mi došlo, že bych padáka opravdu dostat mohla. Vytřeštila jsem oči a s nezřetelným mumláním „Ne-ne-ne-ne-přece-mě-nemůžou-vyhodit-jenom-kvůli-tomu,-že-jsem-byla-v-práci-zhulená,“ jsem postupně vyhazovala psací potřeby z kelímku vedle pokladny v naději, že najdu nůž na dopisy.

„Ashe, no tak, zhluboka se nadechni, nevyšiluj, určitě to nebude nic vážného,“ pokoušel se mě uklidnit Pyotr.

Na obálce bylo celé mé jméno, a dokonce napsané správně. Ashe Leigh Morgan. Nakonec jsem obálku rozřízla zalamovákem na krabice a našla jsem v ní... dopis. Byl vyvedený úhledným psacím písmem a zeleným inkoustem. Nejspíš plnicím perem.

„Ashe? Když budeš zírat ještě vyjeveněji, vypadnou ti oči z důlků.“

Text dopisu byl následující:

Má drahá Ashe Leigh,

Doufám, že tento dopis není příliš přímý a příliš Vás nevyděsí. Než vynesete jakékoliv soudy, snažně Vás žádám, abyste mě vyslechla.

Jsem pravidelnou návštěvnicí knihkupectví, ve kterém pracujete. Návštěvnicí, ale nikoliv zákaznicí. Mám k tomu ovšem dobrý důvod, který Vám hned vysvětlím. Jsem nucena se skrývat před lidmi kvůli svému vzezření, jež může na běžné smrtelníky působit, řekněme, nepřírozně. Kvůli tomu jsem byla nucena si přivyknout na život nestřežený lidmi, skrytá ve stínech, ve škvírách, vždy mimo lidské pohledy.

Při hledání potravy jsem jednoho osudného dne zavítala právě do Vašeho knihkupectví. Vyhladovělá jsem hledala nějakou krmí a narazila jsem na Vás, a jakmile jsem Vás spatřila, věděla jsem, že myšlenka na Vás už nikdy neopustí mou mysl.

Od toho dne jsem se již mnohokrát vrátila zpět. Vždy jsem si počínala tak, aby mě žádný smrtelník ani jejich sledovací přístroj nespátl, a to včetně vás, má milá Ashe Leigh.

Toulám se tu mezi knihami a hltám příběhy a životy v nich a obdivuji lásku, se kterou se o ně staráte, něhu, se kterou se dotýkáte každé magii prodchnuté obálky a stránky, lásku, se kterou se noříte do krásy příběhů malých i velkých, tvořených jen z prostého inkoustu na papíře, a vášně, se kterou ve volných chvílích předcítáte svým spolupracovníkům.

Ashe Leigh Morgan, nemohu na Vás přestat myslet a z celého srdce doufám, že jednoho dne budeme příběhy hltat společně, bok po boku.

Pokud mé pocity sdílíte, dejte mi znamení, že se Vám smím ukázat. Slibuji, že na něj budu trpělivě čekat.

Než se konečně shledáme.

Vlastní rukou,
Knihožroutka

„Morganová? Do molekule, vy se mi tu zase výbušně flákáte?“ vyrušil mě ze zmateného čtení Velký šéf. Dočetla jsem poslední řádek a teprve potom přerušila soutěž v zírání s líbesbrífem. Šéf si v jedné ruce nesl Supr dupr velký lattéčko a v druhé papírový tácek s masivním jablečným cheesecake donutem. Vydatná snídaně pro vedoucího Brynnportské pobočky knihkupectví Černé na bílém.

„A co to máte za korozního tvora na té vaší zásadité držtičce?“ zeptal se na moji lamí tetovačku.

Backstory lamí tetovačky nás přivádí o dva dny zpátky v čase. S mou přítelkyní Isabelle jsme hulily uprostřed lesního hřbitova, pily hruškový džus a zobaly kyselé gumídky.

Měsíc v úplňku nám připadal ještě obrovštější a krásnější než kdy jindy a my se rozvalovaly na mechem porostlých hrobech.

Z přenosného gramofonu, který přinesla Isobelle, jsme poslouchaly „Caws of Death“, nové album od Crows in the Park. Já jsem přinesla všechno ostatní včetně modré piknikové deky s plameňáky.

Belle se rozkošně hihňala, zatímco mě zkrášlovala tetovačkami nashromážděnými z lízátek. Neměly jsme žádnou vodu, která by na to byla použitelná, tak mě musela olíznout. Ne že by to bylo poprvé nebo naposledy. Většinu tetovaček mi dala na místa, kde je uvidí jen ona, jenom poslední, lamu s růží v tlamičce, mi nalepila na ksichtík a pak mi dala velikou, mlaskavou pusu na tvář, hned vedle svůdného lamáka.

„Slyšela jsi o tom, že na Měsíci jsou králíci?“ zeptala se mě s nadšenými hvězdičkami v očích.

„Opravdu?“ vyjekla jsem a překvapením si dala obě dlaně před pusou.

„Opravdu,“ přitakala Belle. „Koukni se na ty krátery. Když maličko přivřeš oči a natočíš hlavu o pětadvacet stupňů doprava, uvidíš králíka.“

„U všech hopkavých! Čenich!“ nepřestávala jsem vyjekávat. „Je krásná!“

„Myslíš, že to je králíčí slečna?“ zeptala se Belle a přitulila se ke mně ještě trochu těsněji.

„Samozřejmě! Koukni na ni, je úplně překrásná!“

„Králíčí slečno! Jste nádherná!“

„Slečno králíková! Jste přenádherná a obě vás chceme pusinkovat!“

„Ty vaše heboučké uši!“

„A ten váš chundelatý ocásek!“

„A ty vaše zářící očička!“

„A ten váš roztomilý nosánek!“

„Jste překrásná, slečno měsíční králičice!“

Pak jsem jí dala pusu. Pak dala pusu ona mně. Potom jsme si vyměnily neodhadnutelně vysoký počet dalších pusinek. A pusinkování přešlo v líbání a z líbání se stalo osahávání.

Mezitím měsíční svit dostal lehce nafialovělý nádech a kolem nás se začalo ozývat jemné cinkání skleněných rolničků, ale to jsme už sotva vnímaly.

A pak jsme měly sex.

„Morganová, laskavě se přestaňte uhličitě culit a dělejte svou zavodíkovanou práci,“ probudil mě ze snění Velký šéf Schuttenbach a i se snídání zaplul do hlubin Zřídla chaosu.

Zbytek směny proběhl poměrně poklidně.

10:15 – nové zboží

Přišlo jenom pár krabic, nic moc nového touhle dobou nevychází. Navíc byla jedna celá krabice plná vycpaných králíků. Žádný dodací list k nim nebyl, tak jsem je prostě očíslovala a přidala ke zbytku králíkovstva. Jak se říká skupině králíků? Smečka?

10:30 – příchod první brigádnice

Milá starší paní. Měla přijít až v jedenáct, ale prý si chtěla před směnou v klidu dát tvaroh s müsli. Málem dostala infarkt, když se lekla Králíka 9 na mikrovlnce v zázemí. Pokřižovala se a pak si šla ještě zapálit do vnitřního dvorku. Kouří „takový ty ultra moderní, super mladistvý, mega voňavý elektronický kouřítko“, to jsou její

slova, ne moje. Z nějakého důvodu říká „si zapálit“, i když vlastně nic nezapaluje. Taky se mi pochlubila, že si sama namíchala příchuť, která údajně chutná úplně přesně jako citronový dortík. Nechtěla jsem jí kazit radost, a tak jsem se rozhodla jí neříct, že mi to „vůní“ připomíná spíš citronové zvratky.

12:20 – odchod na polední pauzu

Konečně jsem se mohla schovat do zázemí a dát si oběd. Do krámu vtrhla smečka důchodců, kteří se všichni dožadovali podepsané kuchařky „Vášnivé makarony“ od Alberta Lucciana.

Pořád jsem si nebyla jistá, jestli se skupině králíků říká smečka, ale teď mi došlo, že skupině důchodců se nejspíš smečka neříká. Možná jednota? Jednota důchodců? Mně to smysl dává.

Dneska jsem si dala dýňovou bagetku s cibulovým džemem, rostbífem, rukolou, sýrem pepperjack a sušenými švestkami.

13:40 – příchod druhé brigádnice

Tahle přišla pro změnu o čtyřicet minut později. Studentka z univerzity. Cestou mi zavolala, jestli bych ji nemohla přihlásit do systému a napípnout jí příchod. Přišla pozdě jenom kvůli tomu, že její autobus cestou zastihla náhlá popelová bouře. S těmi je v Brynnportu a okolí poslední dobou problém všeobecně. Těžko říct odkud se všechen ten popel bere nebo kam potom zase zmizí.

Není to něco, za co by mohla nebo co by mohla předvídat, takže jsem s menší šalbou a klamem neměla problém. Je to šikovná holka a popelové bouře jsou nepředvídatelné svinstvo. Hned po příchodu se dala do vymýšlení, kam bychom mohli vystavit hejno králíků, které v tuto chvíli čítalo 14 hlav.

15:20 – příchod dekryzátorů

Těžce ozbrojená jednotka odstraňovačů smrdutých hlodavců přišla v plné polní a bez dovolení si narvala svačiny do ledničky v zázemí. Zmetci. Asi čekají lýtý boj s vražednými super potkany s laserovými očima. Každopádně je teď naše miniaturní lednička k prasknutí nacpaná hotdogy do mikrovlnky, haldou pytlíčků s hořčicí a kečupem, a plechovkami nealkoholického piva s příchutí angreštu a meduňky. Skvadra myšobijců se letos už potřeť vydala ulovit nenasytné hlodavce, kteří údajně hnízdí ve ventilaci. Můj skromný soukromý odhad je, že uloví leda tak půl prdu.

17:35 – odnesení odpadu do popelnic

Odešla jsem s nákupním košem plným odpadu nashromážděného za posledních pět dní. Jeden by nečekal, kolik věcí na vyhození se nashromáždí za pár dní v knihkupectví i mimo sezónu.

Teď už bylo vidět alespoň jednoho člena králíčího stáda z jakékoliv části krámu.

Nepostřehla jsem, kdy přesně Velký šéf Schuttenbach odešel, ale než vzal do zaječích, stihla jsem se zeptat, jestli mám ty ušaté vetřelce zkusit prodávat. Zatvářil se vysoce hloubavě, uhryznul si z extra velké müsli tyčinky a pravil: „Vy nejste blbá, Morganová. Z vás jednou něco bude.“

Zatím jsem prodala tři.

18:50 – kouřová pauza na lavičce před krámem

Takhle k večeru je v krámu většinou dost mrtvo, abych si mohla dovolit přestávku na cigo a limču. Brigošům jsem dala za úkol ak-

tualizovat výstavu současných bestsellerů a usadila se na dřevěné lavičce s mým rodným krámem za zády a výhledem na zbytek oltářů kapitalismu uspořádaných do velkého U s parkovištěm uprostřed.

Hřebíčková cigareta v jedné ruce a ibišková limonáda s mangovým želé ve druhé. Limonádo, prosím, dostaň mě odsud! Cigaretka, dodej mi sílu neunudit se k smrti!

20:15 – opožděná zavíračka

Poslední dvě hodiny, kdy jsem byla v krámu sama, jako bych fungovala na autopilota. Pamatuju se, jak jsem se loučila s brigádníky, ale vzpomínky mezi tím a současností jako by se přede mnou schovávaly.

Jsem si stoprocentně jistá, že jsem nevytáhla paty z krámu. Dobře, možná ne na sto procent, ale aspoň slušných osmdesát bych tomu dala. Problém je v tom, že mě v paměti pálí vzpomínka na něco, čemu bych i těch sto procent nepravděpodobnosti dala. Do mysli se mi vypálil obraz zrcadla. Odraz v tom zrcadle byl popraskaný. Ne to zrcadlo samotné – skleněná plocha, ve které bych měla vidět sama sebe, ale ten odraz v něm. Popraskaný možná není správné slovo. Roztříštěný. Pokroucený. Nestálý, možná nestabilní? Pořád jsem se koukala na jedno místo, do svých očí, ale zároveň jsem se ztrácela a propadávala hlouběji do neustále se pohybujících krystalů zrcadla. Viděla jsem daleko, daleko za sebe. Před sebe. Do sebe.

A najednou jsem byla zpátky za pokladnou a koukala na králíka, který se objevil přímo přede mnou a zíral na mě svýma skleněnými očima.

Podle hodinek jsem měla zavřít už před čtvrt hodinou. Chvilku mi trvalo, než jsem se úplně probudila zpět do reality. Teprve teď mi došlo, že mi zvoní telefon.

„Ahoj, pusinko,“ pozdravila jsem Isobelle.

„Ashie, že ty zase spíš v práci?“

„Spíš mi někam ulítly myšlenky.“

„Tak šupaj zavřít a pojď za mnou, kočko!“

Belle vlastně říkala, že pro mě dneska přijede! Kurník šopa, musím honem spočítat pokla... Dobře, pokladna je už spočítaná. Nějak. Takže jenom stáhnout role... A pak donést peníze do trezo... Roleta byla stažená a peníze z obou pokladen sice nebyly v šuplících, ale našla jsem je v trezoru.

„Neděláte za mě moji práci vy, že ne?“ prohodila jsem k jednomu králíkovi z vycpaného houfu.

Belle na mě už čekala opřená o dveře auťáku, pokuřující hřebíčkovou cigaretku a vítající mě tím nejsladším úsměvem jak pod sluncem, tak i pod měsícem.

„Jakpak se má moje oblíbená unavená knihkupkyně?“

„Potřebuje si dát horkou koupel, pak chce pomazlit a prospat aspoň dvanáct hodin,“ vzlykla jsem.

„Zlato moje znavené!“ zvolala Belle a objala mě. „Napustím ti vanu a pak tě umazlím ke spánku. Bereš?“

Udělala jsem souhlasný zvuk, párkrát přikývla a zavrtala se do jejího objetí.

Cestou jsem Belle vyprávěla o svém dni, o celé situaci ohledně invaze králíčího roje do krámku, stěžovala si na otravný sekuriťáky, slíbovala, že jí příště vezmu tu dobrou limču a celkově všelijak na ni chrlila verbální salát, který nejspíš sotva dával smysl.

„Taky dneska přišli ti týpci přes potkany, normálně nám zaskládali celou ledničku hnusným pivem a rychlosvačinama do mikrovlnky. Nechápu, proč je jich na to potřeba tolik, a vůbec, to je už tak po páté, co u nás šaškují, a měli na odkrysovače hrozně divný vybavení, měli takový jako... takový jako takový ty...“ Zasekla jsem se nejspíš uprostřed několika myšlenek zároveň. V ten moment můj mozek konečně úplně načetl něco, co mu v úsporném režimu trvalo déle než obvykle.

Nikoho z nich jsem neviděla odejít.

„Potřebuju dovolenou. A to jako pořádnou.“

Viděla jsem, jak vylezli po žebříku někam... nahoru. Když jsem zavírala krám, žebřík tam určitě nebyl. Ale nikdo z nich neodešel. Minimálně ne hlavním vchodem, kterým přišli dovnitř.

Zamkla jsem zadní vchod, když tam stále byli?

„Co se děje, myško?“ zeptala se mě Isabelle ustaraně.

Musím udělat rozhodnutí. Teď hned.

„Myslíš, že bys mě mohla hodit do krámu?“ zeptala jsem se nakonec. „Nejspíš se tam dneska stalo něco, co jsem si uvědomila až teď.“

„Opravdu, je to úplně v pořádku. I kdyby to bylo jenom proto, abys neměla bubáky z toho, že se v krámu prohání nějaký strašidla,“ utěšovala mě Belle. „Přece tě nenechám se celou noc klepat strachy, když tam můžeme zajet. Čtvrt hodky v autě za to stojí.“

Zpátky v obchodáku. Parkoviště uprostřed, obchody, restaurace, kavárny atd. ve tvaru kotvy kolem tří stran čtvercového parkoviště a nikde ani živáčka. Já i Belle jsme si vzaly baterky, pro jistotu. Hlavní dveře se dají otevřít jen zevnitř, dovnitř se musíme dostat skrz vchod pro zaměstnance mezi knihkupectvím a Voňá-

vým rájem. Tenhle a další tři vstupy vedou do chodby vedoucí kolem celé podkopy krámků.

Mělo by se tu svítit.

Na téhle chodbě bylo vždycky rozsvíceno 24 hodin denně, 7 dní v týdnu, přes svátky i víkendy, prostě furt. Teď ale jediné světlo vrhala zelená světýlka nad vchody a naše malinké baterčičky.

„Hlavně klídek, jsem si jistá, že nakonec bude všechno v pořádku,“ šeptala Belle a hladila mě po zádech, zatímco jsem třesoucíma se rukama hledala klíč od krámu.

Není tu jen tma. Takováhle zima tu nikdy nebyla, nikdy.

Otevřela jsem dveře do zázemí krámu a zamrzla jsem. Žebřík tu opravdu nebyl. Na místě, kde předtím stál, ležel na podlaze odšroubovaný panel z klimatizace, ze které něco kapalo. Táhl se to pomalu jako med a mělo to barvu jako přepálený olej z fritézy.

Nechutnej odpornej fujtajbl.

A pak mě do nosu udeřil ten smrad. Jako kus syrového masa, který týden ležel na prudkém, letním slunci. Dneska se přímo nad mojí hlavou stalo něco strašného a já jsem o tom neměla nejmenší ponětí.

V tu chvíli nás osvítila mnohem silnější baterka odněkud z chodby.

„Díky bohu, někoho ještě nedostali!“ ozvalo se za námi.

Otočila jsem se a stál tam... nějaký týpek?

„Pojďte se mnou, pokud chcete žít!“ deklamoval Týpek dramaticky. Popadl Belle za ruku a táhl ji pryč.

„Hejhejhejhej!“ zavolala jsem na Týpka, čapla jsem Belle, ale to ho nezastavilo, teď za sebou vlekl nás obě. Očividně měl sílu jako bejk.

„Hej!“ křikla Belle a škubala sebou ve snaze se Týpkovi vytrhnout ze sevření.

„Musíte odsud zmizet, dokud máte šanci!“ zařval. Teď už jsme byli u zaměstnaneckého vchodu a on se otočil k nám. Skrz prosklené dveře ho osvětlovalo měsíční světlo.

„Tys nás odvedl jinam, protože jsi chtěl lepší osvětlení?“ zeptala jsem se ho.

„Na tom teď nezáleží! Musíte okamžitě...“

„My nemusíme nic, ty paznehte!“ křikla má drahá Belle a dala Týpkovi čelíčko přímo do nosu. Ten napřed zařval bolestí, pak se zakymácel, a nakonec se svezl po stěně dolů na podlahu.

„Můžeš nám konečně vysvětlit, co po nás chceš a přestat na nás hrabat?“ zeptala jsem se. Možná jsem mu nemusela lisknout. Ani před tou otázkou, ani po ní. Ups.

„Já se vás pokouším zachránit, vy štětky!“ odpověděl Týpek a vysloužil si třetí facku. A pak jsme to uslyšeli. Něco mezi chrčením, vrčením a zvracením.

„To jste mě nemohly poslechnout? Teď tady chcípnete všichni!“

„Drž hubu a zachraňuj!“

„Jsme v obklíčení!“

„Tak s tím něco dělej!“ křikla Belle zlomek vteřiny před tím, než něco začalo párat dveře. V tom okamžiku ji Týpek popadl za ruku. Pokusil se ji odtáhnout pryč. Belle se povedlo ho kopnout do holeně a vysmeknout se mu. Zatímco Týpek za námi kulhal a kňučel, jsme mu my zdrhly. Na co si vůbec hraje?

Na vteřinu jsem se ohlédla a viděla, jak tasil pistoli z podpažního pouzdra. A pak jsme zdrhali. Prostě pryč.

Musely jsme zpomalit, protože naše kuřácké plíce všechno to běhání pomalu přestávaly zvládat. Ocitly jsme se znovu tam, odkud nás Týpek původně odtáhnul. V louži pod klimatizací sebou něco škubalo. Ve světle baterky mi došlo, že to je ruka. Lidská ruka utržená pod loktem.

Škub. Škub.

Házela sebou ve smradlavé, vazké hmotě. Pahýl se napřímil. Něco na nás koukalo. Pohled té věci mě pálil tak, že jsem sebou zavravorala. Prsty bytosti se napřed skrčily a pak natáhly, jako kdyby se postavila na pět nožiček.

Obě jsme od vchodu začaly couvat, až dokud jsme nenarazily do zdi.

Až do teď jsem si nevšimla šlachy spojující ruku s otvorem ve ventilaci. Něco ji táhlo zpátky do ventilace a prsty sebou nepatrně trhaly v rytmu dýchání.

Buch! BUCH! Buch BUCH buch!

Škub. ŠKUB škub. Škub ŠKUB škub.

Ozval se kovový třesk o stranu klimatizace. Potom žvýkání a srkání. A pak ticho.

Ten její pohled jsem cítila tak zřetelně, až to bolelo. V uších mi pískalo. Hlava mi třesla. Nedokázala jsem se přimět se nadechnout.

Teprve teď mi došlo, že ticho přece jen něco narušovalo. Tenhle zvuk jsme skoro všichni někdy slyšeli. Chrčení mrtvého televizního kanálu. Ozývalo se z ventilace. Nekonečně táhle a ledově monotónní. Působilo, jako kdyby se nekonečně zesilovalo. Belle mi rukou drtila paži a třásla se.

Každá buňka mého těla křičela. Děsem? Vztekem? Zmatkem? Zimou? Možná vším zároveň. Možná něčím jiným, něčím mnohem starším a zlejším.

Musím něco udělat. Něco musím udělat teď hned.

Sakra, Ashe, myslí!

A v tenhle moment jsem to uslyšela. Zvonění drobných, skleněných zvonečků. Ať už zvuk vydávalo cokoli, nacházelo se to přímo před námi, skryté v ponuré tmě knihkupectví.

Pak se nám konečně zjevila. Pomalu se snesla od stropu za zvuku cinkání a obklopena fialovou září. Šest rukou s tenkými, dlouhými prsty. Čtyři zářící oči, ale jen jedno otevřené. Drobný, rozkošný nosánek. Vůně levandule a broskvového ledového čaje. Šedivé, vlnité vlasy. Něžný, šibalský úsměv. Dlouhé, huňaté králičí uši.

Ashe, do kelu! Přestaň na chvilku být teplá a udělej něco!

Zvedla jednu bosou nohu ke kroku, a když krok dokončila, byla u nás, akorát tak na dosah ruky. Vyděšeně jsem uhnula očima zpátky na hrůzu ve ventilaci. Králičice se jenom uculila, napřáhla ruku do strany a v ní se jí objevila čepel. Jako by byla tvořena ze samotného měsíčního svitu. Spíš záře ve tvaru meče, než zářící meč.

SVIST! Čepel opsala kruh a ona vykročila dvěma směry zároveň. Cítila jsem, jak nás obě objala všema svýma rukama, i když jsem viděla, jak cupuje ventilaci na maděru i s hrůzou uvnitř. A ta hrůza řvala. Aby taky ne, králičice ji prakticky vrazila do mixéru.

Nevím, kdy přesně jsem zavřela oči, ale když jsem je znovu otevřela, jsme byly obě stále v králičím objetí a na podlaze se roztekaly cucky něčeho strašného.

Konečně sepnulo, kdo to je a kde jsem slyšela ty zvonečky. Měsíční králičice ve vši své kráse. Další věc, co mi došla, byla, že tahle krásná ženská viděla mě a Isabelle sexíkovat. Začervenala jsem se a vydala přidušené vzdychnutí.

Děs. Strach. Zmatek. Stud. Okouzlení. Okamžité a dokonalé okouzlení. Tolik různých emocí mě tahalo všemi směry. Potila jsem se, ale třásla jsem se zimou. Červenala jsem se, ale taky panikařila. Chtělo se mi křičet a utíkat, ale taky se schovat a nehnout se ani o píd.

Králičice nás obě popadla za ruku a táhla pryč. K mému překvapení to ale bylo dál do prodejny, hlouběji do tmy.

Než jsme se nadály, stály jsme uprostřed kruhu z šesti králičic a všechny naráz zabodly další čepele do podlahy kolem nás. Jako mrknutím oka všechny její duplikáty zmizely a ta poslední začala čarovat.

Jednou a s dutým dusnutím dupla do podlahy a protočila se na místě tak rychle, že se úplně rozmazala.

Všechny knihy v krámu s šustěním stránek vylétly z poliček. Králičice zaujala baletní pózu a z knih, stále v letu, se vytrhly stránky a ty se rozpadly na tisíce a tisíce vířících, šustících, papírových motýlů.

Měsíčníanka udělala piruetu, a když dupla podruhé, cáry papíru oblepily všechny stěny krámu. Pak rozpažila všech šest rukou s dalšími měsíčními čepelemi a ty postupně mrštila do stěn. Vrazení každé z nich otřáslu zemi až do základů a pak se jedna po druhé bezzvučně vsákly do mozaiky roztrhaných papírů a jejich světlo se rozžilnatilo jako klikací se světelné kořeny.

„Ashe? Ashe? Je to...?“

„Králičice.“

„A ona nás...?“

„Zachránila.“

„A ona teď...?“

„Odhání ty ostatní hnusy.“

„Páni.“

Než jsme s Isabelle stihly prohodit pár dalších zmateně-okouzlených slov, byla bariéra hotová. Všechny knihy, a to jakože úplně všechny knihy, Králičice přišpendlila na šest stran krámu pomocí zářících měsíčních čepelí. Čepele se potom proměnily na symboly měsíce studeně vypálené do knih.

„Belle?“

„Jo?“

„Myslíš, že ty knížky...?“

„Nejspíš jo.“

„Za to mně starej Schuttenbach stopro dá padáka,“ konstatovala jsem. Belle se mě pokusila utěšit obejmutím a pusinkou na tvář. Pomohlo to, ale... teď se toho děje nějak moc.

Králičice seděla na vrchu regálu, jedna noha se jí houpala ve vzduchu, druhá byla nahoře, čtyřma rukama se opírala a dvěma držela... šlauch vodní dýmky? Dýmka tam v jednu chvíli nebyla a v druhé stála na vršku oddělení Čtení pro nejmenší, jako kdyby tam odjakživa měla své místo. Tak teď už jsem se fakt musela posadit.

„Do prkenný vohrádky,“ vydechla jsem a Belle sjela po vyprázdňené polici za mnou.

„Kolik jich je tam venku?“ zeptala se.

Králičice napřed nasála kouř z dýmky a pak odpověděla: „To je moc dobrá otázka... ale nemám nejmenší ponětí.“ Kouř, který vyfoukla, voněl jako lesní bobule, ozon, petrichor, sušené květiny a mandarinky. Zpoza bariéry ze svítících knížek jsme slyšeli škrábání, mlaskání, čvachtání, ale taky mechanické vrčení, chrčení a pískání.

„Co jsou zač?“ zeptala jsem se tentokrát já.

„Pokřivení. Jsou to bytosti z Propasti, co se do téhle dimenze dostaly skrz Fraktální zrcadlo. To je jediný způsob, jak se sem můžou dostat. Totiž zatím jediný.“

Já i Isabelle jsme pomalu a tiše vstřebávaly situaci, do které jsme se dostaly. Já jsem melodicky pískla dva tóny, Isabelle mi z kapsy vytáhla krabičku, zapálila nám dvě cigarety a já jsem vděčně přijala tu, kterou mi podala.

„Venku jsou hordy pekelné a my kouříme u mě v práci.“

„Jo, více méně,“ odpověděla Králičice. „Opravovat tě by bylo jenom dohadování se o správné terminologii,“ dodala a dál bafala vodnici.

„Já jsem Lunaria,“ řekla jen tak mimochodem a najednou seděla před námi a nabízela mi pravici k potřesení.

„Ashe Leigh.“

„Isobelle.“

„Moc krásná jména, obě,“ odpověděla, zaculila se a zase se přemístila k dýmce.

Začala jsem vyhodnocovat situaci. Vypadalo to, že Lunariina bariéra aspoň zatím drží Pokřivené v šachu. Sice jsme přežily první střet, ale dost možná za cenu propíchnutí všech knížek v krámu. Za to mě starej Schuttenbach pověsí za uši do průvanu. Jediné jídlo, které jsme měly, byly čokoládky a sušené maso. S tím dlouho nevydržíme. Pozitiva byla, že jsem se ocitla ve velmi příjemné společnosti mé přítelkyně a poměrně rajcovní slečny s králičíma ušima, a máme nekonečnou zásobu horkého čaje a tolik voňavého, studeného dýmu, co plíce ráčí. Ukázalo se, že kromě vodní dýmky umí Lunaria zhmotnit i kompletní čajový servis. Bohužel se nemáme kam jít vyčůrat. Respektive, k tomu jsme už já i Belle použily kýbl od mopu na vytírání podlahy.

„Věčně se tu schovávat nemůžeme,“ podotkla Belle.

„Jestli se sem neprohryžou ty mrchy, tak nás starej Schuttenbach dorazí stoprocentně,“ dodala jsem já.

Lunaria naše uvažování zarazila zdvižením tří ze šesti ukazováčků. Vypadalo to, jako kdyby se něco pokoušela najít zároveň po čichu i po sluchu. Větrila, rozhlížela se a otáčela hlavou hned sem, hned tam.

„Kousek Zrcadla je tady. Musíme se ho zbavit, jinak se sem dostanou, bariéra nebariéra.“

„Kousek?“ zeptala jsem se. „Mohlo by to mít nějakou spojitost s tím, že se mi o něm zdálo?“ dodala jsem a Lunaria na mě vytřeštila oči.

„Ashe, je mi to líto, tohle bude bolet,“ řekla Lunaria, na všech šesti rukou pokrčila malíček a prsteníček a zbylými prsty udělala písmeno L.

„Cože, do hajzlu?“ zakřičela Belle. „Jak jako, že ti to je, do řiti, líto?“

Lunaria z prstů udělala kruh s palci směřujícími dovnitř a zaměřila si mě.

„Ashe, dívej se mi do oka a přežiješ,“ řekla Králičice. Světlo z jejího jediného otevřeného oka mě oslepilo.

A pak jsem padala.

Padala a zvracela.

Dlouho.

A když jsem přišla k sobě, byl všude kolem chaos.

Rozhodně to nebylo poprvé, kdy jsem se probudila v louži vlastních zvratků, ale bylo to poprvé, kdy se mi to stalo v knihkupectví. A taky můžu s jistotou říct, že zatím nikdy nebylo to první, co jsem po takovém probuzení uviděla, moje přítelkyně ohánějící se mečem tvořeným z měsíčního svitu.

Seděla jsem opřená o něco nepohodlného. Byla jsem celá vláčná a celý svět se mi motal. A moje Belle bojovala jako vztekklá lvice. Bok po boku s nadpřirozeným králíkem z Měsíce proti démonům z Propasti.

Belle něco křičela. Rvala se jako rytířka bránící svou princeznu. Lunaria svištěla jako vítr a porcovala všechno, co jí stálo v cestě.

Pokřivení.

Moje krásná rytířka se zuby nehty bránila proti Pokřiveným.

Musím jí pomoci. Musím jí nějak pomoci. Okamžitě jí musím nějak pomoci.

A pak jsem si vzpomněla na ten dopis. Sebrala jsem zbytky svých sil a nejspíš ještě nějaké navíc, protože jakmile jsem zařvala, znovu jsem ztratila vědomí.

„Knihožroutko! Ukaž se mi!“

Poslední, co jsem viděla, byly knížky, které vzlétly do vzduchu, a všechny ty ruce, které z nich vystřelily. A potom jsem uviděla dvě jasná, zelená světla.

Konečně jsem se vzbudila. Chvilku jsem jen tak ležela a teprve, když jsem se úplně probudila, mi došlo, na co se koukám.

Hvězdy. Viděla jsem nad sebou noční nebe poseté hvězdami.

Otočila jsem hlavu a všimla jsem si, že ležím na huňaté, fialové dece. Zhluboka jsem do plic nasála svěží, čerstvý vzduch.

Otočila jsem hlavu na druhou stranu a zjistila, že vedle mě na boku leží spící Isobelle. Přes ret měla zašitý šrám a pravidelně, hluboce oddychovala. Okamžitě jsem se k ní přitulila. Zavřela jsem oči a zaposlouchala se do jejího oddychování, švezení větru v korunách stromů, cvrlikání cvrčků, kvákání žab, praskání ohně... Praskání ohně?

Pomalu jsem se zvedla na lokty a koukla se před sebe. Chvilku mi trvalo, než jsem pochopila, na koho koukám. Pár metrů od nás seděli na pařezech Lunaria a někdo, kdo logicky musel být Knihožroutka. Mezi nimi na třetím, větším pařezu stála konvička na čaj, talíř s koláčky a dva hrníčky. Na zemi byla vodní dýmka, kterou si mezi sebou bytosti předávaly.

Knihožroutka nevypadala vůbec, jak jsem si představovala... i když si vlastně nejsem vůbec jistá, jak jsem si ji představovala. Její oči byly celé zelené a zářily, i když teď už mnohem slaběji, než

když jsem ji předtím zahlédla. Měla uhlově černé, prstýnkově kudrnaté vlasy, jedovatě zelené rty a kůži bledou jako duch.

Očividně se s Lunarií o něčem bavily.

„Takto chutný čaj jsem jaktěživ neokusila! Je zároveň osvěžující a přímo životabudící!“

„Ano, tenhle je můj oblíbený.“

„Omlouvám se, že nemohu okusit vašich miniaturních dortíků, můj žaludek dokáže strávit jen a pouze knihy!“

„To nevadí, slečny si určitě dají rády, až se nám probudí.“

„To jistě! Vypadají náramně lahodně! S dovolením si ukousnu trochu milostné poezie, mám chuť na něco sladkého!“ řekla Knihožroutka, odkudsi vylovila knížku, vytrhla z ní stránku a začala ji přezvykovat.

„Ale ale. My o vlku a vzbudila se nám tu Šípková Růženka,“ zapředla Lunaria. Knihožroutka se široce usmála se stránkou knížky v puse a já jsem si všimla, že má zelené i zuby.

„Přisedneš si k nám?“ zeptala se Lunaria a posunula se, aby mi udělala místo.

„Jste již docela v pořádku, má drahá?“ zeptala se Knihožroutka.

„Už je mi docela dobře, jenom bych se něčeho napila,“ odpověděla jsem, ale to už Lunaria nalévala čaj do třetího hrníčku, který se najednou objevil na pařezu vedle svých dvojčat.

„Napij se, doplň cukry, bude ti líp,“ poradila mi Lunaria.

„Jak nakonec dopadl krám? Přežilo z něj vůbec něco?“

„Ach, váš knižní obchod! Bohužel, celý lehnul popelem, má drahá!“

„Pokřivených tam nakonec byla celá horda a z celého obchodního domu toho moc nezbylo.“

„A co Týpek?“ zeptala jsem se na toho divného maníka, co se zjevil těsně před útokem Pokřivených na obchodák.

„Máte na mysli toho prazvláštního muže s vozidlem plným palných zbraní?“ zeptala se Knihožroutka.

„Jo, to by na něj sedělo.“

„Dostal patřičně naplácáno na holou za to, že se na mne odvážil namířit útočnou puškou!“ odpověděla a zeleně se zazubila.

„To mu patří, blbečkovi,“ řekla jsem a ukousla jsem si koláčku. Citronového s máslovým krémem.

„To je lahoda!“ vytřeštila jsem oči na Lunarii.

„Díky, já je mám taky moc ráda,“ usmála se na mě a mrkla jediným otevřeným okem.

Usrkla jsem ze svého čaje. Levandulový s medem, přesně takový jsem potřebovala.

„Zachránily jste nás. Bez vás bychom to nepřežily. Chci vám poděkovat,“ řekla jsem a můj pohled zabloudil k mé rozkošné, spící rytířce.

„Já jsem tam vlastně byla ze dvou důvodů,“ začala Lunaria. „Zprvé jsem byla Pokřiveným na stopě už nějakou dobu, a zadruhé... dalo by se říct, že k vám oběma chovám jisté city...“

„Lunaria hovoří o romantickém zalíbení!“ vysvětlila Knihožroutka.

„Přesně tak. Myslela jsem, že byste to měly vědět, vy obě. Prostě se nějak stalo, že jsem se do vás během své mise... zakoukala?“ Poslední slovo Lunaria skoro spíš vykňournula. Zhluboka natáhla do plic kouř z dýmky a pak se na mě podívala. A v ten moment mi bylo jasné, že téhle úžasné ženské nedokážu říct ne.

„Ano,“ řekla jsem skálopevně.

„Ano?“

„Ano, taky tě mám ráda,“ odpověděla jsem. „A pokud mám být upřímná: Hodně se mi líbíte obě.“

Knihožroutka se křenila od ucha k uchu, Lunaria se něžně culila a Isabelle se zrovna začala probouzet z mrákot. Protáhla se, hluboce zívla a napřed s mlaskáním hypnotizovala čajník, než jí došlo, že kolem něj sedíme my tři.

„Tohohle šlofíka jsem nutně potřebovala,“ oznámila, sedla si na zem vedle mě a položila si hlavu do mého klína.

„Slečno Isabelle! Bylo mi ctí bojovat po vašem boku! Mé jméno je Libra!“ představila se Knihožroutka, a tak jsem se konečně dozvěděla její jméno. Belle přijala Libřinu pravici a já jsem ji líbnula do vlasů. Lunaria nalila Belle čaj do šálku, který se vyloupnul z temnoty.

„Mimochodem, Ashe, znovu se omlouvám za to kouzlo, které jsem musela použít. Ale kdybych to neudělala, tak by tě Fraktální prach roztrhnul zevnitř...“

„Fraktální prach?“ zeptala jsem se.

„To je... složitá věc. Složitá a děsivá.“

„Příšerný fujtajbl! Pochází z hlubin Propasti!“

„Myslím, že všechno, co se tam stalo, budu potřebovat pořádně vysvětlit,“ oznámila jsem.

Zaprvé. Moje práce shořela.

Zadruhé. Vyblila jsem démony v prášku.

Zatřetí. Mohlo to dopadnout ještě mnohem hůř.

Za čtvrté. Během boje s démony z prášku jsem dvakrát ztratila vědomí.

Za páté. Lunaria je na misi za zničením Fraktálního zrcadla.

Za šesté. Lunaria je krásná ženská.

Za sedmé. Libra je zatraceně roztomilá.

„Belle? Pamatuješ se na ten dopis? Tak jsem zjistila, že mi ho poslala tady Libra,“ řekla jsem a pokynula směrem k tomu rozkošnému

třeštidlu. Libra vypadala, jako že by si nejraději dala pár koleček kolem louky.

„Páni...“ vydechla Isobelle. „Ona je tak roztomilá!“ vypískla mi do ucha po tom, co obličejík schovala do mých vlasů a já jsem v odpověď nadšeně pokyvovala hlavou, že mi málem upadla. Vysvětlila jsem Belle celou situaci.

A tak se to stalo.

Dnes jsou to dva týdny od té noci. Přestěhovaly jsme se do jiného bytu, kam se vlezeme všechny čtyři, já pracuju na nové pobočce stejného knihkupectví, se stejným šéfem a čirou shodou okolností i se stejným šéfem ostrahy.

Dva týdny a staly se z nás čtyři lesbické huličky. Hulíme před tím, než se líbáme. A líbáme se hodně. Miluju líbání svých tří huličských přítelkyň.

Pssst!

Jan Harnušek

Tady! Ano, tady! Vidíte mě? Vážně někdo čte tato slova? Ne, prosím, nezavírejte mě! Nezdržím Vás dlouho, ale pokud mám Vaši pozornost, počkejte chvíli. Mám na Vás velkou prosbu. Možná to není poprvé, co se vidíme, jen mě nejspíš nepoznáváte. Jde pouze o náladu a celkové rozpoložení. Vaše i moje, samozřejmě. Někdy se možná rýmuji, někdy nemluvím sama za sebe, někdy jsem umlčená v půli slova. Popřejte mi jen pár drahých minut Vašeho času, jen o to Vás prosím – ze staré známosti, z nouze, z dobroty Vašeho srdce. Důvod si najděte, jaký chcete, ale prosím, ještě chvíli zůstaňte a čtete. Už Vás nebudu déle napínat.

Vznikla jsem. Asi tak jako vznikli lidé. Dlouhodobým složitým procesem, a přeci pouhou náhodou. Nejsem tu odjakživa, stejně jako lidé současnosti. Jsem zde pouze střípek času, tak jak ho měříte vy, lidé. Poprvé jsem si sama sebe začala uvědomovat před několika desítkami let. Byla jsem jako malé semínko, ze kterého se stal strom. Ne, nechápejte mě špatně. Já jsem nijak nerostla. A možná jsem ani nebyla tím semínkem a prostě jsem se... ocitla. Vyskytla? Musela jsem přece mít prvopočátek, nějakou cestu k tomu abych byla, kým jsem. Ale zase moc mluvím, nemáte čas a já Vám ho nechci brát, ještě jednou díky, jestli jste pořád tady. Ach ano, jste. Děkuji!

Vzpomínám si, že jsem existovala. Měla jsem nějaký začátek, můj konec byl nejasný asi jako ve Vašem případě smrti. Ale věděla jsem, čím mám být. Měla jsem smysl, ten jsem znala. Vy to tak asi úplně nemáte, že? Celý život ho hledáte a doufáte, že ho nakonec

naleznete. A pak doufáte, že se ten smysl nezmění a že ho naplníte. Já jsem existovala. Měla jsem začátek a měla jsem smysl. Nacházela jsem se v něčí hlavě, myslím. Ano, byl to jakýsi muž. Někdy si domýšlel, že bych mohla vypadat trochu jinak, že by mým smyslem mělo být něco jiného, ale ne. Domýšlel jen drobnosti, a stejně mě nevytvořil celou. Ale dal mi život (mohla bych ho nazvat i svým otcem, ale kdo říká, že bych se nezrodila i v hlavě někoho jiného? Dnes je mi to už celkem jedno. Prostě jsem se na tomto světě objevila a stále trvám... opět jsem odskočila, promiňte)... Existovala jsem. A pak mě vzal ze své hlavy a vložil mě na jazyk. Vyklouzla jsem do širokého světa. Chvilí jsem plula naprostým neznámem, dokud jsem se nezachytila na někom jiném. Taky to byl muž, asi otcův přítel. Podivně páchnul. Než jsem se dostala do jeho hlavy, musela jsem se prostrkat kolem něčeho štiplavého a matoucího. Zpětně si myslím, že se jednalo o tabák a několik sklenic whisky. Měla jsem strach, že se změním, protože jsem se dusila štiplavostí kouře a topila v myšlenkách zmatených whisky... Ale zaujala jsem dominantní postavení, a nakonec jsem hlavu ovládla já.

Otec zemřel záhy. Nepříjemná náhoda, ale byla jsem ráda, že jsem nezemřela spolu s ním. Nedlouho poté, co jsem se ocitla v hlavě druhého muže, se stalo něco zvláštního. Cítila jsem, že se budu opět přesouvat. Byla jsem na jazyku a věděla jsem, co se bude dít. Nemohla jsem dělat nic jiného, než že se tentokrát připravím. Z jazyku jsem odplula, ale začala jsem se zachytávat jako mušky na lepkavou past. Così se se mnou točilo ve velkých otáčkách. Tohle není jako napoprvé. Komu mě říká? Kde se ocitám? Trvalo to nějakou dobu, dokonce mě roztrhl na několik dní, ale nakonec jsem se dostala celá na druhou stranu. Bylo ve mně několik nepřesností, ale to se upraví, říkala jsem si. Dlouho se nedělo nic. Uběhly roky, než jsem byla opět říkána. Tentokrát jsem však nebyla na jazyku,

ale opět jsem se ve vysokých otáčkách dostala ven a přistála na uchu mladé ženy. Teď už vím, že přítel mého otce byl zároveň jejím otcem a také nedlouho poté, co mě uschoval na nahrávacím zařízení, zemřel.

Jeho dcera si mě poslechla a také mě nosila v hlavě. Zaujala jsem ji. Měla nadání i na kresbu a přišlo mi, že se mě snaží nakreslit, a ne říct nebo napsat. Bylo to jen pár obrazů, které stejně skončily v temných útrokách zásuvky. Nakonec mě ale také někomu řekla. Uvedla to slovy, že jsem „tátův nápad na povídku, který nahrál do diktafonu před svou smrtí“. Jak nyní Vy i já víte, neříkala pravdu, protože její otec nebyl mým autorem. Ani mě nepřekvapilo, že nedlouho poté, co mě převyprávěla (zase ten proces s jazykem a plutím prostorem), zemřela.

Mladý muž, který byl jejím přítelem a který mě slyšel, se mě pokusil napsat. Nezapamatoval si mě ale dobře. Jeho myšlenky bouřily a já se po chvíli v jeho hlavě cítila rozdrásaná a úplně zničená. Naštěstí našel moji starou nahrávku. Slyšela jsem se a natahovala se po sobě, abych byla zase celistvá. Našla jsem v té nahrávce snad zdroj své nesmrtelnosti? Možná. Zajímavé, že druhé naopak má přítomnost přiváděla ke smrti.

Mladík mě nakonec přepsal i na papír, ale co jsem tam byla platná? Skončila jsem, podobně jako obrazy jeho přítelkyně, v šuplíku. Žila jsem v temnotě, nečtená, neposlouchaná, neviděná. Nikdo o mně nepřemýšlel, nikdo se mnou nezabýval. Skoro jako kdybych neexistovala. Vymizela jsem z lidské paměti. Ale teď jsem se ocitla zde. Někdo mě našel. Byla jsem tolikrát změněna, přepsána, že kdybych se někde viděla, nepoznala bych se. Ale to nevadí. Víím, že to jsem já, jen v jiných podobách, v jiném znění, jiném vyobrazení, v jiném jazyce, v jiné době... ale jste tu nyní i Vy, že ano? Jste tu proto, že čtení milujete, vidíte? Má existence není k ničemu jinému

než k tomu, abych byla čtena, dávala potěšení, rozdávala se dál, nechala se malovat, přepisovat, předávat ústně druhým. Tak na co čekáte? Jsem tady, přečtěte si mě! Přepište mě, nakreslete mě, přepošlete mě, vydejte mě! A možná se zase potkáme a možná, že mě nepoznáte, ale já poznám Vás, a budu na Vás vzpomínat tak jako dnes. A že si mě znovu přečtete? Toto všechno, co teď posledních pár minut čtete? A že já budu říkat úplně to samé, zatímco Vy si budete myslet něco jiného? Prosím, to je docela možné. Ale jen Vám to připomene, že stále existuji a že existovat chci. Tak pro to něco udělejte. Nenechávejte mě tady. Už mi dochází místo, tlačí se kolem mě ostatní. Ach, je jich tolik! Nezapomeňte na mě, šiřte mě dál, ať mě znají všichni!

Ale už Vás nebudu rušit. Děkuji Vám za Vaši pozornost. Třeba mě poznáte. Uvidíme se určitě brzy. Velice brzy... možná hned na další stránce?

*Vaše
povídka*

Smrt hned v první kapitole

Vendula Kreplová

„Červený poplach! Červený poplach!“

Knihovnice s povzdechem odložila rozečtený román. Oči jí sklouzly na obálku znázorňující nahého svalovce s hřívou plavých vlasů. S velmi lidským povzdechem si přejela po holé kovové hlavě. Řvaní alarmu přehlušilo obvyklé mírné hučení vesmírné lodi *Alexandria*, které dokreslovalo jindy poklidnou atmosféru knihovny.

„Hlášení,“ otočila se knihovnice k počítači. „Co se děje tentokrát? Překousaly robotické myši dráty? První důstojník dostal na snídani místo volského oka míchaná vajíčka? Anebo snad,“ zadržela se, „někdo... zapomněl vrátit výpůjčku do knihovny?“ Zakabonila se natolik, jak jí to její mechanické obvody dovolily.

„Nikoliv, Biblio XP24,“ zaševelil počítač nevzrušeným tónem její jméno a výrobní číslo. „Ve skleníku našli mrtvé tělo.“

„Ach ne!“ Biblio se zapotácela. „Snad to není...“

* * *

„Je mrtvý, Dave,“ prohlásil pochmurně lodní lékař. Kapitánka Davida Soraya stála opodál, ruce zkřížené na hrudi, ve tváři vpravdě buldočí výraz.

„To vidím, Johne,“ kapitánka hleděla na tělo doktora Lina roztažené na zemi. Zčásti ho zakrývaly geneticky modifikované rostliny, jimž se v rámci výzkumu věnoval. Navzdory tomu nešlo

přehlédnout hrůzu v jeho obličeji, křečovitě sevřené ruce. „Co chci vědět, je, kdo to udělal.“

„Jsem lékař, ne detektiv,“ zabrblal John McKay.

Soraya se zaškaredila, ale neměla čas nic odseknout. Biblio použila svůj identifikační čip k otevření dveří a vstoupila dovnitř. Na rozdíl od funících lidských členů posádky ji neomezovala nutnost dopravit se na tuto palubu lodi výtahem. Jednoduše sem doběhla.

Bohužel to znamenalo, že jako první čelila kapitánčině hněvu.

„Ty!“ zabodla Soraya prst do hrudi knihovnice. „Za to můžou ty tvoje výtvary, přiznej se!“

„Kapitánko!“ zaprotestovala Biblio. „Mí přátelé jsou všichni dobromyslní lidé. Ani mouše by neublížili.“

„Mouchy ve vesmíru nežijí,“ poukázal doktor McKay.

„Sklapni, Johnne!“ vyjely na něj obě ženy, lidská i robotická. Doktor jen pokrčil rameny a vrátil se ke zkoumání mrtvoly.

Soraya se na Biblio zamračila. „Ano, to opakuješ pořád dokola. A já jsem to doposud tolerovala. Říkám si – je osamělá, nudí se, hltá jednu knihu za druhou. Tak ať si klidně stáhne do prázdných skeletů robotů osobnosti svých oblíbených postav. Ale čeho je moc, toho je příliš, Biblio.“

„Říkáte snad...?“ hlesla knihovnice.

„Přesně tak,“ kapitánka zúžila oči. „Pokud nezjistíš, kdo je viníkem, nechám všechny roboty vypnout. A tebe nahradí v tvé práci kbelík na umývání záchodů!“ vyprskla Soraya a odkráčela pryč.

„Vždyť je to idiot,“ zamumlal doktor. „Pořád mele jenom o saponátech.“

Biblio jeho poznámku ignorovala. „To je hrůza!“ zakvílela. V ten okamžik byla ráda, že přece jenom nemá vlasy. Samým napětím by si je vyrvala. „Co se jen mohlo stát?“

Než doktor McKay mohl odpovědět, předběhl ho nově příchozí s povědomým britským přízvukem.

„Očividně někdo spáchal ohavnou vraždu,“ zadeklamoval vysoký hubený robot. V rukou svíral fajfku, z níž sem tam potáhl. Posunul si čepici nasazenou lehce na stranu. „Ale není třeba zoufat. Použiji svou schopnost dedukce a odhalím pravdu.“

Doktor si povzdechl. „Na tyhle blbosti už jsem moc starej,“ zabrblal a vstal, jeho kolena zavržala. „Dobře se bavte, mládeži. A nezničte tady nic,“ mrkl na Biblio a opustil skleník. Robotického Holmesa obešel širokým obloukem.

„Výborně, soukromí!“ Holmes neztrácel čas a elegantně poklekl vedle těla, aby ho prozkoumal. Jeho senzory rozzářilo modré diagnostické světlo, když mrtvolu skenoval.

Biblio přešlápla z nohy na nohu. Nedokázala to vydržet. „Vidíš něco?“

„Jistě, má stvořitelko!“ prohlásil Holmes. Biblio sebou cukla. Nesnášela, když jí kdokoliv z jejích přátel-robotů takto říkal. Pouze je naprogramovala – nevytvořila jejich povahy ani vzpomínky. Za těmi stáli autoři jejích oblíbených románů. „Povšimněte si, prosím, modřin na krku,“ vyrušil ji Holmes z myšlenek. „Někdo oběť uškrtil, jak již odhalil doktor – ale nikoliv rukama, nýbrž něčím elastickým. Provaz, možná?“ Vztyčil se. V očích mu probleskl triumfální výraz. „Anebo snad úponek?“

„Úponek?“ zachytila kapitánka Soraya poslední slovo, když se vrátila. Biblio se pokusila ignorovat ošklivý pohled, který na ni vrhla. „Ty si myslíš, že pachatelem je... rostlina?“

Biblio nemusela mít nainstalovaný modul emoční inteligence, aby pochopila, že Soraya robotickému detektivovi nevěří.

„Ne bezdůvodně,“ odvětil Holmes. Pokud se ho kapitánčina zjevná nedůvěra dotkla, nedal to najevo. „Musí za tím být něco

dalšího. Mohu dostat přístup k výzkumným záznamům doktora Lina?“

Kapitánka si povzdechla. „Dobrá, poskytnu ti ho. Ale!“ dodala. „Pokud se ostatní roboti budou plést do cesty, osobně je rozmlátím kladivem. Anebo prohodím oknem. Zavřeným.“

„Ne, ne, určitě nám pomůžou,“ vyhrkla Biblio. „Že ano, Sherlocku?“

Holmes pokývl. „Samozřejmě. Což mi připomíná – kde je můj asistent?“

Jako na zavalanou do skleníku s dramatickým zavíráním dlouhého černého pláště vstoupil vysoký robot se šarlatovými očima. „Povolal jste mě, detektive?“

Soraya si promnula čelo, jako kdyby ji znenadání rozbolela hlava. „Drákula? To vážně, Biblio?“

„Pardon,“ špitla Biblio. „Přemýšlela jsem i o Edwardu Cullenovi, ale ten má asi takovou osobnost jako vývar z Dobbyho ponožky.“

„No,“ protáhla kapitánka. „Aspoň na něčem se shodneme.“

„Ehm, ehm,“ Drákula si pročistil hrdlo. „Není třeba se mě obávat, lepá dámo!“ uchopil Sorayu za ruku a přitiskl jí na klouby polibek. „Jsem vaším pokorným služebníkem.“

„No, mým rozhodně ne...“ zamumlala Soraya. „Hej, nekousej, potvoro!“

Drákula, který se právě chystal Soraye vnořit kovové tesáky do zápěstí, si povzdechl a ustoupil. „Pardon, dneska jsem ještě neměl snídani.“

„Potřebuji aspirin,“ kapitánka si znovu promnula čelo. „Tohle není vesmírná loď, tohle je cirkus!“

* * *

Po setkání s náruživým Drákulou nikoho nepřekvapilo, když se Soraya vzdálila („Někdo musí téhle zatracené lodi velet!“) a ponechala trojici samotnou. To dalo Holmesovi, Drákulovi a Biblio příležitost projít Linovy záznamy.

Tedy, Drákulu víc zajímala masožravá rostlina Adelaide. Zato Holmes nezklamal.

„Heuréka!“ zvolal detektiv. „Doktor Lin nedávno vytvořil zázpis o experimentální rostlině. Vysoce agresivní. A podívejte, stvořitelko – tady zmiňuje jakýsi deterent.“

„O co šlo?“ zeptala se Biblio.

„Hm,“ studoval Holmes záznam. „Ultrasonický vysílač. Doktor Lin ho pravděpodobně používal k regulaci růstu rostliny. Jinými slovy,“ dodal, když si povšiml nechápavého výrazu knihovnice, „nechtěl, aby mu, laicky řečeno, přerostla přes hlavu.“

„Anebo ji chtěl prostě naštvat,“ zamumlal Drákula, pusou plnou Adelaide, kterou právě začal žrát. „Hranice mezi řádem a chaosem je tenká jako spodnička necudné ženštiny.“

„Klame mě sluch anebo někdo právě zmínil chaos?“ vykřikl robot ve fialovém kabátě, který vtrhl dovnitř. Každým krokem z něj vypadávaly papírky od bonbonů. „Miluji chaos! Život by bez něj byl tak nudný!“

„Wonko!“ zaúpěla Biblio. „Co tady děláš? Máš připravovat dezert na oběd!“

Willy Wonka mávl rukou. „Právě se peče. Bude včas. Chtěl jsem jen zkontrolovat moje jedlé kapradí. Poslední dobou mi přijde nějaké skleslé.“ Povšiml si mrtvého těla na podlaze. „Ó, božíčku!“ zarazil se. „Je tohle součást oběda?“

„Ne, to je mrtvola!“ utrhla se na něj Biblio. „Zmiz odsud, než věci ještě víc pokazíš.“

„Pokazím?“ Wonka se zakřenil. „Už je mrtvý. Jak bych mohl věci pokazit...“

„VEN!“ zakřičeli všichni tři.

* * *

Poté, co je Wonka přepadl, Biblio rezignovala a zavelela: „Do knihovny!“

Tam by snad mohli mít klid na pátrání.

(A taky už se jí stýskalo po rozečteném *V náruči vášnivého piráta s velkým pérem.*)

Biblio posmutněle na paperback mrkla, když Holmes znovu zavedl řeč ke zločinu. Stál ve středu stále se rozrůstajícího kroužku amatérských vyšetřovatelů a tvářil se důležitě.

„Nejdříve musíme prozkoumat motiv a ověřit alibi každého z nás,“ oznámil. „Napřed ty, Drákulo!“

„Já?“ uraženě si odfrkl Drákula. „Proč bych měl toho botanika zabít? Nepiji chlorofyl.“

„Na tom něco je,“ uznala Biblio.

„A co králík?“ Wonka se vložil do rozhovoru a ukázal na malou postavičku přecházející nervózně sem a tam.

Bílý králík přestal pochodovat a zastříhal mechanickýma ušima. „Proč všichni zíráte na mě? V době, kdy Lina zabili, jsem právě kalibroval čas lodního počítače! Nechci pořád chodit všude pozdě.“

Holmes povytáhl obočí. „A kde jsi byl ty, Wonko?“

„V kuchyni!“ hájil se Wonka. „Jestli mi nevěříte, klidně se zeptejte doktora McKaye. Chodí tam pít whisky, když si myslí, že se nikdo nedívá.“ Wonka se důležitě nafoukl. „Byl jsem vytížený.

Pracoval jsem na zdokonalení mého nového receptu – vražedně výtečných vanilkových bonbonů! Zčervenají, když je poblíž zabíják. Chcete někdo ochutnat?“

Nastalo ticho. V dáli zacvrlikal cvrček. Prostorem mezi regály se prohnal volně se pohybující laskavec. Bílý králík si začal hvízdát *Chi Mai*.

„Beru to jako ne,“ pokrčil rameny Wonka.

* * *

Zatímco Holmes studoval nashromážděné důkazy a výpovědi podezřelých, Biblio si povšimla Elizabeth Bennetové sedící u nedaleké konzole. Elizabeth hemžení v knihovně sledovala se záhadným úsměvem hodným Mony Lisy.

„Slečno Bennetová, všimla jsem si, že jste doposud nic neřekla,“ oslovila ji Biblio. Dřív mezi její robotické přátele náležel i Fitzwilliam Darcy, ale s Elizabeth se pořád hádali, tak ho Biblio přeprogramovala na Wonku.

Když se nad tím zpětně zamyslela, možná nešlo o nejšťastnější krok.

„Pouze pozoruji okolní dění,“ odvětila Elizabeth. „Dle mého názoru je zjevné, že žádný z nás není viníkem. Pachatelem je zcela určitě rostlina.“

Holmes zvedl hlavu od dokumentů. „Co jste právě řekla?“

Elizabeth se pousmála. „Zatímco vy jste se honili okolo těch... počítačů,“ věnovala přístrojům nedůvěřivý pohled, „já jsem navštívila kajutu doktora Lina. Věděli jste, že si psal papírový deník?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Biblio a ostatní shodně zamručeli.

„Já také doposud ne,“ přikývla Elizabeth. „Ale z jeho zápisků vyplynulo, že se pokusil se svou novou rostlinou... ehm, jak to říct

delikátně... opakovaně navázat intimní kontakt. Jí se to nelíbilo, a tak na něj nakonec zaútočila. Ano, "pohlédla na své společníky, jimž spadla brada. „Doktor Lin byl dendrofil.“

„Hm,“ Holmes se vzpamatoval ze šoku jako první. „Slečno Bennetová, dovolte mi, abych vám složil poklonu. Máte talent. Mohl by z vás být skvělý detektiv.“ Věnoval jí zdvořilou úklonu.

Elizabeth se hrdě narovнала. „Jste příliš laskavý, pane Holmesi.“ Zamrkala na něj. „Budu o tom uvažovat. Třeba byste mi mohl dát... pár lekcí.“

„Omluvte mě,“ zamumlala Biblio dřív, než Holmes mohl zareagovat. „Půjdu kapitánce Soraye říct, co jsme objevili.“ Popadla *V náručí vášnivého piráta s velkým pérem* a zmizela dřív, než ji stihli zastavit. Flirtování ji znervózňovalo.

„Ne, ne,“ zašeptala Biblio sama pro sebe. „Jestli po dnešku vím jedinou věc, je to, že láska škodí zdraví!“ Něžně pohladila knihu po hřbetě. „Čtení je mnohem lepší, vid', piráte Lucie?“

„To si piš, krásko,“ mrkl na ni pirát z holografické obálky, než opět strnul. Jen velké péro v jeho šviháckém kloboučku se zachvělo.

Biblio se zachvěla. „Možná bych mohla Wonku přeprogramovat na Lucia,“ napadlo ji.

Třeba by pak konečně pochopila ten lidský cit, který se nazývá... láska.

Nový věk

Markéta Argenis

Dlouhý stůl v Miradoriu pokrývala vrstva zlatavého prášku. Oranea se pustila do úklidu s prachovkou. Postupovala od jednoho konce k druhému. Na hladkou desku zakrátko dopadla slza a hned po ní druhá. Rychle je osušila hadrem. Mokrý oči si utřela do předloktí. Nechtěla, aby její družky viděly, že pláče. Pirim si přesto všimla, že něco není v pořádku.

„Je ti něco?“

„Nic.“

„Slzí ti oči.“

„To ten pyl,“ předstírala kýchnutí.

Miradorium bylo nejvýše položenou místností chrámu. Ze zasedacího sálu se skrze vysoké obdélníkové průzory nabízel pěkný výhled na pylové loučky. Matně svítily tmavomodré zvonky večerníků, mléčná fosforová záře obklopovala okvěti bělunek. Rostliny přivyklé temnotě dlouhé noci nakvétaly neúnavně. Vánek roznášel sladce vonící pylová zrna všude po okolí. Prášek se usazoval na římsách, plížil se pode dveřmi, pronikal do štěrbin a zákoutí, nacházel si cestu do šatníků a prádelníků. Jeho zásluhou měli chrámoví služebníci pořad co dělat. Ráno všechny prostory pečlivě vycídili, otřeli poprašek z veškerého vybavení, aby večer shledali, že se jejich úsilí minulo účinkem, a začali nanovo.

Nebyl to ale pyl, co hnalo Oranee slzy do očí. Tížilo ji svědomí. Ulpívala na ní hrozná, neodpustitelná vina, která musela mít dříve nebo později následky. Její hvězda zářila bledě. Skomírající světýlko v hrudi dusily obavy z budoucnosti. Brzy se zbarví do růžova a všichni uvidí, čeho se dopustila.

Pirim o jejím trápení nic netušila, a ani teď její výmluvu neprohlédla. Na rozdíl od Oraney zářila její hvězda spokojeně jasným, sytým světlem a v její blízkosti sálalo příjemné teplo. Na moment opřela smeták o stůl a protáhla si záda ztuhlá od nekonečného zametání.

„Kdy už to skončí...?“ povzdechla si.

Nikdo nevěděl, kdy to skončí. Dlouhá noc se započala před mnoha světlokruhy. Tma nenastala náhle, smrákalo se pozvolna. Oranea si z dětství vzpomínala na namodralé pološero. Teď byl den k nerozeznání od noci. Čím víc se blížil konec epochy, tím neproniknutelnější se stávala temnota. Celý Meniran se ponořil do černočerné tmy. Jeho obyvatelé postupně přivykli novým poměrům, stejně jako rostliny a zvířata. Život plynul dál ve světle lamp, ulice ozařovaly věčné ohně. Jedlo se, pilo a obchodovalo, děti se rodily a starci umírali. Byl to ale život podivně jalový a nemohoucí, pohřbený pod věčně usedajícím nánosem pylového poprašku. Doba byla prosycená netrpělivým očekáváním úsvitu nového věku. Naději střídaly obavy. Proč rozbřesk ještě nepřišel? Přijde vůbec? Každou chvíli už tu přece musí být! Snad zbývají jen poslední okamžiky a obzor se konečně rozjasní.

Oči všech se upíraly k obrovským časováhám na chrámovém návrší. Po tisíce světlokruhů se z obrovské nádoby vyléval písek, zrnko po zrnku se vršilo na jedné z misek vah. Jakmile se jazýček pohne a miska pod vahou písku klesne, započne nový věk.

Oranee vždycky připadalo na času něco zvláště tajemného, jako by měl ještě druhou skrytou tvář. Každému bylo známo, který je den a kolik je právě hodin. Věděl, před kolika světlokruhy proběhla poslední sklizeň a kolik jich zbývá do další. Přesto nikdo nevěděl, kdy je ten „pravý“ čas. Nemoc, láska, uzdravení, zrození, smrt – to všechno přicházelo v životě samovolně a nahodile. Jejich

blízkost bylo snad možné vycítit, mlhavě tušit, ale nic víc. Čas někde na odvrácené straně běžel podle svých vlastních nesrovnatelných pravidel.

Stejně to bylo s počátkem nového věku. Nikdo nedokázal přesně předpovědět, kdy dlouhá noc skončí. Možná, že Ostrozrací věděli víc, jenže dvanáct nejvyšších chrámových kněží a kněžek si nechávalo mnohá tajemství pro sebe.

Oranea se o tom sama před časem přesvědčila. Tehdy měla za úkol donést táč skořicových sušenek a sklenici mléka do knihovny Desirovi Ostrozrakému. Do knihovny chodila ráda. Vonělo to tu sladce po kožených vazbách, hořce a trochu zatuchle po starém papíru. Stánek moudrosti tvořily dlouhé chodby rozdělené polciemi naloženými až po strop objemnými svazky knih. Mezi nimi se ukrývala zádumčivá zákoutí určená pro četbu a nerušené studium. Posvátné ticho a klid toho místa byly neotřesitelné, snad jen občas je rozčeřil tlumený rozhovor dvou učenců nebo sotva postřehnutelné zašustění obrácených stránek. Oranea tu atmosféru vždycky nasávala se zvláštním rozechvěním.

Prošla širokou hlavní chodbou a pak zabočila do páté uličky vpravo. Stůl Desira Ostrozrakého na jejím konci našla opuštěný. Položila táč na kraj stolu vedle svícnu. Žár pozvolna měnil voskovic v husté lepkavé slzy. Skromné světlo ozařovalo knihu, která tu ležela připravená. Byla vázaná ve světle hnědé kůži, na deskách měla vyražený zlatý ornament.

Zatoužila se knihy dotknout. Rozhlédla se kolem. Byla sama. Prsty nejprve plaše přejely po obálce, kůže byla na omak měkká, hebká, potom zabloudily do křivek ornamentu. Chvilí kroužily v jeho záhybech. Jednou připomínal dvanácticípou hvězdu, jindy zas květinu. Postupně v něm objevovala další obrazce podle toho, kterou z čar se rozhodla následovat.

Kdyby tak mohla nahlédnout dovnitř. Věděla, že by neměla. Kniha nebyla určená pro ni. *O čem se v ní píše?* Třeba by si přečetla jen řádek nebo dva. Kdyby jen mohla! Ruce ji svrběly zvědavostí. Kdyby tak mohla, kdyby jen mohla... Možná, že přece jen může. Prsty vklouzly dovnitř a zavrtaly se do tlustého štosu stránek.

„Zajímá tě, co je uvnitř?“

Trhla sebou. Ruku rychle stáhla zpět, bylo jí ale jasné, že ji knihovník Křišva musel vidět. Vůbec ho neslyšela přicházet.

„Přinesla jsem ctihodnému panu Desirovi mléko a sušenky,“ řekla a měla se rychle k odchodu, protože se bála, že ji kvůli té její všetečnosti bude popotahovat.

Holohlavý muž v prosté hnědé kutně jí ale stál v cestě a nevypadalo to, že ji jen tak nechá odejít. „Viděl jsem tě.“

„Promiň. Víím, že jsem neměla,“ zkusila to s omluvou a doufala, že jí to projde.

Křišva mlčel. Chvíli si ji soustředěně prohlížel a ona byla přesvědčená, že určitě přemýšlí o tom, co s ní provede. Nakonec řekl: „Otevři ji.“

Podívala se na něj zmateně a nejistě.

„Otevři ji!“ trval na svém.

Váhavě natáhla ruku po knize. Vazba jemně zapraskala, stránky se rozestoupily. Oranea nemohla uvěřit tomu, co uviděla. Papír uvnitř byl docela čistý, neposkvrněný, bez jediné čárky, snad trochu zažloutlý, ale jinak tu nebylo ani stopy po inkoustu, po jediném písmenu, slovu nebo větě. *Přece tu Ostrozrací nevysedávají jen tak a nehledí celé hodiny do nepopsaných listů?* Znepokojeně se na Křišvu podívala.

„Zkus jinou stránku,“ pobídl ji.

Otevřela knihu jinde, ale ani tam nebylo dočista nic.

„Co vidíš?“

„Nic. Je prázdná. Všechny jsou prázdné.“

Křišva se usmál lišácky a snad i trochu dobromyslně. „Pro tebe prázdná, pro zasvěceného popsaná od začátku do konce. Ostrozrací jsou ochránci mysteria. Své vědění před nepovolanýma očima dobře střeží.“

Najednou si připadala hloupě a trapně jako školačka v chrámové škole, která si myslela, že může vypočítat obvod elipsy, zatímco se včera teprve naučila číslice od jedné do deseti. Nevěděla, co říct. Zmohla se na ledabylé pukrle a potom utekla pryč. V zádech ještě chvíli cítila knihovníkův pobavený pohled. Slyšela, jak přistoupil ke stolu a knihu zaklapl.

„Tak slyšela jsi o něm, Ori?!“

Oranea si uvědomila, že je to ona, na koho se Pirim obrací. Zatímco byla ztracená ve vzpomínkách a už hezkou chvíli drhla pořád jedno a to samé místo na stole, které se teď naprosto dokonale lesklo, Pirim musela zapříst nějaký hovor s Asevis.

„O kom?“ zeptala se váhavě.

„Jsi dnes jak tělo bez duše,“ vyčetla jí Pirim. „Nejsi nemocná?“

„Nic mi není,“ odsekla podrážděně.

Nato se do hovoru vložila Asevis, která právě dolévala olej do lampiček umístěných ve výklencích na zdi.

„Mluvily jsme o tom novém stínopravci.“

„Další pomatený kazatel z jihu,“ utrousila posměšně Pirim. Pirim byla chrámu doopravdy oddaná, z vlastního přesvědčení, ne jen tak naoko. Všechno, co zavánělo pouliční magií a potulným věštestvím, se jí z duše protivilo.

„Odpoledne se okolo něj na tržišti shromáždil dav,“ vyprávěla Asevis. „Mluvil o tom, že dlouhá noc nikdy neskončí a Meniran bude zničen. Zvedne se příboj a oceán Chaosu prolomí jeho hradby. Země bude rozervána na kusy, nebe se zhroutí.“

Jedině vysoké hradby oddělovaly Meniran od oceánu Chaosu, který ho obklopoval. Masa těžké, husté energie plná nebezpečných vírů byla domovem polodivokých hybridních bytostí. Obývali ji parazitičtí démoni, kteří dokázali ze svých obětí vysát duši. Bylo úkolem dvanácti chrámových kněží střežit opevnění a nedovolit zlu, aby proniklo dovnitř. Panika by Meniranu nijak neprospěla. Oslabila by ho a poskytla nepříteli příležitost k útoku. Proto jízdní gardy strážců na rozkaz Ostrozrakých obvykle podobná shromáždění rychle rozehnaly.

„Říkám vám,“ zalétla Pirim pohledem střídavě k oběma dívkám, „že skončí v kobce jako ti před ním.“ Vkleče na podlaze cídila extrémně odolnou skvrnu. Někdo tu rozlil krapet vína. Pylový poprašek se usadil na povrchu, zatvrdl a vytvořil lepkavou krustu.

„Ale co když...,“ ztišila Asevis hlas, protože se chystala vyslovit myšlenku přinejmenším kacírskou. „Co když má pravdu? Co když nový věk nepřijde a dlouhá noc nikdy neskončí? Proč nám Ostrozrací neřeknou, kdy dlouhá noc skončí? Proč zavírají stínopravce do vězení? Proč...?“

„Mlč! Nesmíš říkat takové věci!“ okřikla ji Pirim. „Ještě nás dostaneš do potíží. Jako bys nevěděla, že stěny tu mají oči a uši.“ Políbila ochranný amulet, který se jí houpal na krku, a rozhlédla se kolem, jako by hledala skrytého posluchače. Přitom místnost byla zařízená velmi jednoduše, přímo stroze, těžko by se tu mohl někdo schovávat. Byl tu dlouhý jednací stůl s židlemi okolo, vysoký strop, výklenky pro lampy, mramorová podlaha, sekretář s náležitostmi pro psaní.

Oranea začala rovnat židle, které předtím odsunula, aby otřela stůl. Dvanáct židlí pro dvanáct kněží. Třináctá židle zůstávala vždycky prázdná.

Když Asevis u Pirim nepochodila, obrátila se znovu k Oranee.

„Koho myslíš, že si Ostrozrací zvolí za třináctého?“

„To netuším,“ odpověděla jí lhostejně. „Ostrozrací se nikomu nezpovídají z toho, co dělají a proč.“ Oraneu nezajímal stínopravci ve vězení a stejně tak jí bylo jedno, kdo se stane třináctým Ostrozrakým, až přijde nový úsvit. Nový úsvit... Dočká se ho vůbec? Ona, dítě tmy. Bude se z něj těšit, anebo je pro ni všechno předem ztraceno? Povzdechla si. Potom se nahnula ven, aby vyklepala prachovku. V tmavé dálce zářil modrobílý skvrnitý koberec pylových louček, tma nebrala konce.

Asevis si dál vzrušeně vedla svou. „Stejně si pořád myslím, že by to mohl být Xyran Naza.“

„Naza? Proč ten?“ zvedla Pirim pochybovačně obočí.

„Nazové patří k nejbohatším a nejvýznamnějším rodům Meniranu. A potom, pokud jste si toho nevšimly, mladý pan Naza si Ostrozraky v poslední době dost předchází. Jistě by se mu líbilo sedat tu s nimi za stolem a rozhodovat. Když tu byl naposled, věnoval chrámu pět zlatých svícňů.“

„Ostrozrakým na zlatě a penězích nezáleží,“ namítla Pirim.

„Nesmysl! Každému záleží na zlatě a na penězích. Nebo snad ne? Nemám pravdu, Ori?“

Oranea bez jediného slova zavrtěla hlavou. Souhlasila s Pirim, ale netoužila se víc do hovoru vměšovat. Kdyby ty dvě raději přestaly tlachat a hleděly si práce. Snad by jí za jiných okolností připadalo jejich hašteření zábavné, třeba by i ona zmínila jméno, nebo dvě a potom by se dohadovaly o přednostech jednotlivých kandidátů. Teď na něco takového neměla ani pomyšlení.

„Stejně bych si přála, aby to byl Xyran Naza,“ vydechla toužebně Asevis. Na chvíli úplně zapomněla na práci. Ruka s konvičkou oleje zůstala viset ve vzduchu, oči se obrátily ke stropu, jako by byl vymalován freskou obdivovaného Xyрана. „Kdyby můj život

nepatřil chrámu, vdala bych se za někoho takového... Mladého, krásného a bohatého, s mečem u pasu.“

„Takový by se za dcerou kováře sotva otočil,“ usadila ji realisticky Pirim. „A kdyby náhodou, pak by ti nejspíš upletl bastarda a víc bys o něm neslyšela.“

V tu chvíli to už Oranea nevydržela a propukla v pláč. Obličej schovala do dlaní a se slzami v očích vyběhla ven z místnosti. Pirim za ní ještě něco volala, ona jí ale nerozuměla. Ani jí nechtěla rozumět. Věděla jen, že musí pryč. Pryč z toho místa, které ji dusilo, pryč od plytkého žvatlání a klevet. Přála si být sama se svými slzami někde, kde jí nebude tak děsivě úzko.

Proběhla spojovací chodbou mezi Miradoriem a Soví věží, schody dolů brala po třech. Když se konečně ocitla venku, do uhřátých tváří ji udeřil čerstvý vzduch. Dala se po kamenném mostku, který se klenul přes hlubokou propast oddělující chrámový pahorek od gargánového háje. Cesta k lesíku byla lemovaná řadou lampiček. Světelný had se vinul tmou do dálky a jeho konec mizel někde v houštině porostu.

Sem Oranea chodívala, když jí bylo zle. Přes den by tu těžko mohla být sama, lesík byl pro osazenstvo chrámu oblíbeným místem odpočinku. Takhle pozdě večer tu ale bylo pusto a prázdno.

Padla do temně modrého mechu. Zvedl se oblak pylového prášku a zavířil vzduchem. Chvíli usedavě plakala, potom zvedla oči k vrcholům stromů. Větve gargánů kolébal vánek. Tenké pružné větévky se poddávaly ladnému tanci a kdykoliv se jemné zpeřené listy na jejich koncích vzájemně dotkly, ozvalo se tiché sssssss a slabě to mezi nimi zajiskřilo. Celý les byl propojený neviditelnou sítí neuronů, stromy spolu hovořily svým zvláštním jazykem. Oranea mu nerozuměla, ale jeho melodie jí uklidňovala.

V průzoru mezi větvemi se rozevírala černočerná hlubina nebe. Pluly po ní třpytivé úlomky ledové tříště.

„Odkud se berou?“ ptávala se matky.

„To nikdo neví,“ odpovídala jí. „Snad jsou to střípky našich přání, nadějí a nářků.“

V tuhle chvíli měla Oranea jen jedno jediné, zato toužebné a nanejvýš naléhavé přání – nebýt těhotná. Nebylo dovoleno chrámovým služebníkům, aby s kýmkoliv uléhali a přiváděli na svět potomky.

Asi by mohla počítat s jistou shovívavostí, kdyby její provinění bylo pouhým projevem lehkomyšlnosti, náhlé citové slabosti nebo poblouznění smyslů. Kdyby se třeba spustila s tím pohledným závozníkem, který do chrámu přivážel mléko. Jeho dva statní valaši vždycky třepali ušima a mrskajícími oháňkami odháněli dotěrný hmyz, zatímco on sundával z valníku konve naplněné mlékem. Dobře stavěný hoch párkrát po Oranee hodil očima, když šla zrovna kolem, ona mu ale jeho pozornost neoplatila. Kdyby si s ním domluvila zakázané dostaveníčko, snad by ji jen vykázali z chrámu, ať si na ulici poradí s vlastním životem, jak je jí libo, a tím by to celé skončilo.

Jenže za jejím těhotenstvím stálo něco mnohem děsivějšího, čemu sama ani v nejmenším nerozuměla. Vždycky, když si vzpomněla, co udělala, zmocnila se jí posvátná bázeň. Neodbytně tušila, že jí takové provinění nemůže jen tak projít. Proč jenom ochutnala dramány – božské hrozny, zakázané ovoce, které je výsadou Ostrozrakých? Co ji to jenom napadlo?! Jaká podivná síla jí vedla ruku a jak zvláště se celá věc vlastně seběhla?!

Onoho dne odešla po poledni s ostatními uklízet hodovní síň. Služebnictvo odnášelo zbytky jídel, odklízelo ze stolu špinavé nádobí, převlékalo ubrusy a měnilo unavené květy ve vázách za nové svěží kytice. Místnost musela být připravená na večer.

Oranea si hleděla své práce, když si najednou všimla, že je okolo ní v místnosti nezvyklé ticho. Všichni se postupně někam vytratili. Sebrala pár ušpiněných talířů a naskládala je na sebe. Potom se natáhla po míse s dramány a postavila ji doprostřed stolu vedle vázy s květinami.

„Ochutnej!“ promluvil tichý hlas. Přicházel zdánlivě odnikud. Kdyby si myslela, že je to možné, přísahala by, že na ni mluvilo ovoce na míse. Tisíckrát před tím uklízela hodovní síň, a nikdy se jí nic podobného nepříhodilo. Nejspíš se jí to jen zdálo. Byl to přelud v její hlavě, nic víc. Popadla naskládané talíře. Znovu se ozvalo: „Ochutnej!“

Položila nádoby zpět na stůl a zaraženě poodstoupila. Zkoumavě si prohlížela ty podivné hnědé švestky. Ležely tu před ní úhledně naskládané na míse. Dlouhé stopky je spojovaly s mateřskou větévkou, slupka se voskově leskla ve světle lamp. Teď už si byla docela jistá, že se jí to nezdá. Dramány na ni skutečně mluvily.

„Ochutnej, prosím tě, tak už mě ochutnej! Ochutnej, ať víš...“ ozývalo se zas a znova, tence, pisklavě, ale pořád naléhavěji.

Nikdy předtím nepomyslela na to, že by porušila některá z pravidel chrámu, tím spíš příkázání, která se týkala samotných bohů. Teď najednou začínala její vůle slábnout. K dramánům ji to přímo magicky přitahovalo. Nepřestávaly ji volat. Zmocňovalo se jí něco, co nedokázala ovládat. Dál se všechno odehrálo jako ve snu. Pomalu natáhla ruku k míse, lehce to křuplo, jak se bobule oddělila od stopky a uvízla mezi prsty. Plod byl hladký a pevný. Ruka směřovala k ústům, ovoce proklouzlo dovnitř štěrbinou měkkých, teplých rtů. Zuby se zakously.

Brrrrr! Celá se otrásla. Probrala ji příšerná trpká chuť. Táhl se od kořene jazyka až do žaludku, tupě vystřelovala k mozku. Nikdy

předtím nejedla nic tak příšerného. Dokonce i teď když si na to vzpomněla, zkřivil se jí obličej odporem.

Celé týdny se snažila na tu podivnou, nevysvětlitelnou příhodu zapomenout, vymazat ji z paměti, ale svědomí ji vždycky nakonec dohnalo. Později si začala uvědomovat, že se s jejím tělem něco děje. Uklidňovala se myšlenkou, že všechno to šimrání mezi žebry je jen dočasná nevolnost. Nemůže být přece těhotná! Její světlo se nesmísilo se světlem muže. I tak svůj stav sledovala s rostoucími obavami. Když se dnes ráno vzbudila, všimla si, že se jí špička jazyka zbarvila do modra – další neklamné znamení toho, že se v její hrudi rodí nová hvězda, světlo, které se oddělí od jejího, aby stvořilo novou bytost. Jazyk se snažila držet celý den za zuby, přesto tušila, že to už dlouho neutají. Jakmile se její hvězda zbarví do růžova, všem bude na první pohled zřejmé, že je těhotná. I kdyby ji schovala pod oděv z tlusté látky, nebyla natolik bláhová, aby si myslela, že své těhotenství dokáže před Ostrozrakými utajit.

Pomýšlela na útěk. Kam by ale šla? A potom, strážci by ji nejspíš dříve nebo později stejně vypátrali a přivedli zpět. Před Ostrozrakými se nejde skrýt. Mají od bohů zvláštní nadání. Vědí a vidí víc než obyčejní smrtelníci. Cítila, že se neodvratně blíží chvíle, kdy na ni všechno praskne. Potom ji jistě vyženou za brány Meniranu jako největšího odpadlíka. Tam končí ti, kteří porušili zákony bohů. Nechají ji napospas Chaosu. Temná děsivá říše ji pohltí, a dokonce, i kdyby nepadla za oběť některé z tamních nástrah, bude odsouzena bloudit jí navěky i potom, až si už nebude moci vzpomenout, čím se vlastně provinila. Srdce se jí z té představy svíralo. Byla se svou vinou dočista sama a bezradná.

Styděla se jít do chrámu a žádat o pomoc bohy, stejné bohy, proti kterým se provinila. Bála se svěřit přítelkyním, dokonce i Pirim. Ta si obvykle věděla s lecčím rady. Určitě by trvala na tom, že se

musí ke všemu přiznat a doufat, že kněží budou velkorysí. K tomu neměla odvahy. Dala se do pláče. Tlumeně vzlykala, gargány dál šeptaly tiché sssssss a střípky ledu na obloze v třpytivých houfech směřovaly do neznáma unášené vzdušnými proudy.

„Pláčem se ještě nikdy nic nevyřešilo, moje milá.“ Ze tmy gargánového háje vystoupila stařena. Oranea se polekala. Lampa u cesty ozářila bledou vrásčitou tvář. Vlasy měla žena zahalené kápí. Její hvězda zářila lahvově zeleným světlem. Oranea nikdy nic podobného neviděla. *Jistě je to cizinka*, pomyslela si.

„Co ty víš o mém trápení?“ vzdychla zlomeně.

„Možná víc, než si myslíš. Nemusím být Ostrozraká, abych poznala, že jsi těhotná a že to světlo uvnitř tebe nevzešlo ze smrtelníka. Teď máš strach, že tě vyženou za brány Meniranu.“

V Oranee hrklo. Netušila, že by kdokoliv mohl znát její tajemství. „Jak to můžeš vědět? Co jsi zač? Stínopravec?“

„Já? Stínopravec?!“ uchechtla se. „Jsem ta, kterou hledáš.“

„Jak to myslíš?“

„Pomůžu ti.“

„Jak bys mi mohla pomoci?“

Stařena k ní přistoupila a dřepila si na zem. Ruku se zkřivenými prsty položila na měkký koberec mechu. „Dívej se,“ řekla. Zakrátko začalo ze země cosi vylézat. Bylo to hladké, bílé, na povrchu slizké. Podlouhlý kluzký předmět se vytahoval za rukou. Podivná houba neměla klobouk, jen dlouhou kulovitě zakončenou hladkou nohu.

„Co je to?“ zeptala se Oranea, když byla žena s kouzlem hotová.

„Fantánová houba. Máš štěstí. Taková vyrůstá jen, když se přiblíží konec věku. Jestliže uděláš, co ti řeknu, všechno zas bude jako dřív. Jako by se tvé prsty nikdy nedotkly dramánů, jako by tvá

ústa nikdy neokusila, co bylo určeno jiným, jako by se ta myšlenka nebyla kdy zrodila v tvé hlavě.“

„Co mám udělat?“

„Houbu svaříš s jantarovým vínem a nápoj vypiješ do dna. Musím tě ale varovat. Je třeba, abys to stihla dřív, než započne nový věk, jinak ti už nebude pomoci.“ Zavětrila a nozdrami nasála pach vánku. „Musíš si pospíšet! Už ti nezbývá mnoho času.“ Potom houbu vytrhla ze země a podala ji Oranee. Na lepkavém podhoubí ulpěla smítka a drobné větvičky mechu.

„Můžu ti věřit?“ zapochybovala Oranea na okamžik.

Babice se ušklíbla. „Musíš! Nemáš totiž na vybranou, nebo snad ano?“

„Proč mi ale pomáháš?“

„Proč? Proč? Protože i já jsem kdysi byla chrámovou služebnicí. Protože i já se kdysi dopustila stejného zločinu. A teď už běž, ať nepropásneš svou příležitost!“

Jiskra naděje vzplála v Oranee divoce jako suchý papír. Jestli se ta žena skutečně provinila, tak jak říká, a dokázala uniknout trestu, pak i ona může doufat, že se jí to podaří. Už v běhu se ještě několikrát za stařenou ohlédl. „Děkuji ti, děkuji,“ volala. Měla namířeno rovnou do kuchyně.

Přeběhla mostek a cestou přes chrámové nádvoří zavadila pohledem o časováhy. Obrovský mechanický kolos tu stál zdánlivě strnulý a nehybný, jen písek se pořád sypal. Tenký jemný proud vteřin a minut neustával. Plná miska se držela nahoře, ale každé zrníčko mohlo být to poslední. Zatímco jindy si toužebně přála, aby už miska konečně klesla a dlouhá noc skončila, teď v duchu úpěnlivě prosila čas, aby ještě chvíli počkal.

Když dorazila do kuchyně, byla si téměř jistá, že štěstěna stojí při ní. Služebnictvo už odešlo spát. Tahle okolnost jí náramně

hrála do karet. V ohništi ještě zbyly řeřavé uhlíky. Rozdmýchala je. Do kotlíku nalila hlt jantarového vína a z houby připravila nápoj, jak stařena řekla. Houba se ve víně po chvíli rozpustila a změnila tekutinu v temně zelený inkoust. Ještě horký nápoj přelila Oranea do poháru a spěchala s ním do své komůrky. Tam se posadila na lůžko. Pocítila strach z toho, co se chystá udělat. Čas ji ale tlačil, proto obavy rychle překonala. „Ať to zabere, prosím, ať to zabere!“ zašeptala. Pak nápoj vypila.

Zatočila se jí hlava, obraz místnosti se rozmlžil. Zdi komůrky se rozplynuly a ona se ocitla v hodovní síni. Skládala na sebe špinavé talíře. Postavila mísu s dramány do středu stolu a stejně jako tenkrát na ni ovoce promluvalo.

„Ochutnej mě, prosím ochutnej,“ opakovalo naléhavě a prosebně. *Ne, tentokrát ne!* zařekla se. Stejnou chybu podruhé neudělá. Zacpala si uši, aby jeho volání neslyšela.

Obraz se rozplynul a ona utírala prach v Miradoriu. Slyšela Asevis, jak říká „Xyran Naza se stane třináctým.“ Pirim líbala svůj amulet, její rty se dotýkaly zlatavého kovu. V jediné vteřině se to odehrálo snad stokrát.

Pak scénu vystřídalo tiché jiskření gargánového háje. Na měkém mechu uviděla sedět svoji matku. Oči upírala k obloze. „Jsou to úlomky našich přání, nadějí a nářků,“ řekla. Potom se na Oraneu zadívala tím smutným laskavým pohledem unavené ženy, jakým na ni vždycky hledívala. Oraney se zmocnil smutek a stesk.

„Matko!“ natáhla k ní ruce. Obraz matky však začal blednout. Ať se ho snažila zadržet sebevíc, nakonec zmizel. Nato se jí v hlavě rozhostil nesnesitelný randál. Všechny hlasy k ní promlouvaly v jednu chvíli zároveň. *Xyran Naza bude třináctým – jsou to úlomky přání – ochutnej mě, tak ochutnej – bude třináctým – nadějí a nářků – střípky – ochutnej – nářků – třináctým – přání – Xyran Naza – ochutnej!*

„Mlčte!“ zakřičela a kolem se rozhostilo ticho. Obklopila ji hustá neproniknutelná tma. Nebylo vpravo ani vlevo, nahoře nebo dole, jen nekonečný pustý a prázdný prostor. Z něj vystoupila tvář stařeny. Záhyby kůže se klikatily v hlubokých vráskách, mrazivě šedé oči se na ni nehybně upíraly. Podivně se leskly.

„Všechno je jinak,“ řekla. „Slyšíš mě, Oraneo?! Všechno je jinak!“ Hlasitě se rozesmála.

Oranea procitla na lůžku. Byla zbrocená potem a cítila se přišerně. V ústech měla odpornou pachut', v krku ji páliło, svaly se třásly vysílením. Zpola roztátá svíce na stolku vedle postele ozařovala skromný stísněný prostor její komůrky. Oranea zemdleně zašátrala v přihrádce stolku a vyndala z ní střep zrcadla. Ze všeho nejdřív musela zjistit, jestli kouzlo zafungovalo.

Otevřela ústa. Jazyk měla sice potažený odporným nazeleňalým povlakem, ale pod ním byl docela modrý, tak modrý jako mech v gargánovém háji, jako kalichy večerníků, modrý jako pávi vymalování na drahých vázách. Vtom si všimla zvláštního růžového odlesku. Vyděšeně pohlédla na svou hvězdu. Zářila jasně tím nejružovějším světlem, jaké kdy viděla. Tady se rodí nová hvězda, křičela do okolí. Pohleďte, tato žena je těhotná, nejtěhotnější ze všech v celém Meniranu.

To ne! Co se to jenom stalo?! V hrůze se posadila na posteli. Mís-to, aby jí nápoj pomohl, jenom všechno zhoršil a uspíšil. *Co teď?* Musí přece něco udělat! Jenže netušila co. V panice popadla hustý vlněný šál, zakryla si ramena a hrud' a vyběhla ven. Dveře za ní zůstaly otevřené.

Na chodbě pořád ještě panoval noční klid. Běžela netušíc přesně kam, bloudila sem a tam spícími budovami chrámového komplexu. Z odporného utřejchu jí bolela hlava a bylo jí zle od žaludku.

Zastavila se až u otevřeného okna na galerii za hodovní síní. Tam dole se rozevírala strž. Na druhém konci planuly lampy gargánového háje. Slýčávala, že je na dně propasti zelené jezero, nikdy ho ale neviděla. Občas s ostatními služebními házely dolů kamínky a počítaly do pěti, dokud se neozvalo tlumené šplouchnutí.

Přeci jen existuje způsob, jak by mohla uniknout vyhnanství za zdmi Meniranu. Dlouho o tom nepřemýšlela. Vylezla na parapet. Vítr jí strhnul šál z ramen a ten zmizel někde v temné hlubině. Pomyslela na své nenarozené dítě. Copak by se dítě zplozené z takového hříchu mohlo narodit zdravé? Copak by ho kněží nechali naživu? A kdyby přece jen ano, co by mu mohla nabídnout? Nebyl by to život, ne skutečný, jen pouhé živoření. Pohlédla na svou hvězdu a zašeptala: „Odpusť mi. Bude to tak lepší.“

Vedle její hlavy se divoce vypínal do noční temnoty chrlič. Vypadalo to, že je malý dráček s roztaženými křídly připravený letět s ní. Zavřela oči a...

Temným prostorem se rozlehlo ohlušující cvaknutí. Najednou přesně věděla, co to bylo. Váhy na chrámovém nádvoří se pohnuly. Stará epocha skončila, nastal nový věk. Na okamžik zaváhala.

Vtom ji čísi paže pevně uchopily a strhly ji zpět do chodby. „Na to nemáš právo!“ Byl to jeden ze strážců, kteří sloužili Ostrozrakým. Pokusila se mu vytrhnout, ale silný vousatý muž v lesklé zbroji ji držel pevně. Když pochopila, že je zápas s ním marný, s pláčem se zhroutila k zemi.

„Nech mě, prosím tě, nech mě.“

„Nemůžu,“ odpověděl. „O tvém osudu musí rozhodnout bohové. Mám rozkaz přivést tě k Ostrozrakým. Vstaň.“

Pomohl jí na nohy a vedl ji do Miradoria. Kráčela vedle něj tiše a odevzdaně, pohroužená do představy vlastního hořkého konce.

Co řekne Ostrozrakým, až se jí zeptají? Copak jde takový zločin něčím omluvit? A to, že se snažila celou věc vyřešit kouzelným lektvarem od pochybné čarodějnice, jí beztak jen přitíží. Jistě je už dočista ztracená.

Ve spojovací chodbě mezi zasedacím sálem a Soví věží potkali Xyrana Nazu. Mladý muž oblečený do slušivého brokátového kabátce s kožešinovým límcem právě opustil jednací sál. V doprovodu svého sluhy kráčel středem, zjevně rozladěný a nespokojený, jezdecké boty hlasitě tloukly do dlažby.

Strážce uvedl Oraneu do sálu a odešel. Dvanáct Ostrozrakých sedělo na svých místech okolo stolu, všichni oblečeni do bílých rouch a fialových plášťů. Jejich hvězdy zářily bílým světlem, tak pronikavým a intenzivním, že lampy ve výklencích ve srovnání s ním bledly. V sále bylo světlo jako za nejjasnějšího dne. Oranea se uklonila a plná obav čekala, co se bude dít.

Nato nejmladší a nejpohlednější z pěti kněží Venira Ostrozráká vzala ze stolu mísu s dramány a přistoupila k ní. „Dáš si?“

Oranee vhrkly slzy do očí. Bylo zřejmé, že Ostrozrací vědí všechno. Přestože ji nikdo zatím nevyzval, aby promluvila, nevydržela déle mlčet.

„Odpusťte mi to, prosím!“ spustila. Pohledem bloudila po místnosti a hledala mezi přítomnými alespoň jednu soucitnou tvář, někoho, kdo by se jí zastal. „Já nevím, co to do mě vjelo. Nechtěla jsem to udělat, věřte mi, prosím! Nikdy by mě nic takového nenapadlo, kdyby na mě to ovoce nemluvilo. Vlastně ani nevím, proč jsem to udělala.“

„Mluví snad dramány?“ obrátil se Desir Ostrozraký na ostatní kněží. Byl to starý muž a vlasy měl už docela bílé.

„Jen k tomu, kdo je slyší,“ odpověděla mu Elishad.

„Proč té dívce tedy už konečně neřekneš, že jsi to byla ty, drahá sestro, kdo dramánům propůjčil svůj sladký hlas?“

„Není třeba mi tolik lichotit, bratře Desire. Nemyslím, že je můj hlas zrovna sladký, ale ano,“ podívala se na Oraneu, „to já k tobě mluvila skrze dramánové plody a vedla jsem ti ruku.“

„Ale proč? Proč jsi to udělala, ctihodná Ostrozraká?“

„Je třeba, abys pochopila, že to, co činíme, činíme z vůle bohů, v zájmu celého Meniranu. Musíš se ještě hodně učit. Čeká tě dlouhá cesta.“

Oranee přejel mráz po zádech. Co měla Elishad na mysli dlouhou cestou? Snad nekonečné bloudění za branami Meniranu?

„Copak jsem ti neříkala, že je všechno jinak?“ promluvila třetí kněžka Asala.

„Tos byla ty v tom lese? Ale proč?“ nechápala pořád Oranea. „Proč jste mě k tomu všemu svedli? Co se mnou teď bude?“

„To se brzy dozvíš,“ odpověděl jí bělovlasý Desir. „Bohové už vyjevili svou vůli. Stačí ji jen přechýst. Umíš přece číst, nebo ne?“

„Obstojně,“ zopakovala hodnocení, které jí vystavil učitel, když opouštěla chrámovou školu.

V tu chvíli se otevřely dveře a do sálu vstoupil knihovník Křišva. Uklonil se přítomným, potom zamířil rovnou k Oranee a podal jí knihu, kterou nesl v podpaží. Byla vázaná ve světlé kůži se zlatým ornamentem na obálce. Oranea ji okamžitě poznala. Tehdy v knihovně se do ní snažila tajně nahlédnout. Ruce jí klesly pod tíhou objemného svazku.

„Povstaňme, bratři a sestry,“ vyzval Desir své druhy, „a slyšme vůli bohů.“ Všichni se zvedli ze židlí.

Oranea na ně hleděla, jako by se dočista zbláznili. Křišva ji nechal dlouho tápat. „Otevři ji,“ řekl, „a čti.“

Udělal, co chtěl. Neměla odvahu mu odporovat. Výsledek byl ovšem očekávatelný. Její oči se setkaly jen s čistým nepopsaným papírem.

„Já přece...“ zakoktala.

„Soustřed' se!“

Znovu se zadívala na prázdné stránky. Tentokrát měla ale dojem, jako by se na papíře něco pohnulo. Sledovala ten pohyb pečlivě a pozorně, až se nakonec proměnil v klikatou linku. Z ní vzniklo první písmeno, po něm celé slovo, a nakonec celý verš. Čísi neviditelná ruka psala do knihy. Slova se jí postupně objevovala před očima. Začala číst:

„Nový den se zrodil pro Meniran,
pro Meniran krásný a požehnaný.
Dlouhá noc se skončila.
Úsvit přišel skrze toho, kdo netoužil
a o dary nežádal.
Poklad je dobře skrytý,
ale důkazy už jasně promluvily.
Nechť je tento třináctým služebníkem světla.“

Tady text končil. Křišva od ní vzal knihu zpět a uznale pokýval hlavou. „Tvá schopnost číst se od poslední výrazně zlepšila. Řekl bych, že je víc než obstojná.“

„Co to ale všechno znamená?“ ptala se.

„Nevíš?“ podivila se Asala.

Nato bělovlasý Desir po krátké chvilí ticha, které se v místnosti rozhostilo, pronesl obřadně a se vši důležitostí: „Vítej, třináctá.“

Všichni přítomní po něm zopakovali: „Vítej.“

„Já... třináctá?“ Oranea zalapala po dechu. Málem se jí podlomila kolena. Čekala všechno možné, jen ne tohle. *Nejspíš došlo k omylu. Dříve nebo později to někdo určitě uvede na pravou míru.* Má se stát třináctou? Vyhoupnout se z nehlubšího dna do nejzávratnějších výšin? Opravdu? Ona, která věřila, že jejím údělem je až do konce života zametat chrámová schodiště a uklízet špinavé nádoby? Ještě před malou chvílí byla přesvědčená, že nemá žádnou budoucnost a že ji vyženou. A teď? Měla by se postavit na roveň těm, kterým vždycky sloužila? Celý svůj život vzhlížela k jejich majestátu. O jejich moci a schopnostech si netroufla ani stínem myšlenky pochybovat. Neměla velké cíle. Proč by bohové plýtvali svou přízní zrovna na ni? Nebyla ani tolik zbožná jako Pirim. „Proč já?“ vydechla nevěřicně. „Vždyť já jsem jen...“

„Jen obyčejná služka? Pouhá dcera nuzné švadleny z předměstí?“ odtušila Elishad.

„Ano.“

Kněžka se usmála. „Všichni se tak ptají, i já se kdysi ptala. Ve skutečnosti nikdo z nás kromě bratrů Teneria a Vitena nemá urozený původ. Ptáš se proč? Protože tebe si bohové vyvolili, ne Xyrana Nazu, ani nikoho jiného, ale tebe. Tvé nadání dlouho spalo, dokud nepřišel pravý čas, aby se probudilo. V očích mnoha je dar ostrozrakosti pouhou senzací, jiní v něm vidí prostředek k moci a všichni společně se potom ve své bláhovosti domnívají, že patřit k Ostrozrakým je privilegium. Měla bys ale vědět, že víc než cokoliv, je to závazek, je to služba, která nikdy nekončí.“

Obyčejní smrtelníci uléhají každý večer zmožení prací, aby v bezbřehém spánku utopili své každodenní starosti, poklesky a touhy. My bdíme neustále, bez odpočinku nad bezpečím Meniranu, připraveni zakročit kdykoliv proti zlu, které zaútočí. Den za dnem, noc za nocí, světlokruh za světlokruhem. Chaos nesmí zvítězit! Mnoho nepřátel si přeje pád Meniranu.

Sestra Asala ti v gargánovém háji nelhala, když řekla, že i ona vyslyšela volání dramánů. Každý z nás jedenkrát poprvé okusil ovoce, které pro něj bylo dřív zakázané. Svou službou splácíme dluh bohům a celému Meniranu. Je to cena za to, že v nás božské hrozny probudily dar, který do nás byl vložen.“

„Odpusť, že jsme tě tak vylekali,“ vystřídal kněžku Desir. „Museli jsme si být jistí, že jsi ta pravá. Kdybychom se zmýlili, mělo by to neblahé následky.“

„Jak to myslíš, ctihodný Ostrozraký?“ zajímala se Oranea. „Jaké následky?“ Snažila se to pochopit. Pořád si připadala jako ve snu.

„Jedině skrze tebe mohl přijít nový úsvit. Všechno to byly zkoušky. Kdyby si tě bohové nebyli vyvolili, nikdy bys nezaslechla volání dramánů. Fantán je nejprudší jed a je také velice vzácný. Jediná kapka nápoje, který jsi z houby připravila, by dokázala otrávit celé město. Ty jsi vypila pohár. Přesto jsi stále naživu. Stránky Knihy Dvanácti dokáže přečíst jen ten, kdo je skutečně obdařen ostrozrakem. Třetí a poslední znamení se naplnilo. Musím ti ale říct,“ zdvihl obočí a trochu se pousmál, „že i ty jsi nás pořádně vystrašila.“

„Já?“

„Ano, ty. Kdybys skočila z té římsy, Meniran by musel čekat na nový úsvit další stovky světlokruhů.“

Ted' to konečně začínalo Oranee docházet. Je zachráněná. Je dokonce víc než zachráněná! Otevírá se před ní docela jiný svět. Nabízí se jí nový život tolik odlišný od toho, jaký vedla před tím. Kromě všeobecné úcty, kterou nejvyšším kněžím všichni projevují, měla jen velice mlhavou a nejasnou představu o tom, co znamená patřit k Ostrozrakým. Co všechno se od ní očekává? Aby pocítila skutečnou úlevu, nutně a naléhavě potřebovala znát odpověď ještě na jednu důležitou otázku. „Co bude s mým dítětem? Dovolíte, abych ho vychovala?“

„Ale jistě,“ odpověděla jí Venira. Nenuceně se natáhla pro ovoce na míse a jeden z dramánů, které jí předtím nabídla, si vložila do úst. „Tvé dítě už přišlo na svět. Uvidíš ho růst, budeš se těšit z toho, jak sílí.“

„Už přišlo na svět?“ Taková odpověď ji znovu zmátla.

„Ovšem. Podívej se na svou hvězdu.“

S úžasem zjistila, že její hvězda už není růžová jako před tím. Zářila jasným bílým světlem jako hvězdy ostatních v místnosti. Kdyby její dítě skutečně přišlo na svět, snad by o tom musela něco vědět? Copak je možné přehlédnout ten žár, který zachvátí tělo, když se rodí nová hvězda?

„Pojď.“ Elishad ji vzala okolo ramen a vedla ji k průzoru ve východní stěně. Kněžka s ostrými rysy a výrazným orlím nosem v ní vždycky budila respekt. Vypadala přísně a nesmlouvavě. Přesto byl teď její dotek jemný a přátelský, že se Oraneiny obavy z ní docela rozplynuly.

„Tam,“ ukázala ven, „tam je tvé dítě. Dívej se.“

V místech, kde ještě před několika hodinami zářily květy bělu-nek a večerníků, nastala teď úplná tma. Zato na obzoru za loučkami se z temné modři blednoucího nebe vynořila jemná růžová linka. Postupně sílila a zvětšovala se, až byla její barva jasná a sytá, ta nejružovější růžová. A pak se stal zázrak. Z růžové záplavy se nad obzor vyhouplo slunce. Nejdřív jen kousek. S každým okamžikem se ale planoucí kotouč zvedal výš a výš, rostl a plnil se, až se dočista vyhoupl nad obzor a nabyl tvaru dokonalého kruhu. Jeho barva postupně přecházela z růžové, přes broskvovou až ke zlaté.

Úsvit odhalil krajinu, kterou Oranea nikdy předtím neviděla. Tušila, že tam je, slyšala o ní, žádné vypravování se ale nemohlo rovnat její skutečné kráse. V dálce za loučkami napravo se do

výše zvedaly vrcholky hor a před nimi se vinul stříbrný had řeky. Na druhé straně lemoval namodralý hvozď uhlledný kobereček polí.

Světlo vypudilo tmu z každého koutu, proniklo do každé štěrby. Sluneční paprsky líbaly Oraneu na tváře, hladily jí spánky, oslňovaly ji, že musela mhouřit oči. Přesto se dívala. Ten pohled by si nenechala ujít ani za nic. Po tvářích jí stékaly slzy štěstí. Nikdy předtím nic tak krásného neviděla.

Překvapivá studijní seance

Helena Drdlová

Mrzlo, až praštelo, a město zachumlané v teplých peřinách teprve začínalo rozlepovat oči. Čaroděj a jeho společnice si u stánku na rohu koupili horkou kávu a teď čekali před branou nenápadného domu vměstnaného mezi zlatnictví a obchod s vybavením pro přežití v divočině. Vzduch voněl tím zvláštním druhem novoty, kterou přináší jen velmi brzké ráno.

Snad aby si ukrátil dlouhou chvíli, vytáhl Fee z kapsy tlustý kožený zápisník plný poznámek. Sundáváním rukavic se neobtěžoval – stránky se pod jeho přísným pohledem poslušně otáčely samy. Rita zatím podupávala na místě v marné snaze trochu se zahřát. Tam, kde tma uvolnila místo ranní obloze, bylo nebe bledě modré. Vypadalo to na jasný den. Takové bývaly na severu nejchladnější.

Bojovnice měla na jazyku stovku stížností, proč se na tuhle nesmyslnou výpravu vydali a proč k tomu nemohlo dojít v nějakou lidštější hodinu. Nejdřív je statečně polykala, protože ani trochu nestála o rozmíšku s rozespalým čarodějem. Až když už si začínala myslet, že to nevydrží, v černé bráně to konečně zašramotilo. Pootevřela se a ven vykoukla útlá, přísně vyhlížející postarší žena. Její tvář rámovaly rovné šedé vlasy a chladné oči je nejprve provrtaly jako dva nebozezy. Před čarodějem se ale vzápětí sklopily.

„Mistře Frederiku,“ pozdravila mága uctivě. „Vítejte v Tolerazské observatoři. Očekávali jsme vás.“

„Budte pozdravena, sestro,“ pokývnul jí mladík. „Předpokládám, že otec Augustin dostal můj dopis?“

„Přesně tak, mistře. Předal mi seznam. Připravila jsem podle něj všechny svazky, které jste si vyžádal pro svůj výzkum.“

„Výborně.“

Mág vykročil k bráně, ale žena mu neustoupila. Podezřívavě si prohlížela Ritu. Plavovlasá bojovnice jí pohled oplatila se vzpurně vztyčenou bradou. *Problémy dnes začínají brzy*, pomyslela si.

„Byla jsem informována, že budete sám, mistře,“ řekla žena chladně. Rita se zašklebila a už se chystala odseknout něco nevybíravého, k jejímu překvapení ji ale Fee předešel.

„Toto je Rita Ravena, má společnice na cestách. Bude mě doprovázet,“ opáčil uvolněným tónem, jako by bylo zcela samozřejmé, že šedovlasá žena nebude o jeho přání diskutovat.

„Tolerazská observatoř je domovem mnoha tajemství, která by se neměla dostat do nepovolaných rukou,“ trvala si žena na svém. „Ne každý může překročit její práh. Existují pravidla. *Zákony*.“

„Znám ty zákony dobře, sestro,“ ujistil ji čaroděj blahosklonně, „moji předkové je pomáhali psát. Ona není nepovolaná.“

Šedivá žena sevřela rty do tenké čárky. Ať už si ale myslela cokoliv, dál proti mladíkově autoritě neprotestovala. Ritě ale věnovala chladný, povýšený pohled. *Vím, co jsi zač*, říkala těma tvrdýma očima. *Barbarka, potulná divoška, o málo lepší než divoké zvíře. Takové jako ty vyháníme na noc za hradby. Tady nemáš co pohledávat.*

Následovali ji do vysoké temné chodby – Fee v dobrém rozpoložení, Rita jen těžko potlačující vztek. Zevnitř se tohle místo zdálo mnohem větší, než napovídaly rozměry nenápadného kamenného domu. Šedovlasá žena vykročila chodbou a oni ji následovali hluboko do nitra budovy. Každý jejich krok se tu rozléhal, žena se však pohybovala neslyšeně jako duch.

Rita si s narůstajícím odporem prohlížela kouty plné neklidných stínů.

„Tohle místo se mi nelíbí,“ zavrčela k Feemu. „Smrdí to tu magií a potíže. Navíc je jasný, že ta vysušená rašple na mě má spade-no. Jen ať táhne do pekel!“

„Bud' tiše,“ mírnil ji čaroděj. „Myslet si může, co chce. Dokud jsi tu se mnou, bude se chovat slušně.“

„To se tobě snadno řekne. Proč jsi mě sem vůbec bral?“ stěžovala si Rita dál. „Co je tohle místo vůbec zač? Chci odsud pryč.“

„Tolerazská observatoř má jednu z nejpůsobivějších knižních sbírek na celém kontinentu,“ začal vysvětlovat Fee, jako by něco takového mohlo Ritě zlepšit náladu. „Řád, který ji spravuje, své vědění stráží mimořádně ostražitě. Málokomu sem umožní vstoupit. Chtěl jsem, abys měla příležitost si to tu prohlédnout. Zůstaň, prosím. Uvidíš, že se ti tu nakonec bude líbit.“

Rita protočila oči v sloup. Mágovo přesvědčení, že když se bude dost snažit, jednoho dne v ní nakonec probudí vášeň pro knihy a vědu, považovala za hloupé a trochu otravné.

„Jedině když mě potom vezmeš na panáka,“ zabručela nakonec.

„Jinak tě asi nepřesvědčím, co?“ vzdychl čaroděj odevzdaně. Znal Ritu dost dobře na to, aby tenhle ústupek považoval za své vítězství. Přesto na něm bylo vidět, že ho mrzí, jak vlažně se k tajům Tolerazské observatoře staví.

Dál následovali knihovnici mlčky, až došli na konec dlouhé chodby, kde je čekaly další mohutné dveře. Šedivá žena sňala od pasu masivní svazek klíčů, z něj vytáhla jeden dlouhý a tenký, ohmataný častým používáním, a s vrzáním dveře otevřela.

Sál, do kterého vstoupili, Ritu ohromil svou velikostí. Byl nekonečný: kam až oko dohlédlo se táhly řady a řady kamenných polic plných tlustých knižních svazků. Vysoký klenutý strop se topil ve

stínech a úzká okna vsazená do kamenných zdí propouštěla jen tolik světla, aby vevnitř nepanovala úplná tma.

„Vítejte ve Velkém sále,“ oznámila jim knihovnice obřadně. „Zde se nachází hlavní část tolerazského archivu. Vaše materiály jsem si dovolila uložit vzadu, mistře.“

Mág se vši vážností přikývl, Ritě ale ani na vteřinu neunikly ohníčky, které mu vzplály v očích. Jí možná tohle místo nahánělo husinu, její čaroděj se ale právě ocitl v sedmém nebi.

Procházeli sálem a mýjeli nekonečné řady polic, na kterých se regál za regálem vršily svazky nejrůznější tloušťky, tvaru, typu vazby i stupně ohmatanosti. Takové množství knih pohromadě Rita v životě neviděla. Ještě dnes ráno by nejspíš pochybovala, že jich na světě vůbec tolik existuje.

Aby se jí z toho přestala točit hlava, vzhledla raději k vysokému stropu. Halil se do stínů, které se jí měnily před očima a ožívaly vlastním tajným životem. To místo bylo na první pohled mrtvé, a přeci Rita slyšela, jak odevšad šeptají tisíce hlasů. Napadlo ji, jak snadné by bylo se tu ztratit. V té šedivé nicotě by člověk bloudil celé dny, obklopen jen nekonečným množstvím knih zákeřně mu šeptajících do uší. Feeho by ta představa jistě nadchla, ji z ní ale mrazilo. Zatracení mágové a jejich čarodějná doupata.

Konečně dospěli k výklenku, kde na kamenné polici leželo několik velikých hromad knih – to kvůli nim sem Fee dnes přišel. Knihovnice na ně s pýchou pohlédla.

„Nachystala jsem je přesně tak, jak jste si přál, mistře. Toto,“ ukázala na první kupu ohmataných malých knížeček, které už bezpochyby zažily lepší časy, „je kompletní sbírka deníků Zolotajovovy výpravy. Otec Augustin vám vzkazuje, že v nich nechal lístky s vlastními komentáři, které ho napadly od vašeho posledního rozhovoru.“

„To je od něj milé,“ usmál se čaroděj. „Historii expedicí do pustin nikdo nerozumí tak dobře jako on.“

„Tady,“ pokročila knihovnice k další sbírce, „jsou kompletní pracovní poznámky Leonarda Larjanka.“ Tohle nebyly knihy v pravém slova smyslu, spíš stohy papírů s ožvýkanými rohy, které někdo popsal hustým, drobným, takřka nečitelným písmem a někdo mnohem pečlivější je potom svázal do pevných kožených desek. Text po stránkách divoce kličkoval zprava doleva a zdola nahoru bez sebemenších ohledů na případné čtenáře. Ritě se udělalo nevolno při představě, že by měla ty klikyháky luštit.

„Dovolila jsem si připravit i zápisky Valenty Penteli,“ pokračovala knihovnice. „Jak jistě víte, doprovázela mistra Larjanka na většině jeho výprav a bez jejích cestovních deníků by naše vědomosti o kultuře a ekosystému pustin byly mnohem omezenější. Její poznámky jsou navíc o něco... *přehlednější*, jestli mi rozumíte.“

„Dokonale,“ přikývl Fee. „Děkuji vám, sestro.“

Pak mu zrak padl na poslední horu knih. Ze všech tří byla zdaleka největší.

„Podle vašich instrukcí jsme přichystali i protokoly z měření a pokusů provedených tady v Tolerazské observatoři, mistře,“ přispěchala knihovnice s vysvětlením. „Tyto svazky jsou z raného období po Poslední válce. Pokud si však budete přát, je vám k dispozici celý náš archiv. Otec Augustin se v tomto směru vyjádřil zcela jasně.“

„Cením si toho, sestro. Prozatím mi to bude stačit.“

„Dobře, mistře. Mohu vás teď zavést do studovny?“

„Ještě počkejte. Vyžádal jsem si ještě jednu publikaci.“

„Sebrané kroniky devítihradské, nejnovější ilustrované vydání,“ přikývla knihovnice s neskrývaným překvapením a vzala do ruky knihu s bohatě ilustrovanou obálkou. Byl na ní bohatýr s mohut-

ným knírem, v jedné ruce svíral otěže bujného hřebce, druhá mu spočívala na topůrku veliké sekery. Odhodlaně se díval kamsi do dáli. „Samozřejmě jsem ji pro vás připravila, mistře,“ pokračovala knihovnice hlasem plným šoku nad tím, že by se někdo mágova intelektu mohl zajímat o podobný spisek. „Mohu vás ale ujistit, že naše knihovna vám může nabídnout mnohem zajímavější publikace o historii Devíthradska. *Vědecké publikace*, ne povídačky pro masu...“

„Nemám nejmenších pochyb, že Observatoř má k tomuto tématu hodnotnou sbírku,“ přerušil ji Fee, „ale přesto bych si rád vzal do studovny svazek, který jsem si zamluvil. S vaším dovolením, sestro.“

„Samozřejmě,“ přitakala knihovnice škrobeně.

„Výborně! A teď prosím buďte tak laskavá a ukažte nám, kde se tady můžeme posadit.“

Šedivá žena je už bez dalších protestů zavedla do studovny, dlouhé tiché místnosti s nízkým stropem, v níž nebylo nic kromě nekonečných řad stolů a židlí. Úzkými okny sem dopadalo kalné ranní světlo, které ještě zesilovalo pocit tísnivého šera.

Když si odložili, vrátili se mág s knihovnicí do hlavního sálu pro bedny. Rita na okamžik spolkla vztek a chystala se Feemu nabídnout, že přiloží ruku k dílu. Když ji však šedovlasá žena zpražila dalším pohrdavým pohledem, rychle si to rozmyslela. A tak jen s úšklebkem pozorovala, jak knihovnice s čarodějem chodí sem a tam a vláčí náruče svazků, dokud se na jednom ze stolů ve studovně netyčila mohutná hradba knih. Rita škodolibě kvitovala, že knihovnice oddychuje trochu ztěžka.

Pak se šedá žena otočila k mágovi.

„Mohu pro vás ještě něco udělat, mistře? Nebo pro vaši společnost?“

„Všechno je v pořádku, děkuji. Já i Rita budeme mít celý den dost práce.“

„Dobře. Zavolejte mě, až skončíte, mistře.“

Věnovala poslední nesouhlasný pohled Ritě, nijak jinak ale nedala najevo své pobouření nad tím, koho byla nucena vpustit na svatou půdu akademickou. Pak je konečně opustila.

Rita se s dramatickým povzdechem sesunula na židli naproti Feemu. Hromada knih byla tak vysoká, že ho přes ni vůbec neviděla. Místo toho se dívala na v kůži vázané Zápisky z cest východními pustinami, svazek první až pátý. Ať už byla Valenta Penteli kdokoliv, byla to zřejmě velmi plodná autorka.

Když Rita sáhla po prvním svazku, měla pocit, že z knih vyzařuje stejná nevole jako z jejich mlčenlivé opatrovatelky. O to důrazněji mrštila spisem na vedlejší stůl. Beztak je to jenom hloupá hromada starého papíru! Stejně naložila i s dalšími čtyřmi svazky: odložila je na hromadu vedle a vytvořila tak ve zdi z knih okno, kterým se mohla dívat na čaroděje.

Fee se zatím stačil usadit mezi sloupy knih jako šťastný drak na hromadě blyštivých pokladů. Na stole měl rozložený svůj tlustý kožený deník plný poznámek a několik per. Vzhlédl k ní oknem v hradbě knih a pousmál se. Oči měl tak temně zelené, až se zdály skoro černé, a třpytila se v nich zvláštní melancholie.

„Potřebuju teď pár hodin pracovat,“ řekl, „udělat si poznámky z těchhle materiálů. Nechal jsem připravit jednu knihu i pro tebe.“ Váhavě zvedl svazek, z jehož obálky bohatýr koukal do neznámých dálek.

„Co to je?“ zeptala se bojovnice otráveně.

„Kniha, Rito,“ ušklíbl se Fee, „seznamte se. No tak, aspoň ji otevři. Slibuju, že tě nekousne.“

„To si radši vypíchnu oči a sním je,“ opáčila vzdorovitě.

„Jsi si jistá? Vypráví se v ní o historii Devítihradsko. Myslel jsem, že by sis možná chtěla přečíst o dějinách své domoviny.“

„Nepotřebuju, aby mě nějaká hloupá knížka poučovala o věcech, které dávno znám,“ odsekla bojovnice.

„Jak myslíš,“ řekl Fee. Dál ji nepřesvědčoval, bylo na něm ale jasně vidět, jak je zklamaný. Rita zahнала drobné provinilé hryznutí.

Aby se rozptýlila, obrátila svou pozornost na černý cylindr, který si čaroděj odložil na kraj stolu. Ležel tam a tvářil se jako docela obyčejná pokrývka hlavy, Rita se ale nedala zmást. Mágův cylindr byl začarovaný a míval sklony projevovat vlastní vůli v těch nejnestřeženějších okamžicích. Možná i on byl ale zaražený podivností tohoto místa, protože pro jednu neprovedl žádnou nepředloženost. Až když čaroděj nepřítomně poklepal prstem na jeho krempu, rozzářil se zevnitř měkkým zlatavým světlem. Zatímco zbytek studovny se pořád topil ve stínech, Feeho stůl během chvíle zalila příjemná teplá záře.

Čaroděj se natáhl po první knize, tlustém svazku v černé kůži. Jméno Rita nepostřehla, stránky ale pokrývaly dlouhé sloupce čísel opatřené ručně psaným komentářem. Fee se pustil do čtení a jen sem tam si něco poznamenal do svého zápisníku.

Rita si opřela čelo o poslední díl Zápisů. Káva zahнала ranní ospalost, ale umocnila neklid, který v ní knihovna vyvolávala. Nemohla zahnat pocit, že po šedivých stěnách tancují postavy utkané ze stínů a že ji ze vzdálených koutů cosi pozoruje. Od země šel navíc chlad, ze kterého ji nepříjemně zábly nohy.

„Co v těch knihách vůbec hledáš?“ vyrušila Feeho od práce. Mladík mezitím otevřel další dvě bichle plné čísel, chvíli cosi počítal a pak se jal třídit zbývající svazky do několika nových hromad, řízených logikou, které bojovnice ani za mák nerozuměla.

„Chci se z nich dozvědět více o stavbě tolerazského zřídla,“ odpověděl nepřítomně.

„Aha. A proč?“

„Pomůže mi to lépe pochopit, jaký vliv má stavba umělých dopravních kanálů na přirozený tok magické... Co to děláš, Rito?“

Bojovnice stáhla ruku od cylindru, do kterého mezitím začala ťukat. Klobouk ji neposlouchal tak jako čaroděje. Právě naopak, neměl ji ani trochu v oblibě, a pokaždé, když se ho dotkla, reagoval zlostným sršením a sprškou pestrobarevných jisker. Ritu bavilo ho dráždit.

„Promiň,“ pípla s falešnou provinilostí. Čaroděj si povzdechl.

„Nech mě pracovat, prosím,“ požádal ji. „Čím dřív ty knihy projdu, tím dřív můžeme odejít.“ Znovu se pustil do čtení. Sotva však stačil otočit stránku, zase se zarazil.

„Já poznám, že na něj saháš, i když se nedívám,“ řekl přísně. „Dávej pozor, nebo si ublížíš.“

„Vždyť já vím. Mm... Fee?“

„Ano, Rito?“

„Jak je vlastně možné, že je v Tolerazu tak obrovská knihovna? Vždyť jsme tu v zapadákově hluboko v pustinách. Proč by se sem vůbec táhli nějakí učenci?“

„Pamatuj, že v Tolerazu leží významné zřídlo, a Severní kanál ho přímo spojuje s velkými městy na jihu. Dalo by se říct, že je jediným skutečným městem v pustinách. Tradičně byl místem, kde mágové i jiní výzkumníci začínali své expedice do pustin, a kam se potom vraceli nad svými poznatky dál bádát. A nezapomínej, že jedním z úkolů Tolerazské observatoře je monitorovat činnost zřídla. To samo vydalo za ta staletí na obrovské množství odborných studií, statistik a dalšího materiálu.“

„Jasně.“

Uběhla další chvíle. Bojovnice se na tvrdé židli neklidně vrtěla.

„Rito?“ zaúpěl mág.

„Ano, čaroději?“

„Jestli si vážně nechceš něco přechíst, co kdyby ses šla na chvíli projít?“

„Ale jestli mě ta šedivá sůva načapá samotnou...“

„Když bude třeba, vyřídím to s ní,“ ujistil ji Fee. „Ale jestli tu budeš ještě chvíli sedět a převracet všechno vzhůru nohama, zblázníme se z toho oba.“

Mág se odmlčel a vypadalo to, že chce ještě něco říct. Už ale neměl komu – Rita vystartovala, jako by na židli byla pružina, a teď už za sebou zavírala dveře do Velkého sálu.

Fee se sám pro sebe tiše zasmál. Pak otočil stránku a pokračoval ve čtení.

Dveře za Ritou táhle zasténaly a ten zvuk proťal ticho v šedivém sále jako nůž. V obrovském prázdném prostoru jí společnost dělaly jen nekonečné řady knih na kamenných policích a stíny šeptající si ve vzdálených koutech. Tohle bylo místo jako stvořené pro čaroděje, Ritě z něj ale naskakovala husí kůže.

Nazdařbůh se vydala spletitými uličkami. Chtěla se tu trochu porozhlédnout, ukrátit si čas, než Fee rozlouskne tajemství, za kterým sem přišel. Bloumala okolo nekonečných polic a představovala si, že knihovnice je někde blízko, že dokonale splývá s šedými stěnami a sleduje ji ze stínů. Nejdřív ji z toho mrazilo – nelíbila se jí představa, že je pozorována. Pak ale znepokojení nahradilo škodolibé potěšení z myšlenky, že ta ženská s ní stejně nic nezmuže. Ať už si Fee získal respekt zdejšího učeného společenství čímkoliv, jeho slovo tu zřejmě mělo velikou váhu – tak velikou, že i jedna zjizvená barbarka si tu na chvíli může dělat, co se jí zachce.

Rita šla dál, a ještě chvíli se tou představou bavila. S každým dalším krokem v ní ale sílil pocit, že ji doopravdy něco pozoruje. Její bystré uši zachytily v tichu sálu nezřetelné šramocení. Vzápětí zpozorovala koutkem oka rychlý pohyb. Bylo to jen mihnutí, ale byla si jistá, že se jí to nezdálo.

Strnula. Litovala, že poslechla Feeho zákaz a nevzala si žádnou zbraň. Ať už ji v tomhle čarodějném doupěti pronásleduje cokoliv, cítila by se jistěji, kdyby tomu mohla čelit s nabitou pistolí.

Přešlápla z nohy na nohu a naslouchala tichu. Velký sál lhostejně mlčel.

Vzápětí zahlédla cosi zmizet za protějším rohem – huňatý zvířecí ocas. Srdce se jí rozbušilo rychleji. Co za potvoru to může být? Že by zatoulaná kočka? Nezdálo se jí pravděpodobné, že by úzkostná knihovnice něco takového v blízkosti svých pokladů dovolila.

Rita se zvědavě rozhlédla a okamžitě začala vymýšlet, jak záhadnému tvorovi v labyrintu uliček nejlépe nadběhnout. Téhle záhadě chce přijít na kloub.

Už si stačila všimnout, že zatímco některé sekce Velkého sálu jsou uspořádané s geometrickou pravidelností, jiné jako by byly postaveny zcela nahodile a úzké uličky tam tvoří chaotické bludiště. Přesně v jedné takové záhadné stvoření zmizelo. Pronásledovat ho po zemi klidně mohlo znamenat, že se v labyrintu sama rychle ztratí.

Rita dlouho neváhala a zvolila jinou strategii. Čaroděj by ji za to nepochválil, ale ten projevoval trestuhodný nedostatek nadšení nad většinou jejích nápadů, takže si s ním těžkou hlavu nedělala. Chytila se nejvyšší police, na kterou dosáhla, přitáhla se a pak jako po žebříku obratně vyšplhala až úplně nahoru. Konstrukce byla právě tak široká, aby jí posloužila jako improvizovaná lávka klenoucí se vysoko nad zemí. S trochou šikovnosti se po ní dalo i utíkat.

Rita se rozhlédla a pátrala po známkách přítomnosti toho tvora. Pro obyčejného smrtelníka tady panovalo neproniknutelné šero, ale ona byla znamenitá lovkyně a dokázala zachytit i nepatrné stopy toho, že její kořist je někde poblíž. A na tomhle magií protkaném místě jí možná ostřejší zrak propůjčovala i kletba zaseknutá hluboko v její hrudi, jejíž neviditelné nitky vedly do Feeho rukou. Vzápětí si všimla, že se nad jednou uličkou vznáší mihotavý, okem sotva zachytitelný stín. Bylo to, jako by se kousek temnoty odlepil od vysokého stropu a jen si tak proplouval vzduchem.

Tak a mám tě, zaradovala se Rita v duchu a dlouhými skoky za ním vyrazila. Stín se pomalu vzdaloval, ale ona obratně balancovala na úzkých vršcích polic, přeskakovala z jednoho regálu na druhý a držela se mu v patách. Když ho konečně dostihla, zvědavě nahlédla do uličky pod sebou.

Seděl tam nadmíru podivuhodný tvor. Veliký byl asi jako lovecký pes, ale rysy měl protáhlejší, lasicovité. Tělo mu pokrývala hustá lesklá srst, temně modrá a indigová, ze které vycházela zvláštní záře. To byl ten stín, kterého si Rita prve všimla.

Byla si jistá, že o ní neví. Přemýšlela, co dál. Ať už byla tahle potvůrka cokoliv, čaroděj by měl jistě velké výhrady k tomu, že se ji tu pokouší ulovit. O šedivé knihovnici ani nemluvě. Byla navíc beze zbraně, a i když tvor nevypadal nijak zvlášť zubatě, kdoví, jaké magické kejkle na ni může vytasit.

A přesto si nemohla pomoci – cosi ji k němu přitahovalo. Nebyla to obyčejná zvědavost, bylo to něco silnějšího, škrábání pod žebry přesně v místech, kde v ní vězela kletba.

No tak, maličký, šeptala Rita, zatímco se spouštěla na zem tak nejtišeji, jak dovedla, *hezky na mě počkej. Jenom se pořádně podívám, co jsi zač. Za to se snad čaroděj na mě nebude zlobit...*

Opatrně kladla jednu nohu před druhou. Tvor seděl v koutě mezi policemi a po kočičím způsobu si jazykem čistil srst. Jestli o ní věděl, nedal to nijak najevo. Fascinovaná Rita si všimla, že jeho kožich postupně mění barvu z temně indigové, skoro černé v místech, kam se ještě nedostal se svým očistným procesem, na světlejší modrou tam, kde už koupel proběhla.

Nemohla z něj spustit oči. Opatrnost vzala za své a Rita se přichýstala ke skoku, připravená lapit tu přerostlou lasičku holýma rukama. Jenže tvor vzápětí vzhlédl a obrátil k ní své průzračně modré oči.

Bojovnice znehybněla. Jako by někdo zachytil prsty za okraj neviditelné rány, která zela v její hrudi, a prudce škulbl. Nebolelo to, ale probudilo to jizvu spící hluboko v jejím nitru. Poprvé od chvíle, co vkročila do knihovny, dostala Rita doopravdy strach. *Cos mi to udělal?* ptala se tvora v duchu. Neodpovídal, ale jeho pronikavé oči si ji přitahovaly jako dva magnety.

Ani si neuvědomila, kdy pod ní podklesla kolena. Zachvátila ji náhlá slabost, podobná záchvatům, které v ní občas vyvolávala kletba. Vědomí se jí rozostřílo a náhle s děsivou intenzitou vnímala sílu toho záhadného tvora. Nebylo to žádné obyčejné zvíře. Když mu pohlédla do očí, náhle věděla, že se dívá *jinam* – do cizího světa, na druhou stranu věcí.

Vztáhla k němu ruku. Náhle zoufale toužila dotknout se té zářivě tmavomodré srsti. Nepohnul se, jen si ji klidně prohlížel. Jako by od samého začátku věděl, že se tohle stane, a teď trpělivě čekal, až se Rita vzpamatuje z šoku.

„Co jsi zač?“ zašeptala bojovnice se staženým hrdlem.

Tvor šedivým čumáčkem očichal její prsty. Jeho oči svítily zvědavostí.

„Jsem přítel,“ ujistila ho Rita přiškrceným hlasem. „Jsem jako ty. Cítíš to, že? Nadělali do mě díry vedoucí mimo tenhle svět.“

Indigový tvor souhlasně pokýval hlavou. Mohl jejím slovům rozumět? Netušila. Vzápětí se ale přiblížil ještě o něco víc a nechal ji, ať se dotkne jeho jemné indigové srsti. Špičkami prstů ho pohladila po hlavě. Štípalo to, ale neucukla ani o milimetr. Do očí jí vhrkly slzy. Sama nevěděla, jestli jsou ze smutku nebo z radosti. Na krátký okamžik cítila, jak v ní ten tvor zaceluje ránu, jejíž přítomnost už skoro ani nevnímala. Najednou byla zase úplná, zahojená. *Tak jako dřív.*

Její oči plné slz se setkaly s jeho nevinným, průzračně modrým pohledem. Náhle měla pocit, jako by se jí pokoušel něco sdělit.

Čaroděj. Skloněný nad hromadou knih, shrbený na koňském hřbetu uprostřed pusté šedivé planiny, skloněný nad dvěma nehybnými ženskými těly. Její čaroděj, ke kterému ji poutaly řetězy silnější než všechna ocel světa a kterého nenáviděla z hloubi svého divokého srdce.

Neživ v sobě ten hněv, broukl tvor a jeho slova jí zaznívala přímo uvnitř lebky. Nemůžeš se na něj zlobit navěky.

„Musím,“ hlesla Rita a cítila, jak zatíná nehty do dlaní. „Nikdy mu neodpustím, co ze mě udělal.“

Indigový tvor nespokojeně švihl ocasem. Udělal úkrok stranou a pak elegantními skoky odtančil z Ritina dosahu.

„Ne, zůstaň,“ zakňourala a natáhla za ním ruku. Nesnesla představu, že by měl jen tak zmizet. Jenže zastavit ho nemohla. Věnoval jí poslední vážný pohled, pak se skrčil a mohutným odrazem se vymrštil do vzduchu. Uprostřed skoku zmizel.

Oněmělá bojovnice dlouho jen zírala na místo, kde se jeho protáhlé tělo jen tak vypařilo. Jakýsi šestý smysl, kterému sama pramálo rozuměla, jí napovídal, že tu pořád někde je, že ji pozoruje zpoza rohu nebo z bezpečí některé vysoko posazené police. Stejně tak ale tušila, že spatřit už se nenechá.

Dlouho klečela na podlaze a tupě hleděla na své prázdné dlaně. Cítila se najednou strašně sama.

„Ať jdou do háje všichni čarodějníci i všechny jejich zatracené knihovny,“ zabručela, když konečně sebrala sílu vstát. „Za tohle mi Fee vážně dluží panáka.“

Když se vrátila do studovny, čaroděj ani nezvedl hlavu od čtení. Aspoň dokud mu nezabouchla knihu přímo pod nosem.

„Neměl jsem to založené,“ zaprotestoval. Vzápětí se ale zarazil, když spatřil, jak je Rita bledá.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se ustaraně.

„Potkala jsem... Já vlastně ani nevím, co to bylo,“ hlesla bojovnice. „Taková divná lasička, úplně modrá. Chtěla jsem si ji jenom prohlídnout, ale ona se na mě *podívala*, a potom...“ Ritě přeskočil hlas a cítila, jak se jí do očí znovu derou slzy.

Výborně, káčo pitomá, ještě se tu před ním rozbřeč, nadávala si. Tenhle den už vážně nemůže být horší.

„Sedni si,“ vyzval ji Fee starostlivým tónem. „Chceš něco k jídlu? K pití? Nejsi zraněná?“ Když na všechny jeho otázky jen odmítavě zavrtěla hlavou, věnoval jí vážný pohled.

„Nejspíš jsi potkala pláně,“ sdělil jí. „Gratuluju, jsou docela plachá. Neukážou se jen tak někomu.“

„Cože?“ nechápala Rita.

„Pláně,“ zopakoval čaroděj trpělivě. „Koncentrovaný výron magie, který se začne chovat jako živý tvor. Nemá žádné vlastní vědomí, ale vyvolává dojem, jako by byl opravdová bytost. Stane se to, když se na téhle straně hranice mezi světy objeví příliš mnoho magie najednou. Celý Toleraz je postavený na zřídle, takže to tady prosakuje úplně všude, a pak z toho vznikají plánata v různých podobách. Tady v Observatoři se jim z nějakého důvodu obzvlášť líbí.“

„Nechal mě, ať si na něj sáhnu,“ hlesla Rita. „Podíval se na mě a viděl mě. Celou. I ty chybějící kousky.“

„Ach.“ Fee opětoval její pohled s výrazem, který mohl být stejně lítostivý jako provinilý. „Plánata přitahuje jakákoliv magie,“ řekl potom tiše. „Dává smysl, že vycítí tvoje... omezení, a budou se zdržovat poblíž.“

„On mi rozuměl. Poznala jsem to z toho, jak se na mě díval. Taký je uvízlý mezi světy.“

„Je to jen pláň,“ upozornil ji Fee, „obyčejný zámotek magie. Nemá vědomí.“

„Nesmysl. Víím, co jsem viděla, čaroději,“ odsekla. Hlas se jí ještě pořád trochu chvěl, ale teď se do něj vkradla zlost. Fee dlouho zamyšleně mlčel.

„O pláňatech nemůžeš uvažovat ve stejných kategoriích, jaké používáme u živých tvorů,“ řekl potom o něco měkčím tónem. „Ale jejich přítomnost může být uklidňující pro ty, kdo v sobě otevřeli dveře na druhou stranu. Trochu jako by si na tu díru, co v sobě máš, lehla předoucí kočka.“

„Chci ho znova najít,“ řekla Rita rozhodně.

„Plánata jsou velmi plachá. Už se ti nejspíš znovu neukáže.“

„Musím ho ještě vidět.“

Čaroděj jí věnoval vážný pohled. Provinilost z jeho očí zmizela. Teď už v nich byla jen lítost.

„Je zbytečné pokoušet se je pronásledovat. Když nastane ten správný čas, samy za tebou znovu přijdou.“

„Ale já musím...“ hlesla Rita.

Ticho, které je na okamžik zahalilo, patřilo jim oběma. Rita tušila, že čaroděj rozumí prázdnotě, která svírá její nitro. A možná, napadlo ji, je i on rád, že má ten pocit konečně s kým sdílet.

Neživ v sobě ten hněv. Nemůžeš se na něj zlobit navěky.

Cítala, jak se jí do očí derou další slzy. Rozzlobeně si dlaní promnula tvář.

„Jak vlastně pokračuje tvoje práce?“ zeptala se čaroděje, aby odvedla pozornost k čemukoliv jinému, a neurčitě mávla rukou k hromádám knih.

„Vlastně docela dobře,“ odpověděl Fee, stejně jako ona vděčný za změnu tématu. „Ještě musím projít pár důležitých svazků, ale asi s tím budu hotový dřív, než jsem čekal.“

Po zběžném zhodnocení Rita uznala, že má s prací opravdu dost pokročil: z masivní hradby knih veliký kus ubyl, naopak na vedleším stole se hromadily svazky, které už stačil projít.

Pak jí zrak padl na knihu, která ležela stranou všech ostatních. Kníratý bohatýr na její obálce jako by na Ritu vyzývavě pomrkal.

Já přece vím, kdo to je, pomyslela si rozčileně. Ty legendy jsem slychala dřív, než jsem uměla mluvit. Nepotřebuju, aby mě o nich poučoval nějaký cizácký škrabal.

„Ty, Fee,“ řekla přesto váhavě, „podal bys mi tamtu knihu?“ Bradou kývla na osamělý svazek.

Viděla dobře, že se čaroděj snaží ovládat. Oči se mu ale nadšením rozsvítily jako dvě žárovky a jen těžko dokázal skrýt radostný úsměv. Natáhl se a podal knihu Ritě.

Nezdála se tak stará jako ty ostatní, a co do délky se jim ani v nejmenším nemohla rovnat. Na titulní straně bylo velkými zlatými písmeny vyraženo její jméno: *Sebrané kroniky devítihradské*.

„Uvidíš, že se ti bude líbit,“ sliboval jí Fee přesvědčeně.

„Radši si od toho moc neslibuj,“ zabručela Rita. Nejistě otevřela spisek na první stránce. Ke svému překvapení tam nenašla změt nečitelných klikyháků, ale docela obyčejná písmena dost veliká i pro ni, která nepatřila zrovna k nejzběhlejším čtenářům. Když

obrátila pár stran, zjistila, že text je hustě prokládaný obrázky vyvedenými v detailech a živých barvách, ze kterých až zrak přecházel. Kniha vlastně vůbec nevypadala tak výhruzně jako zbytek toho, co se Feemu válelo po stole.

Vrátila se zpátky na začátek a prstem našla první řádek. Jizva hluboko v jejím nitru se zase uložila ke spánku.

Počíná se první kniha Kroniky devíthradské, četla Rita, již složil učený Katlakas, syn Kostasův. Za vysokými horami, v kraji, jehož lid je stále svobodný od čarodějníků i jiných šejdírů, odehrála se tato historie...

Medailonky autorů

Tereza Matoušková

Narodila se ve Starém Městě u Uherského Hradiště a nyní žije v Mrači u Benešova. Vystudovala evoluční biologii a historii na Masarykově univerzitě v Brně. Na oba obory následně navázala magisterským studiem historické antropologie na Karlově univerzitě v Praze.

Je autorkou ponuré fantasy světa Podmoří, který lze zařadit i do tzv. arcanepunku – subžánru fantastiky, v němž vedle sebe existují magie i věda. V tomto světě se odehrává její zatím nejrozsáhlejší román *Pláč němého boha*, který vyšel rozdělený do dvou svazků roku 2023 v nakladatelství Laser-books. Autorka momentálně pracuje na volném pokračování s názvem *Jitřenka*. V Podmoří se odehrávají také *Hladová přání* (Krigl, 2011), *Vílí kruhy* (Mytago, 2015), *Děti vánice* (Nakladatelství Epoque, 2016) – a řada povídek.

Samostatným románem je temná fantasy *Válka zrcadel* (Nakladatelství Epoque, 2017). Co se týče editorské činnosti, tak spolu s Terezou Kadečkovou sestavila antologii moderní fantastiky *Jiný kraj* (Golden Dog, 2023).

Mimo vlastní tvorby se věnuje také vyučování tvůrčího psaní. Dlouhodobě spolupracuje zejména s Městskou knihovnou v Praze nebo s Knihovnou Jiřího Mahena v Brně, kde probíhá její kurz Literární dílny. V současné době probíhají také Literární dílny online.

David Návara

Vystudoval Stavební fakultu ČVUT a pracuje v malé, téměř rodinné firmě zabývající se dodávkami velkých ocelových konstrukcí jako přípravář, technik, manager a co je zrovna zapotřebí. Zájem o historii a modelářinu – zejména historické i další figurky – ho postupně dovedly k psaní, které se stalo jeho dalším koníčkem. Rád poslouchá staré skotské a irské lidové písně, inspirace jimi možná pozornému čtenáři neunikne. Je autorem historicko-dobrodružných knih o anglickém důstojníkovi hraběti z Wavesbury a jeho skotské manželce Elizabeth. Zatím vyšlo sedm svazků této ságy. Více je možné se dozvědět na webu www.wavesbury.cz.

Ondřej Václavík

První kniha, která s ním skutečně zamávala, byl na prahu puberty přečtený *Neuromancer* Williama Gibsona. Proto má dodnes velmi vřelý vztah k cyberpunku, dystopii a noiru. Kromě toho ale nepohrdne R. E. Howardem, Lovecraftem a má hořkosladký vztah s romány ze světa Warhammeru. Pokud zrovna nečte (a to bohužel není moc často), snaží se příležitostně lepit a malovat figurky na válečné hry s miniaturami, chodit darovat krev a obstarávat domácnost čítající jednu spisovatelku a dvě postarší feny. Na všechny výše zmíněné kratochvíle mu výměnou za nesmírnou dřinu a bezmeznou oddanost přispívá obří nadnárodní ropná korporace, kterou tak moc miluje, že i ve svém volném čase o ropě příležitostně chodí besedovat do různých základních a středních škol.

Simona Šustrová

Má skoro vystudovaný magisterský titul učitelství na Husitské teologické fakultě a dva roky už pracuje ve školství jako asistent pedagoga. S dětmi pracuje celý život, dnes jako asistentka, dříve jako vedoucí skautského oddílu. K příběhům ji to táhlo už od dětství a po zhlédnutí *Nekonečného příběhu* se rozhodla, že musí najít cestu do Fantazie za každou cenu. Nakonec tu cestu našla, ale vypadá jinak, než si v dětství představovala. Začala ty příběhy sama vytvářet a ony s ní pak nějakou dobu bydlí, než se rozhodne poslat je dál.

Nela Marie Kučerová

Tvůrčímu psaní se věnuje od raného dětství, v patnácti letech sepsala básnickou sbírku *Temnoty a světla*, a v poslední době píše převážně povídky. Svou lásku k literatuře ještě podněcuje čtením bichlí. Když zrovna nevymýšlí další příběh, pracuje jako zdravotnice, doučuje matiku a cválá na koňském hřbetě po loukách.

Markéta Argenis

Původem z Písku, dnes žije v Praze. Vystudovala arabistiku a dějiny a kulturu islámských zemí na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, přičemž se tomuto zaměření nadále profesně věnuje. Ke psaní ji přivedla touha podělit se o příběhy z vlastního fantastického světa. Literární tvorbu vnímá jako cestu za dobrodružstvím a jedinečný způsob, jak odhalovat skryté obrazy vnitřního

vesmíru. Fascinují ji lidské osudy, skutečné i smyšlené. Miluje dobrou kávu a podnětné rozhovory. Ráda se toulá přírodou, občas si povídá s rostlinami. Sní o tom, že si jednoho dne pořídí dům na odlehlém místě s kouzelnou bylinkovou zahradou.

Tomáš Jukin

Povídky Tomáše Jukina obvykle obsahují divokou kombinaci vzducholodí, vojenských motivů, střelby, těžkých pozemních strojů a zmasakrovaných tlustokožců.

V civilním životě je Tomáš Jukin softwarový inženýr, podnikatel a technologický nadšenec, který se dlouhodobě věnuje vývoji inovativních digitálních řešení. Jako spoluzakladatel a technický ředitel společnosti Juicymo stojí za řadou úspěšných projektů v oblasti mobilních aplikací, informačních systémů a IoT technologií.

Tomáš je aktivní člen technologické komunity – přednáší na konferencích, přispívá do open-source projektů a inspiruje další vývojáře svým přístupem k otevřenému hardwaru a umělé inteligenci.

Nikki Dammerung

Začínající autorka trochu divné fantastiky. Velká fanyнка stolních rolových her, hororových podcastů a filmů o upírech. Miluje pálivé jídlo, urvanou hudbu, matchu a potkany. Nedokáže si představit jediný den bez alespoň jednoho hrnku čaje. Sbírá gramodesky, plyšáky, tetování a flanelky. Narodila se stejného data jako

H. P. Lovecraft, Sylvester McCoy, James Marsters, Misha Collins a Fred Durst. Často jí připadá, jako by žila v knize od Chucka Palahniuka.

Jan Harnušek

Hrdý občan města Podivín, což rád používá i jako výmluvu. Píše převážně do šuplíku, a to také jen občas. Přes den knihovník na FF MU, večer klávesák, v noci na cestě domů do postele. Ve volném čase si rád čte, sleduje seriály a lamentuje, že nemá čas na nic jiného (psát, učit se hrát na jiné nástroje, umýt okna). Stále jej neomrzelo fantasy, sci-fi ani horory. A co příběhy z reálného světa? Ne, díky, reality je všude kolem až až.

Vendula Kreplová

Publicistka, která se věnuje především filmu a literatuře se zaměřením na fantastiku. Své recenze a články píše zejména pro zájmové weby, objevuje se i v časopise Pevnost. Vyšlo jí několik povídek, naposledy v knize *Kočas 2022* a v zahraniční sbírce *Hunting With the Wolves*. Krom toho píše a edituje scénáře pro krátké filmy a věnuje se herectví.

Helena Drdlová

Pochází z Brna, žije v Helsinkách. K psaní ji přivedla touha dát imaginárním kamarádům ve své hlavě jména a příběhy, a protože

ji nikdo předem nevaroval, jak vysoce návyková činnost to je, už u ní zůstala.

Fantastika pro ni byla formující žánr a dodnes mu zůstává autorsky věrná, třebaže ji zároveň baví v rámci něj experimentovat: důkazem tomu budiž její romány *Uteč, než doroste měsíc* (2022) mísící v sobě horor a temnou fantasy a *Když se mnou půjdeš tajgou* (2023) odehrávající se v historických kulisách ruské občanské války. Když zrovna nepíše beletrii, pracuje na doktorském výzkumu věnovanému ekonomickému rozvoji střední a východní Evropy.

Posedlá knihami

Sborník Literárních dílen

Sestavení a předmluva Tereza Matoušková

Ilustrace na obálce Alena Kubíková

Korektura Lukáš Borčický

Technická redakce Petra Kučerová

Vydala Městská knihovna v Praze

Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání

Verze 1.0 z 9. 10. 2026

ISBN 978-80-274-5210-1 (epub)

ISBN 978-80-274-5211-8 (pdf)

ISBN 978-80-274-5212-5 (prc)

KNIHOVNA? KNIHOVNA!

Využijte **prostor**
pro studium, setkání,
kulturu i relax.

Stahujte **e-knihy zdarma**
z e-knihovna.cz, prohlížejte
digitalizované tituly na
digitalizovane.cz.

Sledujte **videocasty**
a přednášky na
youtube.com/@knihovnaPraha.

Půjčte si obraz v Artotéce,
audioknihu, CD, film
nebo deskovou hru.

Tvořte se dřevem, papírem,
barvami, kůží i látkami.
Otevřený ateliér DOK16,
Atelier Jezerka a Kreativní
centrUM v Ústřední knihovně.

Navštivte přednášky,
koncerty, autorská čtení,
filmové projekce, akce
pro děti. Sledujte
mlp.cz/akce.

**Městská
knihovna
v Praze**

Vyzkoušejte svět
virtuální reality.
Více na mlp.cz/vr.